சரித்திர தீபம்

ஜயம் கம்பனியார்
நுங்கர்பாக்கம் சென்னை.

இந்த பதிப்பு ஆசிரியரால்
திருத்திருக்கிறது.
இது சார்ந்திருக் காதவே.

சரித்திர தீபம்

(முதல் பாகம்)

கலைவாணி கழகத்திற்கு
அன்பளிப்பு
ப. தியாகராஜன்

உயர் பள்ளி மாணவர் பதிப்பு

எம். எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர்
எழுதியது.

ஜயம் கம்பனியார்
நுங்கம்பாக்கம் : சென்னை
விலை .0-12-0

First Edition, 1946.
Reprinted 1947

Printed at The Rajan Electric Press, Madras.
Fro Q. H. M. S. 14, 100 Copies.

முன்னுரை

உலகமே ஒரு வீடு. தேசமெலாம் அறைகள். மக்கள் அனைவரும் ஒரே குடும்பம். யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் எனவும், எல்லாரும் இன்புற்றிருக்கவே நினைப் பேன் எனவும், சர்வேஜனு: சுகினோ பவந்து எனவும் நமது முன்னோர் மொழிந்துளர்.

அவ்வுயரியகொள்கை உலகில்ஒங்கின், எங்கும் அறம் செழிக்கும், அதர்மம் சாயும், நேசமே நிகழும், சகோதரத் துவம் சிறக்கும், மண்ணுலகம் விண்ணுலகமாக மாறும். இக் குறியே கொண்டு உழைத்தான் அசோக மகாராஜன்.

அக் கொள்கை நழுவின், பேதமும் பகையும் போரும் பெருகும்; தத்தம் தேசமே பிரதானம் எனும் வெறி மிகும்; ஜன நெருக்க நியாயம், உடல் வர்ண நியாயம், நாகரிக போத நியாயம் எனும் போலி நியாயங்கள் கிளம்பும். இன்றைய உலக நிலையே இதற்குச் சான்று.

சரியான முறையில் சரிதம் அமைக்காத காரணத் தினுல்தான், உலகிலே பகையும் போரும் தாண்டவம் ஆடுகின்றன என்பர் மூதறிஞர். மானிட கோடிகளின் மகத்துவத்தையும் சமத்துவத்தையும் சுக வாழ்வையும் வற்புறுத்தி, ஒற்றுமையை வளர்ப்பதே பாரத பூமியின் பரம்பரை லட்சியம்; பிரதான போதமுமாம்,

அன்று போல் இன்றும் கவியரசர் தாகூர், தத்துவ ஞானி ராதாகிருஷ்ணன், அஹிம்ஸா விரதி மகாத்மா காந்தி, ஆத்மஞானி அரவிந்தகோஷ், உலக சரித நிபுணர் ஜவஹர்லால் நேரு முதலியோர் பரந்த உலக பக்தியே கொண்டு, நன்னெறி காட்டி வருகின்றனர். இந்த உண் மையினை அனைவரும் அறிதல் வேண்டும் என்பது நமது அவா.

ஞாலத்தினுக்கு ஞான தீபம் ஏற்றிவைத்த நமது தேசத்தின் சரிதத்தை ஒரளவேனும் உணர்த்துவதே இச் சரித்திர தீபத்தின் நோக்கு. முன்னம் கட்டுரையாக நம் தினமணியில் வெளி வந்தனவே இப்போது இந்நூல் வடிவு கொண்டுள. இத்துறையில் ஊக்கம் ஊட்டி, உதவியும் புரிந்த அதன் ஆசிரியருக்கு நமது வந்தனம் உரித்தாகும்.

எம். எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர்

ஆசிரியர்

பொருளடக்கம்

ஸ்ரீ

சரித்திர தீபம்

1. மேனுட்டாரின் புகழ்மாலை

பூமகளும் நாமகளும் பொருந்தி வாழின், புவிமாது புகழ் பெறுவாள். அவ்விதம் புகழ் படைத்தது நமது பாரத பூமி. இதனை அன்னியர் அறிந்து, வியந்து பேசுதல் விசேஷம். ஆதலின், மகான்களும் மேனுட்டாரும் புகழ்மாலை சூட்டியிருப்பதை மொழிவோம்.

“ஆரிய புத்திர புத்திரிகாள்! நமது பாரத பூமியின் பழங் கீர்த்தியை எடுத்துரைக்க எண்ணுகின்றேன். பழம்பெருமையை எண்ணிக்கிடப்பதில் யாது பயன்? வருங்கால விழுமிய வாழ்வினுக்கு வகை தேடுதல் வேண்டும் என்பது மெய்யே! எனினும், பண்டைக்காலப் பெருமையை மனத்துள் கொண்டே வகை தேடுதல் அவசியம்.

“ஆதலின், அன்பர்காள்! பழம் பெருமையை மனம் போனமட்டும் உற்றுப் பாருங்கள்; அக் கீர்த்திக்குரிய அரிய மார்க்கத்தையும் ஆலோசனை செய்யுங்கள்; நமது மூதாதையர் பெருங்கீர்த்தி வாய்ந்தோராக விளங்கினர்! இதனை நாம் நினைவில் இருத்திக் கொள்ளுதல் முக்கியமாம்.

“நமது உடலிலே எத்தகைய இரத்தம் ஓடுகின்றது? நம் பரம்பரையின் சிறப்பு யாது? இவற்றை நாம் அனைவரும் உணர்தல் வேண்டும். நாமும் இணையிலா மேன்மை கொள்ளலாம் எனும் நம்பிக்கை கொள்ளுதல் மிகவும் அவசியம். அந் நம்பிக்கை கொண்டு, முனைந்து முயன்று, முன்னையிலும் பன்மடங்கு மொய்ம்பும் மாண்பும், உணர்வும் தகவும்,

ஆண்மையும் திண்மையும், நமது பாரதபூமி எய்தும் வண்ணம் நாம் அனைவரும் வழிகோலுவோமாக!''

இது சுவாமி விவேகாநந்தரின் திருவாக்கு. பழம் பெருமையை எண்ணி வாளா கிடத்தல் ஒண்ணாது; மற்று, கிளம்பி எழுந்து, கீர்த்தி பெறவே முயலுதல் வேண்டும். மிருகங்களில் மிகப் பெரியது யானை. அதன் ஆற்றலோ அபாரம். ஆயினும், மாவுத்தனைக் கண்டு அக்குஞ்சரம் மறுகும்; மண்டியிட்டுச் சலாம் செய்யும்; பாகனது முழக்கம்பு கண்டு மாழ்கும்; ஏவின வேலையெல்லாம் செய்யும். தனது வலிமை அதற்குத் தெரியாது. தெரியின், அஃது அஞ்சி நிற்குமோ? அல்லல்தான் படுமோ?

இனி, அஞ்சனை மைந்தன் அநுமான் அவதரித்தவுடனே ஆகாயவீதியில் கிளம்பினான்; கதிரவனைக் கனியெனக் கருதினான்; சூரிய கோளத்தை வாரி எடுக்கவும் முயலா நின்றான். அதுகண்டு, அமரர் அனைவரும் அஞ்சி அழிந்து, அவன்மீது போருக்கு எழுந்தனர். அநுமானோ அனைவரையும் புறங்கண்டு வெற்றிகொண்டு ஆர்ப்பரித்தான். உடனே அமரர் வேறு வகையின்றி அவனுக்குச் சாபம் இட்டனர்.

பின்னாளிலே வாயுமைந்தன் இராமதூதனாகி, இலங்கை செல்ல எண்ணினான். கருங்கடல் குறுக்கிட்டது. எங்ஙனம் தாண்டிச் செல்வதென அவன் ஏங்கினான். ஜாம்பவான் அதுகண்டு, ''ஆஞ்சனேயா! உனது ஆற்றலை மறந்தனை போலும்! பிறந்தவுடனே வானவீதியில் பறந்தாய்; பகலவனைப் பழமெனக் கருதிப் பறிக்க முயன்றாய்; தினகரன் முன்னே திரிந்து சென்று, கலையனைத்தும் கற்றுக் கரைகண்டாய்; இத்தகைய நீ, குறுமுனி குடித்த கருங்கடலைக் கடத்தல் கஷ்டமோ?'' என்று நினைவு ஊட்டினன். உடனே அநுமான் கிளம்பி,

கணப் பொழுதில் பெருங்கடலைத் தாவி, இலங்கைத் தீவு சேர்ந்து, ஈடிலா வெற்றிச் சிறப்பு எய்தினன்.

தேவர் இட்ட சாபத்தால், வாயு புத்திரன் தனது வீறு மறந்து தயங்கி நின்ருன். அங்ஙனமே பாரத புத்திரரும் மேனுட்டு நாகரிகம், கல்வி முறை, நடையுடை முதலியன கண்டு மாழ்கிவிட்டனர். ஆதலின், பற்பல துறையிலும் நம் பாரததேசம் உலகினுக்கே ஒரு தாயகமாய், ஞான நாயகமாய், செல்வக் களஞ்சியமாய், சீரின் விளைநிலமாய் விளங்கி நின்றதை நம்மவருக்கு அறிவுறுத்தல் அவசியம்.

"ஜம்பூத்துவீபம் அல்லது ஆசியாக் கண்டம் பல தீர்க்கதரிசிகளின் பிறப்பிடம்; புத்த பகவான், ஏசுநாதர், நபிகள் நாயகம் முதலிய மகான்கள் அவதரித்த அருந் தலம். இத்தலத்தினிலே ஆயுதபலம் அதிகமாக இல்லையென்பது மெய்யே. ஆயினும், உலகத்தின் போக்கையே மாற்றக் கூடிய ஆன்ம பலம் இங்கே நிரம்பியுள்ளது. கோடானுகோடி மக்கள் இங்கு இருக்கின்றனர். அம்மக்களில் பலரும் மகாமேதைகள்; அன்னர் அடங்கியொடுங்கிக் கிடக்கின்றனர் என்று ஒருவரும் இலேசாக எண்ண வேண்டாம்.

"ஆசியாக் கண்டமோ சண்டமாருதத்துக்குப் பேர்போனதாம். முன்னம், அச் சண்டமாருதம் ஐரோப்பா எங்கும் பரவியது; ஆண்மை செலுத்தியது. மீண்டும், அச் சண்டமாருதம் கிளம்பும் அறிகுறிகள் காணப்படுகின்றன. இம்முறை கிளம்பிச் செல்லுகையில், மாய மயமான மேனுட்டு அஸ்திர சஸ்திர பலத்தையும், திரவிய பலத்தையும் அது தவிடுபொடி பண்ணிவிடும் என்பது திண்ணம். முன்போல் தரணியிலே நம்பூமி தலைசிறந்து விளங்கும் என்பதும் சத்தியம். இதனை அனைவரும் கருத்தில் இருத்திக் கொள்வாராக!" என்று ஜப்பானிய

மேதாவி யொருவர் டாக்டர் யுகிரோ மியகே (Dr. Yugiro Miyake) 1908-ஞ் எழுதியுள்ளார்.

நாம் வசிக்கும் இப்பூமி பாரதவருஷம், பரதக்கண்டம் எனப்படும். நமது புராண இதிகாசங்கள் கூறும் வண்ணம், ஆதி மநுவின் பெயர் சுவயம்பு. அவர் புதல்வன் பிரியவிரதன். அப்பிரியவிரதன் இப்பூமண்டலத்தை எழு துவீபங்களாக வகுத்தான். அவை ஜம்பூ, இலட்ச, புஷ்கர, கிரௌஞ்ச, சாக, சால்மலி, குசத் துவீபங்கள் ஆகும். இக்காலத்தில் அத்துவீபங்கள் முறையே, ஆசியா, தென் அமெரிக்கா, வட அமெரிக்கா, ஆப்பிரிக்கா, ஐரோப்பா, ஆஸ்திரேலியா, ஓஷியானியா என வழங்கும்.

அம்மநுவின் வழியிலே, நாலாவது தலைமுறையில் திகழ்ந்தவன் இருஷபன். இருஷபனுக்கு நூறு புதல்வர். அந்நூற்றுவரில் மூத்தவன் பரதன். ஜம்பூத்துவீபத்திலே இமயமலைக்குத் தெற்கில் உள்ள பூமிக்கு அப்பரதன் பார்த்திபன் ஆனன். பரதனது வமிசத்தார் இப்பூமியிலே மிகவும் பெருகிப் பரந்தனர். அன்னவர் பரதர் அல்லது பாரதர் எனப் பெயர் பெற்றனர். அப் பரதன் அருந் திறனும் பெருந் திருவும் உயர் வீரமும் படைத்தவன். அவன் அரசு செலுத்திய பூமி பாரதவருஷம், பரதக் கண்டம் என்றாயிற்று. அதன் மக்களும் பாரதர் எனப் பெயர் பெற்றனர்.

இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம் என வேதங்கள் நான்கு. அவற்றில் முதன்மையானது இருக்கு வேதம். இருக்கு வேதத்தில் பரதனும் பாரதரும் பேசப்படுவர். பின்னளிலே, சந்திர வமிசத்தில் பரதன் என்றொரு பேரரசன் இருந்தான். இவன் துஷ்யந்தனுக்கும் சகுந்தலைக்கும் பிறந்தவன். இவனும் பெருங் கீர்த்திமான். இவனது பெயரால் இப்பூமி வழங்கி வருகிறது என்பர். அக்

கூற்று பொருந்ாது. இவனது வழிமுறையில் வந்த பாண்டவரும் கௌரவரும், பூமிகாரணமாகப் புரிந்த போரே பாரத யுத்தமாம். அப் போரினை எடுத்துரைக்கும் நூல் மாபாரதம் எனப்படும்.

நமது நாட்டை இக்காலிலே இந்தியா என்பர். நம்மவருக்கும் அது காரணமாக இந்தியர் என்னும் பெயரே பிரபலம். அறியாமல் அன்னியர் இட்ட பெயர் இது. நம்மவரும் அறியாமையால் அப்பெயரினை ஏற்றுக்கொண்டனர். பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னம், கிரேக்கரும் பாரசிகரும் வடமேற்கு எல்லை வழியே நமது பூமியில் புகுந்தனர். அங்கே சிந்து மகாநதி ஓடுகின்றது.

அந்நதியின் பெயரைக் கொண்டு பூமியை 'ஹிண்டு,' 'இண்டு' என்று அன்னவர் அழைத்தனர்; நாளடைவில் "ஹிந்துஸ்தானம்", "இந்துஸ்தானம்" என்றும் சொல்லினர்; மக்களையும் ஹிந்துக்கள், அல்லது இந்துக்கள் என்று பேசினர். அப்பால் இந்தியா, இந்தியர் என்னும் பெயர்கள் பிறந்து பிரபலமாயின. உலகும் நம்மை இந்தியர் என அழைத்து வருகின்றது.

பாரதவருஷம், பரதக்கண்டம் எனும் பெயர்களுடன், ஆரிய பூமி, ஆரியா வர்த்தம் என்பனவும் பழம் பெயர்களாம். "பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, ஆசியாவின் மத்திய பாகத்திலிருந்து ஆரியர் எனும் ஜாதியினர் இந்தியாவில் வந்து குடியேறினர்; ஆதியிலே பஞ்சநதிப் பிரதேசத்தில் பரவி, வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் பரப்பினர்; பூர்விகக்குடிகளை அடக்கி ஒடுக்கி ஓங்குபுகழ்கொண்டனர்; நாளடைவில் இங்கே எங்கும் பரவினர். ஆதலின் இப்பூமி, ஆரியாவர்த்தம் எனப்படும்." மேனுட்டினர்கள் இங்ஙனம் உரைப்பதை நம்மவரிலே பலரும் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றனர். ஆரியர்

என்போர் ஆசியாவின் மத்திய பாகத்திலிருந்து இங்கே வந்து குடியேறியவர்கள் அல்லர். இங்கிருந்த பண்டை மக்களை அன்னோர் அடக்கவுமில்லை, ஒழிக்கவும் இல்லை. இதுவே விவேகாநந்தரின் திருவாக்கு. அவரது கொள்கை இது:—

"பாரத வருஷ வாசிகள் மிகப்பெரிய அறிவாளிகள். ஆதலின் ஆரியர் என்னும் காரணப்பெயர் பிறந்தது. பின்னளில், அப்பெயர் பிரசித்தமாயிற்று. பூமியும் ஆரியா வர்த்தம் என்று வழங்கலாயிற்று. ஆதலினால், வடக்கே இமயத்திலிருந்து தெற்கே குமரிவரையில் உள்ள நம்மவர் அனைவரும் பாரதர் அல்லது ஆரியர் ஆவர்."

"பூவுலகிலே வாசத்துக்கு மிகவும் வாசியான தேசம் பாரத தேசமே. காசினியில் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்ந்து, பேரின்பம் தரத் தக்கதும் அதுவேயாம். ஆரிய பூமியின் தூசியோ காற்றினும் தூய்மை கொண்டது. அப்பூமியின் காற்றோ மகா பரிசுத்தமானது. மனோகரமான அதன் சமவெளிகள் போக பூமியின் பூங்காவை நிகர்க்கும். போக பூமி என்பது இந்தியாவிலேயே உளது என்றால் அதில் ஆச்சரியம் இல்லை. ஏனெனில் போகபூமியும் இந்தியாவுக்கு ஈடாகாது."—இங்ஙனம் **அப்துல்லா வகாப்** எனும் சரித்திர ஆசிரியரின் கருத்து. அவர் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் இருந்தவர்.

இந்தியாவின் காவியங்களை ஆவலுடன் படித்த ஐரோப்பியர் பலருளர். அவர்களில் சிறந்தவர் **மாக்ஸ் முல்லர்** என்னும் மேதாவி. அவர் பின்வருமாறு பேசியுள்ளார்:—"இயற்கையாகவே ஏராளமான செல்வம், இணையிலாத சக்தி, ஈடில்லா வனப்பு வாய்ந்த தேசம், சுருங்கச் சொல்லின் போகபூமி எது எனில், இந்தியா என்பேன்! மன விரிவு கொண்டு, மகா சிந்தனை செய்து, வாழ்வின் சிக்கல்

களை அறுத்தகற்றி, உயிர்த் தொகுதிகள் நலமும் பலமும், வளமும் வலியும் பெறுமாறு வழிகாட்டிய பூமி, மேனாட்டுத் தத்துவ ஞானியருக்கு ஞானத் தாயகமான பூமி யாதெனில், பாரதபூமி என்றே மீண்டும் மனமாரப் பகர்வேன்! ஆன்ம பரிபக்குவம் கொண்டு, இகம் பரம் இரண்டிலும் ஏற்றம் பெறும் வண்ணம் மானிடகோடிகளுக்கு மதி புகட்டும் மகிமைத் தலம் யாதென்றால், அதற்கும் இந்தியாதேசம் என்றே இசைப்பேன்!"

இனி, "மகிமை, சீர்மை ஆகிய இரண்டினுக்கும் இருப்பிடம் இந்தியாவே. மணியும் பொன்னும், மணமும் குணமும் அங்கே கொழித்துக் கிடக்கும். பாரத பூமியின் அதி அற்புதமான இயற்கை வனப்பும் செயற்கைச் சிறப்பும் எங்கும் காணக்கிடையா," என மூரே எனும் பேராசிரியர் கூறியுள்ளார். ஆதி காலம் முதல் பூமகளின் திலகமாய்த் திகழ்வது பாரத வருஷமே என ஒருவர் புகழ்ந்திருக்கிறார்.

"ஏனைய தேசங்கள் நாகரிகம் என்றால் என்ன என்று உணராமல் இருந்த காலத்திற்கு முன்பே, நாகரிகத்தில் தனிசிறந்து நின்றோர் ஆரியரே" என்று "கல்கத்தா ஜர்னல்" எனும் பழம் பத்திரிகையொன்றும் பேசும். மற்றொரு பத்திரிகை பேசியிருப்பது ஈதாகும்:—

"தற்சமயம் இந்தியர் நலிந்தும் மெலிந்தும் கிடப்பதாகத் தோன்றலாம். ஒரு காலத்திலே அன்னவர் கலை ஞான உணர்ச்சியிலும், போர்ப் பயிற்சியிலும் சிறந்து, இனிய அரசியல் கொண்டு, சட்டதிட்டங்களில் சமர்த்துக் காட்டி, அறிவு வளர்ச்சியில் ஈடும் எடுப்பும் இன்றி, எங்கும் அறக்கொடி நாட்டிப் புகழ்மாலை எய்தினர் என்பதில் இம்மியும் ஐயமில்லை."

பிரான்ஸ் தேசத்துப் பெரியார்களில் ஒருவர் **பீயரி லோட்டி** (Pierre Loti) பேசுகிறார்:—

"பழமையும் பண்பும் நிறைந்த பாரத பூமியே! கலைஞானத்திலுக்கும் தத்துவ உணர்ச்சியினுக்கும் உற்ற தலமான ஓங்குபுகழ் கொண்ட ஆரிய தேசமே! உன்னை மன மொழி மெய்களால் வணங்கு கின்றேன். மேம்பாடு கொண்ட மேனாட்டினர் என் போர் மேன்மை இழந்து, நாடோறும் நலிந்து, ஒரு வரை யொருவர் வெட்டிக் குவித்து, ஆண்டவனையும் குனியவைத்துக் கால்கொண்டு இடறி, ஆன்மகோடி களை அடக்கி ஒடுக்கி வரினும், உனது புராதன மகிமை கண்டு அன்னவர் உன்னை வணங்காநிற் பர். முன்னமேபோல் மிகு மொய்ம்பு பெறநீ விழிப் புக் கொண்டு கிளம்பி நிற்பதைக் கூர்ந்து நோக்கி, அம்மேனாடுகள் வியப்பும் உவப்பும் கொண்டு உன் னைப் போற்றிப் புகழும்."

இந்தியாவிலே முன்னம் ராஜப் பிரதிநிதியாக இருந்த லார்டு **கர்ஸன்**, "ஆங்கிலேயராகிய நம் முன் னோர் உடலெங்கும் அரிதாரம் பூசிக்கொண்டு, இலை தழைகளை ஆடையாகத் தரித்து, வனங்களிலே விலங்குகள்போல் திரியாநின்ற காலத்தில், இந்தி யாவிலே இணையிலா வல்லரசுகளும் பேரரசுகளும் பெருமை கொண்டு விளங்கியிருந்தன," என்று மனமாரப் போற்றி யிருக்கிறார்.

2. ஏழாயிரவரின் வீராவேசம்

பூமியில் பிறந்தால் புகழோடு தோன்ற வேண் டும்; புவிக்கு நல்லவனாக விளங்கவேண்டும்; அல்லது மெய்ஞ்ஞானி யென மேன்மை பெறல் வேண்டும்; இன்றேல் இரணசூர வீரனென எண் திசையும் மெச்சுதல் வேண்டும்; அல்லது, வரையா

தளிக்கும் வள்ளலாதல் வேண்டும்; இல்லையானால், பல நூல் கற்ற புலவனாகத் திகழவேண்டும்; அதுவுமின்றேல், அறிவுமிகு துரைமகனாதல் வேண்டும். அவ்விதமானால் உச்சிமீதுகொண்டு ஜகதலம் மெச்சும்.

அத்தகைய ஜகதலப்பிரதாபர் பலர் உண்டு. அன்னவரிலே ஒருவன் அலெக்சாந்தர். பிரதாபங் கருதியே அவனை மகா அலெக்சாந்தர் என்பர். அவன் ஐரோப்பாவில் உள்ள கிரீஸ் தேசத்தில் பிறந்தவன்; ஏறக்குறைய மூவாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னம் இருந்தவன்; மாஸிடோனியா என்னும் நாட்டின் மன்னவனாக விளங்கியவன்.

நட்பு, தயை, கொடை இவை பிறவிக்குணம் என்பர். வீர தீரமும் அப்படியே. அந் நாட்டிலே ஐந்து வயதுக் குழந்தைகளுக்கு ஓர் ஓட்டப் பந்தயம் நடந்தது. அலெக்சாந்தரையும் அப் பந்தயத்தில் சேரச் சொன்னார் அவன் தந்தை. "சரி சமமான ராஜகுமாரர், அல்லது வீரபுருஷரின் புதல்வர், இவர்களுடன்தான் போட்டி போடுவேன்; ஏனையோருடன் நான் பந்தயம் போடேன்," என்றான் குழந்தை அலெக்சாந்தர்.

இள வயதிலேயே அவ்வீரமைந்தன் அரியணை ஏறினான். உடனே உலகனைத்தையும் ஒருங்கே வென்று ஆள அவனுக்கு ஆவல் எழுந்தது. அக் காலத்தில் பாரசீக தேசமே பெருமிதம் வாய்ந்து நின்ற வல்லரசாம். போர்முனையில் அவ்வல்லரசை அடிமைப்படுத்தினான் அலெக்சாந்தர்.

இப்பாருலகிலே ஆதி நகரம் "பாக்" என்பர். அதனையும் அவன் ஜயித்தான்; ஆக்ஸஸ் நதியைக் கடந்தான்; கீவா, பொகாரா நகரங்களையும் பிடித்தான்; எகிப்து தேசத்தையும் வசஞ் செய்தான். மேற்கு ஆசியாவெங்கும் மேன்மை பரப்பினான்.

நமது பாரதபூமியின் செல்வ நலம், ஞான நலம் இரண்டும் அந்நாள் உலகப்பிரசித்தம். அது கேட்டதும், புறப்பட்டான் அலெக்சாந்தர் ஒரு பெரும் படையுடன். அப்போது அவனுக்கு வயது இருபத்தெட்டு. 'கல்லுளி மங்கன் போன வழி, காடுமேடெல்லாம் தவிடுபொடி' என்பர். அலெக்சாந்தருக்கு நாசம் புரிவது கருத்தன்று. கொள்ளை கொள்ளவும், கோரம் காணவும் அவன் விரும்பவில்லை. மற்று, திக்விஜயன், தெய்வீக வீரப்பிறவி எனும் பெயர் பெறவே விரும்பி நின்றான் என்பர்.

அந்நாளிலே, பஞ்சாபின் வடக்கெல்லை சிந்து மாநதி. அந்நதிக்கு அப்பாலுள்ள காபூல் நாடும் இந்தியாவைச் சேர்ந்தது. அக் காபூல் நாட்டிலே, சிறு சிறு தனியரசுகள் இருந்தன. அவற்றில் ஒன்று **மசகம்** (Massuga). மசக மக்கள் பிறவியிலேயே பெரு வீரர்; நாடு மலைப்பிரதேசமாதலின், சமவெளியில் வந்து பகைவனை எதிர்ப்பர்; அஃது இயலாதாயின், மலைக் கோட்டைகளில் தங்கிநின்று மூர்க்கருடன் போர் புரிவர்; வெற்றி கிட்டாவிடின், நகரங்களை நிர்மூலம் ஆக்கிவிட்டு வீரசுவர்க்கம் புகுந்து புகழ்பெறுவர்.

அவ்வீர மக்களின் தலைமை பூண்ட அரசியின் பெயர் கிளியோபிஸ் (Kleophis). அலெக்சாந்தரின் படையெடுப்பு அவ்வரசிக்கு எட்டியது. உடனே அவள் ஒரு சேனை திரட்டினள். இருபதாயிரம் பரி வீரர், முப்பதாயிரம் காலாளர், மூந்நூறு யானை வீரர் எழுந்தனர் மிகவும் எடுப்பாக.

மசக நகர் இயற்கை யரண் வாய்ந்தது. நகரின் கிழக்கே பெரிய மலையருவி; கிடுகிடு பள்ளமான கரை. தெற்கிலும் மேற்கிலும் செங்குத்தான குன்று வரிசைகள். அக் குன்றுகளுக்கு இடையே அஜகஜாந்திரமான பள்ளத்தாக்குகள். இடை

யிடையே சதுப்பு நிலங்களும் மிகுதி. அதன் சேற்றிலே யானையும் மூழ்கிவிடும். மேலும், தலை நகரைச் சுற்றிலும் கல்கோட்டை. கோட்டையின் சுற்றளவு நான்கு மைல். நகரைச் சூழ்ந்து ஆழ்ந்த அகழியும் உண்டு.

மசகத்தை ஜயித்தால், மற்றவைகளையும் இலகுவில் ஜயிக்கலாம் என்று கருதினான் அலெக்சாந்தர். நகரின் நிலை, அரண்களின் தன்மை இரண்டையும் அவன் ஆராய்ந்து பார்த்தான். மதில் சுவரிலிருந்து அம்பொன்று விரைந்து வந்தது. மண்டையில் அடியுண்டு விழுந்தான் அப்பெருவீரன். பட்டகாயமோ பிரமாதமே. ஆயினும் அதனை மதியாது அவன் அணி வகுத்தான். அது பார்த்தனர் மசக வீரர். அவர்களிலே ஓர் ஏழாயிரவர், பஞ்சாபிலிருந்து வந்திருந்த உயர் வீரர். நகருக்கு வெளியிலேயே அலெக்சாந்தரை மடக்க, அந்த ஏழாயிரவரும் எண்ணினர். அவ்வளவுதான் தாமதம்.

ஏழாயிரவரும் கிளம்பினர் அக் கோட்டையை விட்டு. நல்ல பகை கிடைத்ததென அலெக்சாந்தரும் நினைத்தான். அவர்களை எதிர்த்து நிற்க அவனால் ஆகவில்லை. தந்திரமாக அவன் பின்வாங்கினான்; முன்னேறி வரும் வீரரை வெகுதூரம் பின்னுக்கு இழுத்து, அப்பால் அவர்களை வளைத்துக் கொள்வதே அவன் நோக்கம். ஏழாயிரவருக்கும் பகைவனது சூழ்ச்சி புலப்பட்டது. ஆதலின், சூழ்ச்சி வலையில் சிக்காமல், பகைவனைப் பரிபவப்படுத்தி வந்து சேர்ந்தனர் கோட்டைக்குள். மகா அலெக்சாந்தர் மனந்தளராமல் முனைந்துநின்றான் முற்றுகையில்.

ஒன்பது நாள் ஓயாமல் ஒழியாமல் முற்றுகை நடந்தது. கோட்டை மீதிருந்த வீரர் அம்புமழை பெய்தனர். அலெக்சாந்தரின் வீரரோ யந்திர

சாதனங் கொண்டு, பலவகை ஆயுதங்களை வீசினர்.
இரு பக்கத்திலும் கலந்த உயிர்ச்சேதம். அலெக்
சாந்தருக்கும் மறுபடி ஒரு காயம். ஆயினும் அவன்
சளைக்கவில்லை; போர் முகத்தின் முன்னின்றே
போரை நடத்தினான். அவன் வீரருக்கு அது கண்டு
ஊக்கம் மிகுந்தது. பத்தாநாள் பொழுது புலரவே,
அகழை ஒரு பக்கம் தூர்த்தனர் கிரேக்க வீரர்.
அதன் வழியே யந்திரங்களைக் கொணர்ந்து, கோட்
டையைக் குறுகினான் கிரேக்க வேந்தன்.

உடனே கை கலந்த சண்டை மூண்டது. பல
இடங்களில் பிணங்கள் குவிந்தன. கோட்டையின்
காவலன் குற்றுயிராய் விழுந்தான். மசக வீரர்
சற்றே மனம் தளர்ந்தனர். அதுவே சமயமென
எழும்பினான் அலெக்சாந்தர். மசக வீரரில் பலரும்
மார்பகத்தே காயங்கொண்டு மண்ணில் சாய்ந்தனர்
சாய்ந்தும், எஞ்சி நின்ற மசக வீரரின் முனைப்புக்
கண்டு கிரேக்க வேந்தன் பிரமித்தான். எனினும்
வெற்றி அவன் பக்கம் நின்றது. மசக வீரரில் சில
ரும் எழாயிரவரில் பலரும் போர் நூலின் முறைக்
கேற்பப் பின்வாங்கிச் சென்றனர்.

மசக நாடு அலெக்சாந்தரின் வசமாயிற்று.
எழாயிரவரின் வீரங்கண்டு உள்ளூர மகிழ்ந்தான்
அலெக்சாந்தர். அவர்களை விட்டுவிட அவனுக்கு
மனமில்லை; அவர்களைக் கொன்று போடவும் துணி
வில்லை. அவர்களின் துணையிருப்பின், வெற்றிமேல்
வெற்றி பெறலாம் என்பதே அவன் கருத்து. ஆக
லின், "என் சேனையில் சேருங்கள்; உயிர்ப்பிச்சை
கிடைக்கும்; உயர்வு பெறலாம்; ஊதியம் கிட்டும்;
எனக்கும் நல்வெற்றி சித்திக்கும்," என்றான்.

நெடுநாள் சண்டைபோட்ட களைப்பு, எதிரியின்
வெற்றி கண்டு திகைப்பு, மனைவி மக்கள் உடலிருக்
கும் பொறுப்பு இவை எல்லாம் கூடிக்கொண்டன.

அத்துடன் கிரேக்க சேனையும் சூழ்ந்து நின்று வழிமறித்தது. ஆலோசித்து முடிவு கூறுவதாக அவ்வீரர் பதில் உரைத்தனர். இரவிலே மந்திராலோசனை நடந்தது.

“பிழைப்பை நாடி, மசகம் சென்று, சேனையில் சேவித்தது மெய்யே. ஆயினும் மசகம் நமது பாரத பூமியில் அடங்கியது. அலெக்சாந்தரோ அன்னியன்; மேலும் மண்ணாசை கொண்டவன். அவன் சேனையில் சேர்வதோ? சேரின், சொந்த தேசத்தினருக்கு விரோதமாகப் போர் புரிய வேண்டுமே! தேச சுதந்திரம் என்னாவது? மானம் என்னாவது? கோடரிக் காம்புகளாகத் துலங்குவதோ?” என்று ஏழாயிரவரும் எண்ணினர்.

தேசத்துரோகம் புரிய அவர்களில் எவருக்கும் மனமில்லை; மானத்தை விற்று வயிறு வளர்க்கவும் விருப்பமில்லை. எனினும் மனைவி மக்களின் பாசம் வந்து குறுக்கே நின்றது. அஃதறிந்த மனைவியர் அனைவரும், “மானமே பெரிது. கூலிக்குப் போர் புரிய வந்தது மெய்யே. ஆயினும் தேசநலமே மதித்தோம். கிரேக்கரின் சேனையில் சேருவதாயின், குலத்துக்கே பழி நேரும். வேண்டாம் ஈனவாழ்வு,” என்று ஒரு முகமாகக் கூறினர். குழந்தைகளோ, “ஆம், ஆம். அதுவே சரி,” என்றனர். அவை எல்லாம் கண்டு, “அழகு அழகு” என்றனர் ஆடவர்.

நள்ளிரவில் எல்லாரும் உறங்கலாயினர். வேவுகாரரின் மூலம் ஏழாயிரவரின் கருத்தை உணர்ந்தான் அலெக்சாந்தர்; உடனே தனது வீரரை அன்னார் மீது ஏவினன். கிரேக்கர் கிளம்பி ஏழாயிரவரையும் நாற்புறமும் வளைத்துக்கொண்டு தாக்கினர். உறங்கும் வீரரில் பலருக்கும் உயிர் போயிற்று. “தூங்கும்போது தாக்குவோன் யாவன்? சுத்த வீரனா அவன்?” என்று கொதித்து எழுந்

தனர் ஏழாயிரவரும். மனைவியரும் மக்களும் கண் விழித்துச் சிங்கநாதஞ் செய்தனர். மாதரையும் பால ரையும் நடுவே நிறுத்தி, மண்டல வியூகம் வகுத் தனர் இந்திய வீரர்.

நடு நிசியில் கடும்போர் நிகழ்ந்தது; பொழுது புலரும் வரையில் ஓயவில்லை. நடுவே நின்ற மாதரும் முடிவிலே போரில்புகுந்தனர். பாலரும் அச்சமரில் பங்கு கொண்டனர். அலெக்சாந்தரே தலைமை பூண்டு போரை நடத்தினன்; இந்தியரின் வீரா வேசம் கண்டான்; தியாக வெறியும் நோக்கினன்; வேசாறி நின்றான். தண்டிலே போனல், இரண்டில் ஒன்றுதானே. வெற்றிமாலை, அல்லது வீர சுவர்க் கம்! இரு திறத்தாருக்கும் அதுவே கருத்து. கிழக்கு வெளுக்கும் நேரம் கிரேக்கர் களைத்துப் போயினர்.

பார்த்தான் அலெக்சாந்தர். உடனே பதைப் புக் கொண்டான்; கொண்ட கருத்து மண்ணாகு மென மதித்தான்; துணைத்துருப்புகள் பெறலானான். இந்தியர் ஒரு மடங்கு என்றால், கிரேக்கர் ஐந்து மடங்கு! ஒரு சிலர் வெகு பலரை. எத்தனை நேரம் சமாளிக்க முடியும்? வெற்றிமாலை கிட்டாதெனக் கண்ட இந்திய வீரர் வீறுகொண்டு கர்ஜனை புரிந் தனர்; பகைவரை வீச்சுக்கு நாலைந்தாக வெட்டி வீழ்த்தினர்; தாமும் மடிந்தனர்.

சுருங்கச் சொல்லின், ஏழாயிரவரிலே ஒருவர் கூட உயிருடன் இருக்கவில்லை. மானமழிந்து வாழ் வதினும், மானமுடன் மாண்டு மடிதலே மேன்மை யல்லவா! வீராதி வீரரான அனைவரும் மாய்ந்த பின்னரே, கிரேக்க வேந்தன் பதைப்பு நீங்கி ஆறுதல் அடைந்தான்; பரமானந்தமும் கொண் டான். மாதரிலும் பாலரிலும் ஒரு சிலரே மிஞ்சினர். அவர்களைக் கொல்ல அவன் துணியவில்லை. கி. மு. 327-ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்தது இது.

அப்பால் சிந்துநதியைக் கடந்தான் கிரேக்க வேந்தன்; கிழக்கே புகுந்தான்; சிற்சில இடங்களில் ஜயங் கொண்டான்; பாரத பூமியின்மீது அவன் படை கொண்டுவந்து திரும்ப மொத்தம் மூன்று வருஷம் பிடித்தது. அதில் 19 மாதம் இப் பூமியில் இருந்தான் அப் பார்த்திபன். சொந்த ஊரைவிட்டு எத்தனை நாள் வெளியே இருக்க இயலும்? கிரேக்க வீரர் மனம் புழுங்கினர். உடனே, வந்தவழியே நோக்கினன் அவ்வேந்தன். பிடித்த நகரங்களில் அவன் பிரதிநிதிகள் அமர்த்தப் பெற்றனர்.

ஊருக்குத் திரும்பியதும், வழியிலே அலெக்சாந்தருக்கு நோய் கண்டது. அது காரணமாகவே கண்மூடினன் அக் காவலன். இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் கழிந்தன. அன்னியரின் ஆதிக்கம் கண்டு, பாரதமக்கள் ஆத்திரம்கொண்டனர். காவல் புரிந்து நின்ற கிரேக்க வீரர், ஆட்சி புரிந்து நின்ற கிரேக்கப் பெருமக்கள் ஆகிய அனைவரும் கொலையுண்டனர். இதற்கு இடையில் சந்திரகுப்தன் என்னும் பாரத வீரன் தோன்றினன்; சாணக்கியன் என்னும் வேதியனது உதவி கொண்டான்; சிந்துநதிப் பிரதேசம், பஞ்சாப், மகதம் முதலிய அனைத்தையும் பிடித்தான்; இப் பூமியிலே ஏக சக்கராதிபதி ஆனன். கிரேக்கப் படை வெள்ளம் இருந்த இடம் தெரியவில்லை. மீண்டும் வந்த கிரேக்கரும் சந்திரகுப்தனுக்கு மண்டியிட்டனர்.

3. நவ நந்த - சந்திரர்

ஆதியிலே பாரத பூமியில் ஐம்பத்தாறு தேசங்கள். அவை அங்க, வங்க, கலிங்க, குலிங்க, மச்சம், மராடம் முதலியன. ஒவ்வொன்றும் ஒரொரு சமயத்தில் ஓங்கு புகழே வாய்ந்திருந்தது. மூவாயிரம்

ஆண்டுகளுக்கு முன்னம் மெய்ப்புகழ் கொண்டு விளங்கிய தேசம் மகத தேசமே. அத்தேச மக்கள் மாகதர் எனப்படுவர். பிராக்ஞர் எனவும் அவர்களுக்கு ஒரு பெயருண்டு. அன்னவர் மகிமை மிகுந்த புருஷர்.

மகதராஜ்யத்தை ஆதியில் கண்டவன் பிருகத்திரதன்; அவனே, பாரதப் போரில் துரியோதனனுக்குத் துணைபோனவன்; ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்தவன்; மகா பராக்கிரமசாலி. அவன் வமிசத்தார் ஆயிரம் வருஷம் அங்கிருந்து அரசு செலுத்தினர். அப்பால் நூற்றைம்பது ஆண்டு பாரை ஆண்டுவந்தனர் பிரத்தியோதய வமிசத்தினர். அதன் பின்பு, சிசுநாக வமிசத்தார் சிறந்து நின்றனர் முன்னூற்று அறுபது வருஷம்.

சிசுநாகரில் ஒருவன் உதயணன். இவன் திருமித்த ராஜதானி புஷ்பபுரம் அல்லது குஸுமபுரம். தற்காலம் இதுவே பாட்னு அல்லது பாடலிபுரம் என்று வழங்கும். பாட்னு நகரோ இப்பொழுது பீகார் மாகாணத்தின் தலைநகரமாம். அச்சிசுநாகரில் கடைசியரசன் மகாநந்தன் அவன் மகன் மகாபத்மன். இவனுக்கு அரசாளும் ஆசை தலைமிஞ்சியது. உடனே எழுந்தான் துணைவருடன்; புரிந்தான் பெருஞ் சூழ்ச்சி; கொன்றான் தந்தையை; மகா பத்மநந்தன் என்று ஏறினன் சிம்மாசனம்.

ஊர்வாயை மூட உலைமூடி தானுண்டோ? "ஸ்ரீராமபிரான் பிறந்த பூமி இது. மகாபத்மநந்தன் தோன்றியது பாவம், பாவம்! அப்பனைக் கொன்று அரியணை ஏறுவது? இந்தப் பாவியை அவனி பொறுக்குமோ? இவனா இறைவன்? இவன் கீழ் நாம் வாழ்வதோ?" என்று ஊரார் வெறுத்தனர்; உலகமும் பழித்தது. எங்கும், "அப்பனைக் கொன்ற பாவி" என்றே பேச்சு. என்ன செய்

வான் மகாபத்மன்? உன்மத்தமே கொண்டான்; உலகை அடக்க வேண்டும்; ஒரு குடைக் கீழ் ஆள வேண்டும் என்றும் துணிந்தான்.

பிறவியிலேயே மகா பத்ம நந்தன் பெருவீரன். வாள் வலியிலும் வல்லவன்; தோள் வலியிலும் தோலாதவன். துணைவலிக்கோ மைந்தரும் எண்மர்; வீரரும் பதினாயிரக் கணக்கு; காலாளர் இரு நூறு ஆயிரம்; பரிவீரர் எண்பதாயிரம்; தேராளர் எண்ணாயிரம்; கரிவீரர் ஆறாயிரம். முன்னம், பரசுராமன் க்ஷத்திரிய குலத்தை வேரறுத்தான் என்று புராணங்கள் புகலும். அப் பரசுராமனைப் பின்பற்றினான் மகா பத்ம நந்தன்.

நான்கு திக்கிலும் அத் தேர்வேந்தன் சீறிச் சென்றான்; போர்க் குலத்தாரைப் போருக்கு இழுத்தான். கௌரவர், காலகர், சூரசேனர், மிதிலர் முதலிய ராஜ வமிசத்தார் மடிந்தனர். சுயவரசு, தனியரசு, குடியரசு என்று பற்பல வகையான அரசியல் கொண்டு நின்ற நாடுகள் பலவும் தலை வணங்கின. எங்கும் நிர்த்தூளி செந்தூளி பறந்தது. போன விடமெல்லாம் வெற்றிமாலை கிட்டியது. பாரத பூமியின் பெரும்பாகமும் அவன் அடிப்பட்டது. ஈடில்லா ஏக சக்கராதிபதி யானான் அவன். மகதராஜ்யம் மகத சாம்ராஜ்ய மாயிற்று.

ஏகாதிபத்தியம் கண்ட எடுப்பு, இணையிலாப் படைவகுப்பு, எதிரிலா வீறாப்பு, யார் நிகர் எனும் தருக்கு, இவை எல்லாம் கூடிக்கொண்டன. வாள் வேந்தரோ வீழ்ந்து போயினர். வர்த்தக வேந்தரையும் வதைக்க வேண்டும் என்று அப் பத்மன் கங்கணம் பூண்டான். உடனே வரிவகைகள் விரிந்தன. பகுதிப்பணம் பெருகியது. வைசிய குலத்தார் வாடத் தொடங்கினர். பசுவின் மடியை அறுத்துப் பால் கொள்வதோ என்று தம் மனத்தகத்தே புழுங்கி

நின்றனர் அனைவரும். இறைவனிடம் மலைபோன்ற செல்வம் திரண்டது. தனநந்தன் எனவும் வஞ்சப் புகழ்ச்சி விஞ்சியது.

வான் வேந்தர், வர்த்தக வேந்தர் இவர்களுடன் சனியன் நிற்கவில்லை. நான்மறையும் ஆறங்கமும் உணர்ந்த வேதியர் மீதும் தாவியது. அன்னார் மீதும் துவசங் கட்டினான் தனநந்தன். மன்னனது முறைகேடு கண்டு, பூசுரர் மனம் பொறுமினர்; உடனே அரசவையை அலங்கரிக்க மறுத்தனர்; இறைவனை உதறித்தள்ளி ஒதுங்கியும் நின்றனர்.

“வேல் மட்டும் வெற்றி தாராது; செங்கோலே ஜீவாதாரம்; அக்கோல் கோணின், வாழ்வுபோம், வையம் போம்,” என்று மதியமைச்சர் இடித்துக் கூறினர். தனநந்தன் செவி சாய்க்கவில்லை. ‘கேடு வரும் பின்னே, மதிகெட்டு வரும் முன்னே’ என்பது பொய்யாமொழி. கொடுங்கோல் வீழ்ந் தொழியும் நாள் என்றுளோ என்று ஏங்கித் தவியாதார் இடையாது. நீறு பூத்த நெருப்புபோல் நின்றது தேச மகாஜனங்களின் மனக்கொதிப்பு. இந்நிலையில் சேர்ந்தனர் சிலர்; செய்தனர் சதி; வகுத்தனர் வகை துறை அரசை அடியோடு கவிழ்க்க.

சதிகாரரின் தலைவன் சந்திரகுப்தன். அவன் நந்த வமிசத்தான். சேற்றிலும் தாமரை தோன்றுமன்றோ? தேசநலம், வமிசப்பற்று, ஊழியச் சிறப்பு மூன்றும் அவனைத் தூண்டின. வஞ்சனை வழியில் இறங்க அவனுக்கு மனமில்லை. ஜனக் கலகத்தைக் கிளப்பிப் போரை மூட்டிப் பார்த்திபனைப் பழி வாங்குவதே அவன் கோட்பாடு. கலகத்திற்கு முகூர்த்த நாளும் குறித்தாயிற்று. போர் முரசு கொட்டவேண்டியதே பாக்கி. துரோகிகள் தோன்றி விட்டார்கள். தனநந்தனுக்கு எட்டியது செய்தி.

உடனே சதிகாரரில் சிலர் கொலையுண்டனர்; சிலர் வீடுவாசல் இழந்தனர்.

சந்திரகுப்தன் மட்டும் தப்பிச் சென்றான். வில் வளைவதும், வேங்கை பின்வாங்குவதும் வெகு வேகமாக முன்னேறிப்பாய அன்றோ? சந்திரகுப்தனது ஓட்டமும் உயிருக்கு அஞ்சி அன்று. பாடலிபுரத்தை விட்டுச்சென்ற சந்திரகுப்தன் வட நாடெங்கும் சுற்றினான்; ஆங்காங்குள்ள நிலைமை உணர்ந்தான்; பெருமக்கள் பலரின் உறவு பூண்டான்; ஊக்கமும் கொண்டான்.

கலக யாத்திரையில் சந்திரன் கடைசியாகச் சென்ற தேசம் சிந்துநதிப் பிரதேசம். அப்போது தான், கிரேக்க வேந்தனும் மகா அலெக்சாந்தர் மண்ணாசை பிடித்து, அங்கே தோன்றி ஆர்ப்பரித்து நின்றான். காந்தாரர், தட்சசீலர், கேகயர், மத்திரர், திரிகர்த்தர் முதலிய போர்வீர வகுப்பினர் வாளா இருக்கவில்லை; வாளுருவி எழுந்தனர் வேற்றரசனை வீழ்த்த. கிரேக்கப்படை வெள்ளம் பொங்கி வந்தது. அதுகண்டு போர்வீர வகுப்பினர் பின்னிட்டனர். அதனால் பற்பல குறுநாடுகள் கிரேக்க வீரரின் வசமாயின. அக்கோலத்தையும் கோரத்தையும் கண்டான் சந்திரகுப்தன்; கதிகலங்கினான்; மதியும் பிசகலானான்.

அக்காலில் தட்சசீலம் நமது பாரத பூமியின் கலைஞான பீடம். ஆங்கிருந்த மாணவரும், பேராசிரியரும், வேதியரும் பதினாயிரக் கணக்கு. தெய்வம், தேசம், தர்மம் மூன்றையும் காக்கும் கருத்து அன்னாருக்கு மிகுதி. தேசத்தின் நிலைமையையும் அன்னியரது அட்டகாசத்தையும் பார்த்தனர் அவ்வேதியர்; பழம் பாரதபூமி பங்கம் அடைவது கண்டு பரிதபித்தனர்; மகத சாம்ராஜ்யம் சோம்பிக் கிடப்பது கண்டு சீற்றம் மிகுத்தனர்; சாம்ராஜ்யத்தின்

சிற்றரசுகள் கிரேக்கரின் முன்னே சீரழிவதுகண்டு தாபம் பூண்டனர்.

அவ்வேதியரில் ஒருவன் விஷ்ணு குப்தன்; **சாணக்கியன்** என்னும் மறு பெயர் வாய்ந்தவன்; அரசியலிலும் அர்த்த சாஸ்திரத்திலும் அதிவல்ல வன். அவ் வேதிய வித்தகன் வீர சந்திரகுப்தனை அழைத்தான்; "மைந்த! பேதை மதி கொண்ட தேன்? நந்த வமிசத்தில் வந்த மாசே போலும்! மகத சாம்ராஜ்யத்தை வீழ்த்தும் நோக்கம் நன்றே. மகதம் சோம்பிக் கிடந்ததனல், மறுபுல மன்னவன் மகா அலெக்சாந்தர் மமதை கொள்ளலானன். மக தத்தை மாய்க்க அம்மாற்றனை நாடுவதோ? மகத மன்னவன், மாற்றன் ஆகிய இருவரையும் ஒரு சேர மாய்க்கவேண்டும் அன்றோ? தட்ச சீல நாட் டின் அதிபனன அம்பி தேசத் துரோகி யானது போதாதோ?" என்று போதம் புகட்டினன்.

பாரத பூமியைச் சிலர் கர்மபூமி என்பர். சிலர் தர்ம பூமி என்பர். கர்மமே தர்மம், தர்மமே கர்மம்; தர்மம் தலையெடுக்க வேண்டின், தேசம் செழிக்க வேண்டும். தேசம் செழிக்க வேண்டின், சுயவரசு வேண்டும். மறு புலத்தாரின் ஆட்சி ஏற் படின், தர்மம், தேசம் இரண்டும் தவிக்கும். அந்த இரண்டும் தவிப்பின், தெய்வ நினைப்பு, தெய்வ பக்தி மாறும். அவ்விபத்தைத் தடுத்தல் விப்பிரர் கடமை. கடமையைக் கைவிடுவோன் வேதியன் ஆகான். ஆதலின், அன்னிய கிரேக்கரை ஓட்டவும், மகத மன்னவனை மாய்க்கவும், தட்ச சீலத்திலே வேதிய ரிடையில் மந்திராலோசனை நிகழ்ந்தது.

கதி கலங்கிய சந்திரகுப்தன் மதிகொண்டான்; வேதிய சாணக்கியனையே துணையாகவும் கொண் டான். தட்சசில மாநகரின் வேதியரும் பிறரும் பக்க பலமாக நின்றனர்; "மாற்றனை மாய்க்க வகையில்

லேயே! மகத சாம்ராஜ்யம் சோம்பிக் கிடக்கின்றதே!" என்று சிந்துப் பிரதேச வாசிகள் ஏங்கி நின்ற சமயமே சந்திரகுப்தன், சாணக்கியன் இருவரும் கிளம்பினர்; அப்பிரதேசமெங்கும் போயினர்; போர்வீர மக்கள், பெருமக்கள், மற்றையோர் ஆகிய அனைவரையும் தட்டி யெழுப்பினர்; தாகத் தவிப்புக்கு இனிய பானகம் கிடைத்தால் எப்படியோ, அப்படியே மக்கள் மகிழ்ச்சி கொண்டனர். பெருஞ்சேனை திரண்டது. போரும் மூண்டது. சந்திரகுப்தன் தலைமை தாங்கி நின்றான்.

பாரத மக்களின் கொதிப்பு கொழுந்து விடலாயிற்று. கிரேக்கர் அனைவரும் ஒன்று வாளுக்கு இரையாயினர்; அல்லது உயிர்ப்பிச்சை நாடி ஓட்டம் பிடித்தனர். ஓராண்டினுக்குள் சிந்து நதிப்பிரதேச மனைத்தையும் மீட்டான் சந்திரகுப்தன். அப்போது அவனுக்கு வயது இருபத்து மூன்று. 'அன்னிய ஆதிக்கம் தொலைந்தது; சுயவரசு தலைதூக்கியது' என்று பஞ்சநத வாசிகள் ஆனந்தம் அடைந்தனர்.

தேசப்பகை தீர்ந்த பின்பு, குலப்பகையில் சந்திரகுப்தன் கவனம் சென்றது. சந்திரகுப்தனைக் காணோமே என்று மகத மக்கள் ஏங்கி நின்ற காலையிலே, பஞ்சநதத்தில் அவன் அடைந்த வெற்றி பாடலிபுரத்துக்கு எட்டிற்று. மகத மக்கள் மனம் பூரித்து, அவன் வருகையை எதிர்நோக்கி இருந்தனர். இதற்கிடையில் தனநந்தன் ராஜ்யபாரம் துறந்தான்; தன் மைந்தருக்கு முடி சூட்டினான். அவன் மைந்தர் எண்மர். ஆக ஒன்பதின்மருக்கும் நவநந்தர் என்னும் பெயரே பிரபலம். தந்தையும் தநயருமாக மகத சாம்ராஜ்யத்தை ஆண்டு நின்ற காலம் ஒரு நூறு வருஷம்.

சந்திரகுப்தனும் சாணக்கியனும் மகதம் போகு முன்னம் ஒற்றர் சென்றனர்; அங்கே உளவு எல்லாம் உணர்ந்தனர்; ஊர்த் தலைவரையும் திரட்டி வைத்தனர். காலங் கருதி அவ் விருவரும் பயணமாயினர் பாடலிபுரம். உடன்வந்த சேனை கறுவிக் கொண்டே வந்தது. "மாற்றான் தோன்றிய சமயம் மகத மன்னவன் கிளம்பி வரவில்லையே. ஆதலின் அவனைப் பழிவாங்குவோம்," என்பதே அச்சேனையின் கடுஞ்சினத்துக்குக் காரணம். சந்திரகுப்தனது வரவு கேட்டதும், நவநந்தர் சேனை திரட்டினர்.

மகதத்தின் சேனை பெருமிதமாகத் திரண்டது மெய்யே. ஆயினும் அச்சேனையின் பட்சமெல்லாம் சந்திரகுப்தனிடமே; இறைவன்மீது இம்மியும் பற்றில்லை. இருதிறத்துச் சேனைகளும் இரணகளத்தில் சந்தித்தன. போர்முரசு கொட்டியதும், நவநந்தர் சேனையின் பெரும்பாகம் சந்திரகுப்தன் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டது. நவநந்தரிடம் எஞ்சி நின்ற சேனைப்பகுதி விதியின்றியே செய்தது சண்டை. மகத மக்களும் சந்திரகுப்தனைச் சார்ந்துநின்று நவநந்தரைக் கைவிட்டனர். நந்தர் முடிவுவரையில் மொய்யமர் முறுக்கினர். பல சொல்லி என்ன? அவர்களுக்கு வீரசுவர்க்கமே கிட்டியது.

அப்போர் கி. மு. 321-ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்தது. சந்திரகுப்தன் வெற்றிமாலை தரித்து, மகத சாம்ராஜ்யத்தின் மன்னர்மன்னனாக முடிசூடினான். அதுசமயம் அவனுக்கு வயது இருபத்தைந்து. அரசின்மீது ஆசை கொண்டு அப்பனைக் கொன்றான் நந்தன்; முறை பிறழ்ந்து நெறிதவறிப் பலரையும் வாட்டி வதைத்தான். அதுகண்டு, மனஞ் சகியாது மக்கள் கொதிப்புக்கொண்டு சதிசெய்தனர். அதில் பங்கு கொண்டான் சந்திரகுப்தன். காரணம் சுய நலமன்று; சமூக, தேச நலங்களே!

நவநந்தர் குலத்தோடு மடிந்தனர். இனத்தார் என்றும் பாராமல் அன்னவரைக் கொன்று குவித்தான் சந்திரகுப்தன்; தேசத்தையே முதன்மையாக மதித்தான். மனக் கொதிப்புக்கொண்ட மக்களும் நவநந்தரைக் கைவிட்டனர் சமர பூமியில். மக்களின் ஆதரவின்றேல், மன்னவரின் வாழ்வு மண்ணுவது திண்ணமன்றோ? கர்ம, தர்ம பாரத பூமியின் குணாதிசயம் இஃதேயாம்!

ஆள்வினையின் உதாரண புருஷன் சந்திரகுப்தன். இருபத்தைந்து வயதிற்குள் மன்னர்மன்னவன் ஆனான்; அப்பால் இருபத்தைந்து வருஷம் அதிநேர்மையாக ஆட்சி புரிந்தான். இடையில் கிரேக்கர் வந்து பழிவாங்கப் பார்த்தனர்; முடிவில் மகளைத் தந்து, அச் சந்திரகுப்தனை மருமகனாகக் கொண்டு மகிழ்ந்தனர். எட்டுத்திக்கும் அவன் புகழ் பரந்தது; இன்றும் நின்று நிலவுகின்றது. இவ்வளவுக்கும் காரணம் தெய்வம், தேசம், தர்மம் இவற்றில் வைத்த பற்று; இணையிலா வீரம்; ஈடிலா மதியமைச்சு!

4. புஷ்ப மித்திரன்

ராஜ பக்தி அல்லது ராஜவிசுவாசம் இருவகை.

ராஜனிடம் ஜனங்கள் விசுவாசம் கொள்ளுதல் ஒன்று. மக்களிடம் ராஜன் விசுவாசம் காட்டுதல் மற்றொன்று. ஜனங்களின் விசுவாசத்திற்கு மூல காரணமாவது செங்கோல். செங்கோல் சிறந்தால் தேசம் சிறக்கும், மக்களும் இன்புறுவர். அக்கோல் கோடின், தேசம் சீரழியும்; மக்கள் மறுகுவர்; மன்னரும் மங்கி மடிவர்.

முடி சூடுகையில் அரசனும் குடிகளுக்கு விசுவாசப் பிரமாணம் செய்து கொடுப்பான். குடியரசிலும்

தலைவராவோர் சபதம் செய்து கொடுப்பர். சர்வாதிகார புருஷரும் அப்படித்தான். விசுவாசப் பிரமாணத்தின் சாரம் இது:—"மகா ஜனங்களே! எனது உயிர் உள்ளளவும் உங்களுக்கு நலமே புரிவேன். தீமை செய்யின், எனது உயிர், எனது சந்ததி, எனது இகபர வாழ்வு எல்லாவற்றையும் நீங்கள் பறித்து விடலாம்."

இன்னொரு வகையான சபதம்:—" தேசத்தையே தெய்வமாக எண்ணுவேன். ராஜ தர்மத்தினின்று இம்மியளவும் தவறேன். என் இஷ்டம் என்று ஒன்று இராது. மகாஜனங்களின் இஷ்டமே எனது இஷ்டம். ஆகாயவாணியும் பூமாதேவியும் அறியச் சொல்லுவேன். தேசநலமே எனது நலம். தேசமக்களின் மன மகிழ்ச்சியே எனது மகிழ்ச்சி. தேச மகாஜனங்களின் வாக்கே வேதவாக்கு! தெய்வ வாக்கு! திருவாக்கு!"

இனி, ஜனங்கள் விசுவாசம் கொள்ளாவிடின், ராஜ ஆக்ஞை சீறிவரும்; கடுந்தண்டனை கிட்டும்; சட்டதிட்டம், நீதிமன்றம், படைவகுப்பு இவை ராஜனுக்கு உதவிபுரியும். ஜனங்களிடம் அரசன் விசுவாசம் கொள்ளாவிட்டால், ஜனங்களுக்கு உதவி யாது? வெகுஜன வாக்கு அல்லது மகாஜன ஒற்றுமையே. வெகுஜனவாக்கை மீறி நடப்பின் அரசன் முடி இழப்பான்; சிரமும் இழப்பான்; அவனது வமிசமும் வாழ்வற்றுப் போம். புராணங்களில் இதற்கு எத்தனையோ உதாரணங்கள் உள. சரித்திர உதாரணம் ஒன்று காட்டுவோம்.

மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னம், கிரேக்க வேந்தன்—மகா அலெக்சாந்தர்—பாரத பூமியின் மீது படைகொண்டு வந்தான்; பஞ்சநதப் பிரதேசத்தை வசஞ் செய்தான். சந்திரகுப்தனும் சாணக்கியனும் அதுகண்டு சகியாது கிளம்பி மக்

களைத் தட்டி யெழுப்பவே, கிரேக்கப்படை பதறி ஓடியது. தேசக் காவல் புரியாத நவநந்தனர் பூண் டற்றுப் போயினர். மகத தேசாதிபதி யானான் சந்திரகுப்தன். அப்பால் மகதராஜ்யம் மகத சாம்ராஜ்யம் மாயிற்று.

சந்திரகுப்தன் மௌரிய குலத்தான். அவனுக்குப் பின்னும் மௌரிய குலத்தார் வல்லரசராக விளங்கினர் இருநூறு வருஷகாலம். அக்குலத்தில் அவதரித்தவனே அ சோ க மகாராஜன். இவன் புகழ் அவனியெங்கும் பரவியது. இவனுக்குப்பின் வந்தோரிடம் பேராண்மை யில்லை; மதிவன்மையும் இல்லை. "புத்தபோதமே பாரினைக் காக்கும்; படை கொண்டுவரும் பிற தேசத்தவரையும் தடுக்கும்," என்று எண்ணிவிட்டனர் போலும்!

மௌரிய குலத்தின் கடைசி வேந்தன் பிருகத்திரதன். இவனிடம் வல்லரசுக்குரிய தகுதியொன்றும் இருக்கவில்லை. ஆதலின், பகை மலிந்தது; தேசம் நலிந்தது; பசி ஓங்கியது; பிணி பரவியது; ஆப்கானிஸ்தானம், பஞ்சநதப் பிரதேசம் முதலியன கைதவறின. சிற்றரசர் சீறிக் கிளம்பினர்; தனியரசுங் கொண்டனர். சாம்ராஜ்யம் சிதறலாயிற்று. அப்போது மகத சேனாதிபதியாகத் திகழ்ந்தவன் பு ஷ் ப மி த் தி ர ன். "வல்லரசு வீழ்கின்றதே, தேசவாழ்வு குன்றுகின்றதே," என்று சிந்தாகுலம் கொண்டான் அச்சேனாதிபதி.

"மகதம் மங்குவதோ? தேசபங்கம் போக்கும் பார்த்திபன் இல்லையோ?" என்று மதி மந்திரிகள், தந்திரிகள், பிரபுக்கள், பெருமக்கள், மகாஜனங்கள் முதலிய அனைவரும் மறுகினர். முடிவில் அனைவரும் அடங்கிய மகாசபையொன்று கூடியது. சேனாபதியும் வந்தான். எல்லாரும் ஆலோசனை செய்தனர். "ராஜவிசுவாசப் பிரமாணம் தவறிய பார்த்திபனை

ஒழித்துவிடவேண்டும்; பலவானும் தர்மவானுமான வேந்தனைத் தேடவேண்டும்,'' என்று தீர்மானம் பிறந்தது. அப்போது புஷ்பமித்திரனே ஏற்றவனாகத் தென்பட்டான். மகாஜனங்கள் அவனுக்கு ஆணை தந்தனர்.

புஷ்பமித்திரன் நால்வகைச் சேனையும் திரட்டினான்; அணிவகுப்பைப் பார்வையிட அரசனை அழைத்தான். மக்களனைவரும் பார்க்க வந்தனர். அணிவகுப்பு மைதானத்தில் பிருகத்திரதன் தோன்றியதுதான் தாமதம். "பிரதிக்ஞை தவறினான் பிருகத்திரதன்; தேசக் காவலுக்கு அவன் தகுதியற்றவன். துர்ப்பல வேந்தன் தொலையவேண்டும்; புஷ்பமித்திரனே அரியாசன மேறுதல் அவசியம்,'' எனும் கோஷம் பிறந்தது.

கனவோ அல்லது நினைவோ என்று கலங்கினான் பிருகத்திரதன். கணப்பொழுதில் அக்கொற்றவன் சிரம் தரையில் உருண்டுவிட்டது. உடனே புஷ்பமித்திரன் பூபதியானான். ஆயினும் அவன் உடனே முடிதரிக்கவில்லை; மன்னவன் என்ற பெயரும் கொள்ளவில்லை; சேனாதிபதி என்னும் பட்டமே கொண்டு நின்றான். "மங்கிநிற்கும் மகதம் பொங்க வேண்டும்; மக்களுக்கு மகிழ்ச்சி பிறக்கவேண்டும்; பின்னரே முடிசூடுதல் பொருந்தும்,'' என்பதே அப்பூபதியின் விருப்பம். அவ்வாறே அரசியலை அவன் நேர்மையாக நடத்த முயன்றான்.

அந்நாளிலே பாரத பூமியின் மேற்கே பாக்டிரியா என்னும்பிரதேசம் இருந்தது. அதன் அரசன் பெயர் மினாந்தர்; மிலிந்தன் எனும் பெயரே பிரபலம். அவனும் கிரேக்க தேசத்தான்; மகா அலெக்சாந்தரைப் பின்பற்றி அவன் காபூல் நாட்டைக் கைப்பற்றினான்; பஞ்சநதப் பிரதேசத்தையும் வசம்செய்தான்; நமது தேசத்தின் மேல்கரையில் உள்ள

சூர ராஷ்டிரம் என்னும் நாட்டையும் அடிப்படுத்தி ஞன்; மத்தியபதி நாட்டின்மீதும் கண்வைத்தான்; மகதத்தின் மீதும் தண்டுடன் வரத் துணிந்தான்.

அன்னிய ஆதிக்கம் ஓங்குவதுகண்டு, பொங்கி எழுந்தான் புஷ்பமித்திரன்; மகத ராஜ சேனையும் எழுந்தது. இருதிறத்துப் படைகளும் இரண களத்தில் சந்தித்தன. மண்ணாசை பிடித்த மிளிந்தன் மூர்க்கத்துடன் போர் புரிந்தான். மகத வீரரும் சிங்கநாதஞ் செய்து சமர் முறுக்கினர். பாக்டிரிய வேந்தன் வீரந் தளர்ந்தான். அவன் படைகளும் திணறின. முடிவில் உயிருக் கஞ்சி ஓட்டம் எடுத்தான் மிளிந்தன். புஷ்பமித்திரன் வெற்றிமாலையுடன் பாடலிபுரம் சேர்ந்தான். மாந்தர் அனைவரும் பூமாரி பொழிந்து அவனை வரவேற்றனர். அது பற்றியே புஷ்பமித்திரன் எனும் பெயர் பிறந்தது போலும்!

புஷ்பமித்திரன் மகன் அக்கினிமித்திரன். மகத சாம்ராஜ்யத்தின் தென் பாகத்திலுக்கு இவனே ராஜப் பிரதிநிதி. இவன் ராஜதானி விதிசா நகரம். அந் நகருக்கு அப்பால் விதர்ப்ப நாடு. இது இப்போது பேரார் என வழங்கும். விதர்ப்ப வேந்தன் வீறுகொண்டு எழுந்தான் அக்கினிமித்திரன்மீது. உடனே கடும்போர் நடந்தது. விதர்ப்பன் முறியுண்டான்; தனது அரசில் பாதியையும் இழந்தான். மகத சாம்ராஜ்யம் விசாலமாயிற்று.

ஆதியில் கலிங்க ராஜ்யம் மகத சாம்ராஜ்யத்தின் ஒரு பாகமாக இருந்தது. அப்பால் அது தனி ராஜ்யமாயிற்று. புஷ்ப மித்திரனது பெருமிதங் கண்டு கலிங்க வேந்தன் அசூயை கொண்டான்; படை திரட்டிப் போருக்கும் எழுந்தான். 'குளிக்கப் போய், சேற்றைப் பூசிக் கொள்வதா?' என்பர்: கலிங்க வேந்தனது கதி அங்ஙனமே முடிந்தது.

அவனது தனியரசுந் தவறியது. மகதத்துக்குப் கப்பம் கட்டி அவன் வாழலானுன்.

அரசியலை அறவிய லாக்கியது ஒருபுறம்; அன்னிய வரசனை வெருட்டி யடித்தது ஒரு புறம்; விதர்ப்ப வேந்தனை வென்றது ஒரு புறம்; கலிங்கத்தினிடம் கப்பம் கொண்டது ஒரு புறம்; புஷ்ப மித்திரன் புகழ் எங்கும் வீசியது. பாரத பூமியின் பெரும் பாகத்தில் பரந்தது அவன் செங்கோல். அன்றளவு (அதாவது மூப்பதாண்டளவும்) அவன் மன்னவனென முடி தரிக்கவில்லை; அப்பால், மன்னர் மன்னனென முடி சூடவும், மகத ராஜ்யத்தின் கீர்த்தியை நிலை நாட்டவும், அசுவமேத யாகம் புரிந்தான்.

அசுவமேத யாக விவரம் இது:—"பேரெழிலும் நல்சுழியும் வாய்ந்த பரிமா ஒன்றினுக்குச் சர்வாலங்காரமும் செய்வர். நான்கு திக்கிலும் தன் இஷ்டப்படி அக்குதிரை செல்லும். வீராதி வீரரான நூறு பேர் அதனைத் தொடர்ந்து போவர். அரசன் சேனையும் அதன் பின்னே செல்லும். யாரேனும் ஓர் அரசன் அப்பரியை வழிமறிப்பின், உடன்வரும் சேனை அவனைப் புறங்காணவேண்டும். இல்லையேல் அசுவமேதம் புரிய ஒண்ணுது. பரியைக் கண்டும் வழி மறிக்காத வேந்தர், பாடலிபுரம் வந்து, உடனிருந்து வேள்வியில் உதவிபுரிய வேண்டும். ஒரு வருஷம் அவ்விதம் தேசமெங்கும் அசுவம் சுற்றி வரும்.

"இதற்கு இடையில் வேந்தர் வேந்தன் தனது ராஜதானியிலே வேதவிதிப்படி பற்பல சடங்குகள் செய்வான்; கலைவல்லார்க்கும் ஏழை எளியவர்க்கும் தனது பொருளை யெல்லாம் வழங்குவான். அசுவம் திரும்பி வந்ததும், அதை வேறு மூன்று குதிரைகளுடன் தங்கத்தேரில் பூட்டுவர். அப்பால்

பல கிரியைகள் நடக்கும். தேச வேந்தர் அனைவரும் உடனிருந்து உதவி புரிவர். முடிவில், அப்பரிகள் தேவர்க்கு அர்ப்பணமாகும். அசுவமேதம் புரியும் வேந்தனை ஏக சக்கராதிபதி, இராஜாதிராஜன் என்று எல்லோரும் போற்றிப் புகழ்வர்.''

அத்தகைய அசுவமேதம் புரிந்தான் புஷ்பமித்திரன். பரியின் பின்னே போனவன் அவன் பேரன் வசுமித்திரன். வட இந்தியா எங்கும் அப்பரிமாவை யாரும் மறிக்கவில்லை. ராஜபுதனத்திற்கு மேற்கில் யவனர் (கிரேக்கர்) என்போர் வழி மறித்தனர். அவ்வளவில் யவனர் அனைவரும் வசுமித்திரனது வாளுக்கு இரை யாயினர். பரிமா பெருமையுடன் திரும்பி வந்தது. யோக சூத்திர ஆசிரியரான பதஞ்சலி முதலிய மகா பண்டிதர்கள் அவ்வேள்வியில் பிரசன்னமா யிருந்தனர். வேத விதிப்படி வேள்வி நடந்தேறியது. அதன் அருமை, பெருமையைப் பலரும் புகழ்ந்து பேசினர். பின்னளில் காளிதாஸ மகாகவியும் மாளவிகாக்கினி மித்திரம் என்னும் நூலில் புகழ்ந்துளான்.

அம்மகா கவி கூறியுள்ள வண்ணம், அக்கினி மித்திரனுக்கு அவன் தந்தை விடுத்த ஓலையின் வாசக சாரம் இது:—''மைந்த! விதிசா நகர பாலக! தந்தையும் சேனாதிபதியுமான புஷ்பமித்திரன் விடுக்கும் ஓலை இது. உனக்கு நலமும் பலமும் நாள்தோறும் ஓங்கி உயருமாக! அசுவமேதத்திற்கு ஆயத்தஞ் செய்தேன். வேள்விப் பரியைப் பேரன் வசுமித்திரனது காவலில் விடுத்தேன். ஒரு நூறு துணைவரும் உடன் சென்றனர். யாகப்பரி சிந்து நதிக்கரை சேர்ந்தது. யவனர் என்போர் அதனை வழி மறித்தனர். அத்தனை பெயரையும் வில்கொண்டு குமைத்தான் வசுமித்திரன். ஆதியிலே சகர சக்கரவர்த்திக்கு அவன் பேரன் அஞ்சுமான் உதவி புரிந்

தான். அங்ஙனமே என் பேரனும் எனக்கு இன்னுதவி புரிந்தனன். மைந்த! என் மருமகளிரையும் அழைத்துக்கொள்; விரைந்து வா வேள்வி காண"-

புஷ்பமித்திரன் முப்பத்தைந்து ஆண்டு ஆட்சி புரிந்தான். முதல் முப்பது வருஷம் சேனாதிபதி எனும் பட்டமே கொண்டனன்; அரசியலைச் சீர் செய்து, அன்னியரைப் புறங்கண்டு, சிற்றரசரையும் சிதைத்த பின்னரே, சிம்மாசனம் ஏறினான். அவன் காலத்தில் மகத சாம்ராஜ்யம் மீண்டும் மேன்மை கொண்டது. மக்கள் மனம் பூரித்தனர்.

அசுவமேதம் புரிதல் எளிதன்று. பேராண்மை படைத்த பார்த்திபனே அது புரிய முடியும். அத்தகைய பார்த்திபனாகத் திகழ்ந்தான் புஷ்ப மித்திரன். அன்னிய அரசர் ஓட்டம் பிடிக்க, ஏனைய சிற்றரசர் கப்பங் கட்டி நின்றனர். "இந்தியாவிலே ஏக சக்கராதிபதிகள் ஏது?" எனும் பொய்யுரைக்கு அவன் சரிதம் தக்க மறுப்பாம். அவன் காலம் கி. மு. 184 முதல் கி. மு. 148 வரை.

"அரசன் இட்டதே சட்டம். அதிகாரி சொன்னதே தீர்ப்பு. தட்டிப் பேசுவார் ஏது? சுதந்திரமும் ஜனநாயகமும் பாரத பூமி கண்டறியாதவை. கைகட்டி வாய் புதைத்து நிற்பதே இந்திய மக்கள் பான்மை," என்று ஐரோப்பியர் பேசுவர். பிருகத்திரதன் கொலையுண்டதும், மக்கள் மகாசபை கூடியதும், சேனாதிபதி சக்கராதிபதி ஆனதும் அப்பேச்சுக்கு ஏற்ற பதில்.

சக்தி பலவகை; பணச் சக்தி, படைச் சக்தி, சரீர சக்தி, மனோ சக்தி. எல்லவற்றிலும் சிறந்தது மனோசக்தியே. வெகுஜனவாக்கு அல்லது மகாஜன ஒற்றுமையின்மூலம் மனோசக்தி பரிமளிக்கும். ஜன சக்தியின் முன்னே எச்சக்தியும் மாய்ந்துபோம்: ஜனசக்தி திரண்டது தேசத்தின் சீரழிவு கண்டு.

நெறி தவறிய அரசு சாய்ந்தது. மதிபிசகிய மன்னவனும் மடிந்தான். புஷ்பமித்திரன் முனைந்து, பங்கம் போக்கி, மகிமை ஊட்டினன். பாரத பூமியின் பெருமையே பெருமை! ஜனசக்தியின் பரிமளிப்பை இன்றும் மகா சபையிலே காணலாம்!

5. குப்த குல திலகம்

பார் புகழும் பாரதபூமி ஒரு பெரிய கண்டம். முன்னம் இங்கே முடியரசுகளும் குடியரசுகளும் வல்லரசுகளும் அனந்தம். மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே, வல்லரசராக விளங்கினர் மௌரியர். அக்குல முதல்வன் சந்திரகுப்தன். அவன் பேரன் அசோகன். இருவரும் ஏக சக்கராதிபதிகள். அப்பால் புஷ்பமித்திரன் ஏகாதிபத்தியம் கொண்டான்; அன்னியரை முறியடித்து அசுவமேதமும் புரிந்தான்.

பின்பு குஷான் வமிசத்தினர் பேரரசு கொண்டனர். தெற்கிலோ பேரரசு கண்டனர் ஆந்திரர். கிறிஸ்தவ சகாப்த ஆரம்பத்தில், இங்கே வல்லரசர் தோன்றவில்லை. சிறுசிறு அரசுகளே திகழ்ந்தன. அச்சிற்றரசரும் சரி, ராஜகுலத்தாரும் சரி, பேரரசு கொள்ளக் கருதவில்லை; தத்தம் நாட்டு மக்களின் நலத்தில் மட்டும் நாட்டஞ் செலுத்தி வந்தனர். பரந்த பாரத பூமியின் பெருமையை நிலைநாட்ட எவரும் முயலவில்லை. அதுவே சமயமென அயலகத்தார் கருதி, நம் பாரத பூமியின் வட மேற்குப் பிரதேசங்களில் புகுந்து ஆர்ப்பரித்தனர்; அத்துடன் ஆங்காங்கே அரசும் கொண்டனர். கொள்ளவே, தேசம் அல்லோல கல்லோலம் அடைந்தது. கிறிஸ்தவ சகாப்தம் 320-ஆம் ஆண்டு வரையில் அத்தகைய தந்நிலை யாட்டந்தான்.

முன்னுளில் வகுத்த வண்ணம், வேதியரின் பட்டப் பெயர் சர்மா; க்ஷத்திரியரின் பட்டப் பெயர் வர்மா; வைசியரின் பட்டப் பெயர் குப்தா. அக்காலத்திலே குப்தரில் சிலர் வாணிபத்தை மதிக்கவில்லை; வாள் வரிசையையே பெரிதும் போற்றினர். அன்னுருக்கு ஆந்திரவல்லரசில் சேனுதிபத்தியம் கிட்டியது. ஆந்திரரில் கடைசி அரசன் புலோமன். இவனிடம் சேனுபதியாக இருந்தவன் சந்திரகுப்தன். இவன் வேறு, மௌரியகுல சந்திரகுப்தன் வேறு.

அக்காலத்திலே லிச்சாவியர் எனும் ஒருகுலத்தினர் இருந்தனர்; அன்னுர் போர்க்குணத்தில் மிக்கவர்; பேராண்மையும் படைத்தவர். அக்குல மாதரோ கட்டழகியர். ஆனதுபற்றி, இராஜ வமிசத்தினர் அம்மாதரை மகிஷியராகக் கொள்வது வழக்கம். புலோமனது மகிஷி அக்குல மாது. சந்திரகுப்தன் தேவியும் அக்குலத்தவள். இரு தேவியாரும் ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிறந்த சோதரிகள்.

ஆந்திரரின் இராஜதானி ஸ்ரீகாகுளம். பாடலீபுர நகரமும் அவர்களின் வசமிருந்தது. பாடலீபுரத்தை மீண்டும் இராஜதானியாக்க லிச்சாவியர் காலங் கருதி நின்றனர். புலோமன் காலம் ஆந்திர வல்லரசு நசிக்கும் சமயம்; அது அன்னியர் பலர் அட்டகாசஞ் செய்து நின்ற சமயமுமாம். புதிய வல்லரசு காண, அச்சோதரிகளுக்கு ஆவல் மிகுந்தது.

பெயரளவில்தான் புலோமன் அரசன். உண்மையில் அரசை நடத்தியவன் சேனுபதியான சந்திரகுப்தனே. சேனுபதிக்கும் வல்லரசு காண்பதில் சிந்தை மிகுதி. இரு சகோதரிகளும் துணைபுரிந்தனர். லிச்சாவிய ஆடவரும் பக்கபல மாயினர். சுருங்கச்சொல்லின், புலோமன் ஒருநாள் திடீரென மறைந்தான். சந்திரகுப்தனே அரியணையில் அமர்ந்

தான்; உடனே பாடலிபுர நகரம் கி. பி. 320-ம் ஆண்டில் இராஜதானி ஆயிற்று; மங்கிய ராஜ தானி பொங்குமென மக்கள் மனம் பூரித்தனர். குப்த குலத்தின் உதய வரலாறு இது.

சிம்மாசனம் ஏறியதும், சந்திரகுப்தன் போர்க் கோலம் பூண்டான்; கங்கைநதிப் பிரதேசங்களை எல்லாம் வசஞ் செய்தான். செய்யவே, பாடலிபுர ராஜ்யம் பெருகியது. பத்தாண்டுகள் கழிந்தன. பரகதி சென்றான் அச்சந்திரகுப்தன். அவனுக்கு மனைவியர் இருவர். மூத்தாள் லிச்சாவி வம்சம். அவள் மைந்தன் பெயர் கடோத்கஜன். இளையாள் பெயர் குமாரிதேவி. இவள் புதல்வன் ஸமுத்திரகுப்தன். இவனுக்கே அரசுக்குரிய ஆண்மையும் திண்மையும் மிகுதி; ஆதலின் இவனையே அரசனாக்க அனைவரும் விரும்பினர். சந்திரகுப்தனோ மூத்த மைந்தனையே மன்னவனாக்க வரம் வேண்டிப் போனான்.

அஃதறிந்த ஸமுத்திரகுப்தன் ஐந்தாண்டு விலகியே நின்றான் அரசை விரும்பாமல். ஆண்டு பார்த்தான் கடோத்கஜன். தனது தகவின்மை அவனுக்கே புலப்பட்டது. தட்சணமே தம்பியை அழைத்து அரசை ஒப்படைத்தான். சமுத்திரகுப் தன் சிம்மாசனம் ஏறியதுதான் தாமதம்; தேசத் தின் நிலையைக் கூர்ந்து நோக்கினான். பாரத மக்க ளுக்கு இகவாழ்வினுக்கும் தக்க வகையில்லை. அன் னியரின் ஆதிக்கமே ஓங்கி நின்றது. ஆதலின் வல்லரசு காணவேண்டுமென அவன் கங்கணம் பூண்டான். மக்களனைவரும் மனமொப்பி மார் தட்டித் திரண்டெழுந்தனர்.

முதன் முதலாக அன்னியர்மீது பாய்ந்தான் ஸமுத்திரகுப்தன். அப்போது, பாரதபூமியின் வட மேற்கிலும் மேற்குத் திசையிலும் கிரேக்கர், பார்த் தியர், சாகர் என்போர் தனியரசு கொண்டிருந்த

னர். அன்னார் அனைவரும் அன்னியர்; பாரதபூமியின் புத்திரர் அல்லர். ஸமுத்திரகுப்தனது எழுச்சி கண்டு, அவர்கள் அனைவரும் ஒருங்கே சேர்ந்து எதிர்த்தனர். மிக உக்கிரமான போர் மூண்டது. வெற்றி பெருவிடின், வாழ்வு போய்விடுமேயென அன்னார் அனைவரும் ஆவேசமாகப் போர் செய்தனர். பாரத பூமியில் அன்னியர் அரசு கொள்வதா என்று சீறியே சமர் புரிந்தான் ஸமுத்திரகுப்தன்.

இரு பக்கத்திலும் மிகுந்த உயிர்ச் சேதம் நேர்ந்தது. ஒரு பக்கம் தேசாபிமானமும், ஒரு பக்கம் சுயநல மண்ணாசையும் மல்லுக்கு நின்றன. தனது படைஞரில் பலர் வீரசுவர்க்கம் புகவே, ஸமுத்திரகுப்தனுக்குக் கோபம் பொங்கியது. உடனே அவனும் அவன் துணைவரும் வேங்கை போல் பாய்ந்தனர்; பகைவர் அனைவரையும் வெட்டிச் சாய்த்தனர்; வெற்றி மாலையும் சூடினர். அன்னியர் ஆண்ட பிரதேசங்களெல்லாம் ஸமுத்திரகுப்தன் வசமாயின. அன்னியரோ அழிந்து போயினர்.

அப்பால், ஏனைய திக்குகளில் சென்றான் வீரகுப்தன். பஞ்ச நதப் பிரதேசம், இராஜபுதனம், மாளவம் இந்த நாடுகளில் அன்று முடியரசு இல்லை. எங்கும் சிறுசிறு குடியரசுகளே செழித்து நின்றன; ஸமுத்திரகுப்தனது படைகள் வருமுன்பே, அவனது வாள்வலியும் தோள்வலியும் தூது சென்றன. அக்குடியரசுகள் அது கண்டு, வாளமரில் விருப்பம் வைக்கவில்லை; மற்று, அப் பேரரசனிடம் நேசங் கொள்ளவே ஆவலுடன் காத்து நின்றன. ஸமுத்திரகுப்தன் தன் படைகளுடன் வந்ததும், அவ்வரசுகளோ காணிக்கையுடன் எதிர்கொண்டன. ஏற்றின ஸமுத்திரகுப்தனை; இறைஞ்சின முடிவணங்கி தேச மக்களாதலின் அவர்களின்மீது ஸமுத்திரகுப்தன் வைரங் கொள்ளவில்லை; அவர்களின் நட்புக்கு

அறிகுறியான காணிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டான். அவ்வரசுகளுக்கு நிம்மதி பிறந்தது.

இனி, கங்காநதிக்கும் இமயமலைக்கும் நடுவே பதின்மர் தனியரசராகத் தருக்கி நின்றனர். அன்னவர் அனைவரும் பாரத புத்திரர். அவர்களை வேரறுக்க நம் குப்த குல திலகம் விரும்பவில்லை. 'போர் வேண்டாம்; கப்பங்கட்டி வாழ்வதே நலம்; வல்லரசு காண்பதே என் கருத்து. இதற்கு உதவி புரிக. இன்றேல் போருக்கு எழுக," என்று தூது விடுத்தான். வீரவேந்தர் அதற்கு ஒருப்படவில்லை. அக்கணமே போர் மூண்டது. பதின்மரும் தோல்வியுண்டனர். பின் என் செய்வர்? ஆண்டுதோறும் கப்பங்கட்டி வாழ இசைந்தனர். இசையவே, அவர்களுக்கு உயிர்ப் பிச்சை கிடைத்தது.

பின்பு அத்திலகன் தெற்கு நோக்கினான். அங்கே பதினொரு அரசர் பெருமிதமாக இருந்து வந்தனர். ஸமுத்திர குப்தனது பாராக்கிரமத்தை அன்னவர் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. ஆதலின் அவனுடன் ஒவ்வொருவராகப் போருக்கு வந்தனர். ஆயினும் என்ன? விஜயலட்சுமி குப்தகுல திலகத்தையே கடைக்கணித்தனள். எதிர்த்த அரசர் அனைவருக்கும் சிறைவீடே கிட்டியது.

அது சமயம், தென் கோடியில் தார்வேந்தனாக விளங்கியவன் காஞ்சிமாநகரின் காவலன் விஷ்ணு கோபன். இவனுக்கும் சிறைவாசமே கதியாயிற்று. இங்ஙனம் சிறையானோர் பலராவர். சிறையுண்டவர் அனைவரும் இறை செலுத்த இசைந்தனர். அவர்களுக்கு உடனே அரசுரிமையும் விடுதலையும் கிட்டின.

தண்டகாரணியத்திலே, தார்வேந்தர் இருவர் கொடுங்கோலராகவே துலங்கினர். அன்னாரின் பெயர் அச்சுதன், நாகசேனன். அந்நாட்டு மக்களின் மனப் புழுக்கம் கண்டான் மன்னர் மன்னனை

ஸமுத்திரகுப்தன்; அவ்வளவில், இருவரையும் ஆவி வாங்கினான்; மக்களுக்கு ஆறுதல் அளித்தான்; மநுமுறைப்படி அரசாள முன்வந்த வேறு இருவரை அரியணையில் அமர்த்தினான்; இவ்விதம் சென்ற விட மெல்லாம் சிறப்பே எய்தினன்.

திக்கு விஜயம், திக்கு விஜயம் என்று புரா ணங்கள் கூறும். ஸமுத்திரகுப்தனைப்போல் திக்கு விஜயம் கொண்டார் மிகவும் அருமை. இமயம் முதல் ஏறக்குறைய குமரி வரையில், அவன் வீரப் பிரதாபம் பரந்தோங்கியது. புகழோ பாரத பூமியின் நான் கெல்லையினையும் தாண்டிச் சென்றது. ஏகசக்கராதி பதியென அவனும் அசுவமேத யாகம் புரிந்தான்; மன்னர் மன்னவனென முடி சூடிக்கொண்டான்.

ஆசியாவின் மேல் கோடியிலுள்ள ஆக்ஸஸ் நதிப் பிரதேசத்தில் ஆண்மை செலுத்தி நின்ற அன்னிய அரசர் முதல், தெற்கே இலங்கையில் எடுப்புடன் இருந்த இறைவன் வரையில் அனைவரும் அசுவமேத யாகத்தினுக்குக் காணிக்கை அனுப்பி னர். இம்மட்டோ? பாரசீகர், பாக்டிரியர், துஷாரர் முதலிய அன்னியரும் ஸமுத்திரகுப்தன் சபைக்குத் தூதரை யனுப்பி நட்புரிமை வேண்டினர். அவனை 'இந்திய நெப்போலியன்' என்று புகழ்வர் நமது தேச சரித்திரம் எழுதிய மேனாட்டு ஆசிரியர்.

குப்தகுல வேந்தரின் பேரெழுச்சி காரணமாக இங்கே புத்தமதம் சிதைவுண்டது, ஆரிய வேத மார்க்கம் மீண்டும் தலைதூக்கியது என்பர் சிலர். ஸமுத்திரகுப்தனோ சமய சமரஸி. புத்த மதத்துக்கு அவன் நன்மை பல புரிந்தான். இதற்கு ஆதார மாக ஓர் உதாரணம் கூறுவோம்: அக்காலத்தில் இலங்கை வேந்தனாக விளங்கியவன் மேகவர்ணன். இலங்கைத்தீவு வாசிகளில் இருவர் கயாவுக்கு ஒரு சமயம் யாத்திரையாக வந்தனர். அங்கே புத்த

மதத்தாருக்குத் தனியே சத்திரமோ மடாலயமோ இல்லை. இருவரும் இலங்கை சென்று இறைவனிடம் குறை கூறினர். மேகவர்ணன் உடனே முத்தும் பவழமும் இரத்தினமும் சேகரித்தான்; பாடலிபுரம் போகத் தூதுவரைத் திட்டஞ் செய்தான். தூதுவர் வந்து ஸமுத்திரகுப்தனிடம் குறை பிரந்தனர்; பௌத்த மடாலயங்கள் வேண்டும் என்று கோரினர். ஸமுத்திர குப்தன் சரி என்றான். புண்ணிய கயா நகரில உடனே பெரிய புத்த ஆலயம் எழும்பியது. தவிர அம்மதத் துறவியரும் பெரியாரும் தங்கியிருக்க மூன்றடுக்கு மாளிகைகளும், ஆறு பெரிய மண்டபங்களும், மூக் கோபுரம் கொண்ட மடாலயங்களும் கிளம்பின. ஆலயம், மடம் இரண்டையும் சுற்றி அழகிய மதில் சுவர்களும் அமைந்தன. சுவரெங்கும் சிறப்பான ஓவியங்கள் துலங்கின. நவரத்தினம் வைத்திழைக்கப்பெற்ற புத்தவிக்கிரகம் பிரகாசித்தது; மூர்த்தியைப் பார்த்த அனைவரும் பிரமித்தனர். ஆயிரக்கணக்கில் புத்தமதத் துறவியர் வந்து தங்கினர். புத்தமதக் கலைகள் வளர்ந்தன. அவை அனைத்தையும் கண்டு களித்தான் ஸமுத்திரகுப்தன். மக்களும் மன்னவனது சமரஸங் கண்டு சாலவும் மெச்சினர்.

மேலும் குப்தரின் காலத்திலே பாரத பூமியெங்கும் தேசிய உணர்ச்சியும் ஊக்கமும் ஓங்கி உயர்ந்தன. பலவகையான கலைகள் வளர்ந்தன கைத்தொழில்கள் பல செழித்தன. வர்த்தகம் உலகெங்கும் பரவியது. மக்கள் சுகமே வாழ்ந்தனர். அன்னியரின் படையெடுப்போ, அன்னியரின் ஆதிக்கமோ மருந்தினுக்கும் இல்லை. இவ்விதம் ஐம்பது வருஷகாலம் அவனியைக் காத்துவந்தான் குப்தகுல திலகமான ஸமுத்திரகுப்தன். கி. பி. 375-ம் ஆண்டில் அவனுக்குப் பரகதி கிட்டியது.

அலகாபாத் நகரிலே சிலாசாஸனம் ஒன்றுளது. அதில் ஸமுத்திரகுப்தன் குணாதிசயங்களெல்லாம் வரையப்பட்டுள. அவற்றை வகுத்தும் தொகுத்தும் விளக்கியவன் ஹரிசேனன் எனும் ஆஸ்தான கவிஞன். அச் சிலாசாஸனம் சொல்லும் வண்ணம், வாளமரில் மட்டுமே ஸமுத்திரகுப்தன் வல்லவன் என்பதில்லை; கானத்திலுங் கவிதையிலும் சாலச் சிறந்தவன்; யாழ் எனும் ஒரு வகை வீணை வாசிப்பதிலும் மிகத் தேர்ந்தவன். ஸமுத்திரகுப்தன் பெரிய கல்விமான். ராஜ காரியம் ஓய்ந்ததும், கவிஞருடனும் கற்றோருடனும் கூடி அளவளாவி ஆனந்தம் கொள்வான். காட்சிக்கு எளியனாய், இனிய சொல்லனாய், மக்களின் மனக்கோயிலில் குடிகொண்டவன் அக் கொற்றவன்.

அசுவமேத யாகம் புரிந்ததன் அடையாளமாக ஸமுத்திரகுப்தன் அழகிய தங்க நாணயங்கள் அச்சடித்தான். லண்டன் மாநகரிலுள்ள கண்காட்சிச் சாலையில் அந்நாணயம் இன்றும் உளது. அந்த யாகத்தில் அர்ப்பணமான அசுவத்தைப் போல் விசித்திர வேலைப்பாடமைந்த சிலை யொன்றை இலட்சுமணபுரி எனும் நகரிலுள்ள கண்காட்சிச் சாலையில் இன்றும் கண்டு களிக்கலாம்.

பாரத புத்திர புத்திரிகள் வசிக்கும் இடமும் பேசும் பாஷையும் வெவ்வேறாக இருக்கலாம். மதக் கோட்பாடும் கொள்கையுமோ ஒன்றும். பாரதம், ராமாயணம், பாகவதம் இவை பற்பல பாஷைகளில் உள. ஆனால் கதையும் கருத்தும் ஒன்றே; வேறில்லை. இவ்விதம் பாரத பூமி எங்கும் ஒரே நோக்கும் போக்கும், உணர்ச்சியும் ஊக்கமும் உண்டுபண்ணிய பெருமை ஸமுத்திரகுப்தனைச் சேரும். விக்கிரமாதித்தன் கதை, முப்பத்திரண்டு பதுமைக் கதை இவற்றில் பேசப்படும் அரசன் ஸமுத்திரகுப்தனது மைந்தனே.

6. விக்கிரமார்க்கன்

இமயம் முதல் குமரி வரையில் எல்லாரும் ஓர் இனம் என்று சமீபத்தில் பாடினர் பாரதியார். ஆதியிலே காரியத்தில் அங்ஙனம் குப்தகுல வேந்தர் சாதித்துக் காட்டினர். குவலயம் மெச்சும் ஸமுத்திரகுப்தன் அக்குலத்தின் திலகன். அவன் சரித்திரம் புராணங்களில பொதிந்து கிடக்கின்றது. ஆயினும் புராணத்தை மதிப்பார் எத்தனை பேர்?

"பாரத தேச சரித்திரப் புலிகள்" என்போர் ஆங்கில மேதாவியராம். புராணம் என்றால், அவர்களுக்கு அவ்வளவாக மதிப்பில்லை; அநேகமாக இளப்பந்தான்; ஸமுத்திரகுப்தனைக் குறித்து அப்புராணங்கள் பேசியு மென்ன? அம்மேதாவிகள் பல நாள்வரை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.

அலஹாபாத் நகரிலே உயர்சிலை யொன்று நெடுநாளாக உண்டு. அதன்மீது மணிப்பிரவாள நடையில் வரைந்துள்ள கவியு முளது நெடுநாளாக. சின்னட்களுக்கு முன்வரையில், அக்கவி தென்படவில்லை அவர்கள் கண்ணுக்கு. முடிவில் தென்பட்ட பின்பே, ஸமுத்திரகுப்தன் இருந்ததாக ஜகமும் ஒப்புக்கொண்டது.

சுரங்கங்களை ஆழத்தோண்டி வைரம் எடுப்பர்; தங்கமும் சேர்ப்பர்; கடலில் குளித்து முத்தை வாருவர்; பவழத்தையும் குவிப்பர். அங்ஙனமே, இத்தேச மண்ணைத் தோண்டின், மகிமை வாய்ந்த பழைய நகரங்களைப் பார்க்கலாம்; மனித சஞ்சாரமே இல்லாத பெருவனங்களில் புகுந்தால், விசித்திரமான மாளிகைகளைக் காணலாம்; தேசத்திலே ஆங்காங்கு ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கும் சிலைகளை நோக்கினல், முன்ன மிருந்த சீரிய வேந்தரின் சிறப்பை அறியலாம்; ஆலயங்களின் மதில்சுவர்

களை ஏறிட்டுப் பார்த்தால், மாட்சிமை தங்கிய மன்னர்களின் சாஸனங்களைக் கண்டானந்திக்கலாம். இங்ஙனம் புதைந்தும் மறைந்தும் கிடக்கின்றது நமது பூமியின் புராதன சரித்திரம்!

இங்கே அன்னியர் வந்து புகல் என்ன நீதி என்று பாரதியார் ஆர்ப்பரித்தார். இங்கே அரசு கொள்ளும் அன்னியரை வேரறுக்கவே முனைந்தான் ஸமுத்திரகுப்தன்; செயலிலும் முக்கால்வாசி சாதித்தான். எஞ்சியதையும் ஈடேற்றியவன் விக்கிரமார்க்கன் எனும் மன்னவன்.

இவனை அவன் மைந்தனே என்பர் பலர்; மைந்தனது மைந்தன் என்பர் வேறு சிலர். பாட்டன் பெயரைப் பேரன் சூட்டிக்கொள்வது மரபு. அவ்விதம் இவன், இரண்டாம் சந்திரகுப்தன் என்று சிம்மாஸனம் ஏறினன்; எனினும், விக்கிரமார்க்கன் எனும் பெயரே பிரபலம். இது காரணச் சிறப்புப் பெயராம்.

விக்கிரமார்க்கன் வேந்தனாகும் முன்னம், சிம்மாசனத்தில் சிறந்து நின்றவன் இராமகுப்தன். அப்போது இமயமலையின் அடிவாரப் பிரதேசத்தில் சாகர் எனும் ஜாதியார் தருக்கி நின்றனர். அன்னவர் அன்னியர் ஆதலின், அவர்கள்மீது படைகொண்டு சென்றான் இராமகுப்தன்.

சண்டமாருதம் போல் இருபக்கத்திலும் வீரர் வந்து குவிந்தனர். போரின் கோரம் பேசுந்தரமன்று. அது சமயத்தில் சற்றே பின்வாங்கினன் இராமகுப்தன். பின்வாங்கி நின்ற இடம் கார்த்திகேய நகரம். அது ஒரு குன்றின் உச்சியிலுள்ளது.

உடனே பகைவர் வந்து அவனை நாற்புறமும் சூழ்ந்து கொண்டனர். துணைக்கு வீரரும் உணவுப் பொருள்களும் கிட்டாமல் இராமகுப்தன் தத்தளித்தான். முடிவில் மாற்றானுக்கு மண்டியிடும் நிலை

நேர்ந்தது; பகைவரோ அதுவே தருணமெனக் கொண்டு இராமகுப்தனுக்கு ஓலை விடுத்தனர்.

ஓலையின் வாசகம் ஈதாம்:—"சந்திரகுப்தன் தேவி மகா ரூபவதி. அவளை அனுப்பித்தரல் வேண்டும் எங்கள் அரசனுக்கு. தவிர, எங்கள் தளகர்த்தரில் ஒவ்வொருவருக்கும் கட்டழகியான ஒரொரு மங்கை வருதல்வேண்டும். அல்லது விராதிவீரனை சந்திரகுப்தனை எங்கள்பின் அனுப்பிவிடல் வேண்டும். அதுவும் இன்றேல், உங்கள் அனைவரையும் சமர் முனையில் உயிர் வாங்கிவிடுவோம்."

அந்த ஓலையின் வாசகங் கண்டு யாது செய்வதென்று இராமகுப்தனுக்குத் தோன்றவில்லை. மகளிரை யனுப்பி மானம் இழப்பதா? இன்றேல், சந்திரகுப்தனைக் கைவிடுவதா? தளர்ந்தது மனம், விண்டது வீரம். அவ் வேளையில் சந்திரகுப்தன் தோன்றி, அண்ணனுக்கு ஆறுதல் கூறிப் புறப்பட்டான் பகைவரை நோக்கி.

நூறு மூடு பல்லக்குகள் ஆயத்தமாயின. ஒவ்வொன்றிலும் ஒரொரு மாதர். ஒன்று சந்திரகுப்தன் மனையாளது. பார்த்த பலரும் ஈதென்ன விபரீதமென வாய்விட் டலறினர். இரவு நாழிகை பத்திருக்கும். பல்லக்குகள் அனைத்தும் சாகரின் பாசறை சேர்ந்தன.

சந்திரகுப்தனது தேவி வந்துவிட்டாள் என்று சாகவேந்தன் மிக்க களியாட்டங் கொண்டான். தலைக்கு ஒரு மங்கை கிட்டியதெனத் தளகர்த்தரும் ஆனந்தம் எய்தினர். குப்த மங்கையரின் வனப்பு, அலங்காரம், தேன் கசிந்த வார்த்தை இவையெல்லாம் சாக வீரருககு மயக்கம் ஊட்டின. வெற்றிக் களிப்பின் மிகுதியால், சாகவீரர் அனைவரும் தனியிடஞ் சென்று, காமக்கனவில் மூழ்கலாயினர். பணப் புதையலை வாரும் வறிஞனே போல், சந்திர

குப்தனது தேவியை அணைக்க எழுந்தான் சாக வேந்தன். பார்த்தனள் அப் பெண்பால்; சிறிதும் பதறவில்லை; கூச்சங் கொண்டவள்போல் சற்றே ஒதுங்கிக் கொடுத்தாள்; கொண்டையிலிருந்த சுருள் சூரியை உருவினள்; வேந்தன் வயிற்றில் செருகினள். அவ்வளவில் சரிந்து விழுந்தது அவன் சரீரம்.

உடனே பெண்ணுடை களைந்து, குழல் எடுத்து ஊதிச் சிங்கநாதஞ் செய்தான் சந்திரகுப்தன். குழலோசை கேட்டதும், தளகர்த்தரைத் தழுவி நின்ற மகளிர் அனைவரும் ஆடவவீரராகித் தம்தம் கூந்தலி லிருந்த சுருள் சூரியை உருவி, அத்தனை பகைவரையும் கொன்று குவித்தனர்.

நூறு இளைஞரும் அங்ஙனம் வேஷங் களைந்த சமயம், கோட்டையினின்று கிளம்பினன் இராம குப்தன். படைஞரும் புறப்பட்டனர். சாகசேனையின்மீது குப்தவீரர் சீறி விழுந்தனர். வீரசுவர்க்கஞ் செல்ல மனமில்லாத சாகரோ தம் உயிருக் கஞ்சி எடுத்தனர் ஓட்டம். வேந்தன் கதியையும் படைத் தலைவரின் அழிவையுங் கண்ட சாகசேனை வெள்ளம் இருந்த இடம் தெரியவில்லை.

குலமானத்தைக் காத்த தம்பியிடம் உடனே அரசை ஒப்படைத்தான் இராமகுப்தன். மக்கள் அனைவரும் "விக்கிரமார்க்கன்" என அவ்வீரனுக்குப் பட்டஞ் சூட்டினர். அரியணையில் அமர்ந்த மறு கணமே தனது அரசின் எல்லையை நோக்கினன் விக்கிரமன்; அந்நியர் வசிக்கும் பிரதேசங்களையும் ஆராய்ந்தான்; தந்தை ஸமுத்திரகுப்தன் ஜயிக்காமல் விட்டுப்போன நாடுகளையும் நகரங்களையும் கணக்கிட்டுப் பார்த்தான்.

பாரத பூமியின் மேல்புறம் மாளவம், கூர்ஜரம், கத்தியவார் முதலிய நாடுகள் உள. அவற்றைச் சில நூற்றாண்டுகளாக அன்னியர் ஆண்டு வந்தனர்.

அன்னவரும் சாக வமிசத்தாரே. "தேச தர்மம், நாகரிகம் இவை அன்னிய ஆட்சியில் நசிக்கும்; ஆதலின் அன்னிய வாசனையே இருத்தலாகாது!" என்று துணிந்தான் விக்கிரமார்க்கன்.

குப்த சேனை வெள்ளம் புரண்டது. சகலரும் சமர்க்களம் சேர்ந்தனர். குப்த குலத்தார் தம்மை வாழ விடவில்லையே என்று கொதித்தனர் சாகர். இரு தரப்பினருக்கும் போராவேசம் பொங்கியது. சண்டையின் கடுமை கேட்க வேண்டுமோ? விக்கிரமார்க்கன் அச்சாகரை இலகுவில் வெற்றிகொள்ள இயலவில்லை. ஐந்தாண்டு சண்டை நீடித்தது. முடிவில் சாகர் தோல்வி யுண்டனர். அன்னவரை விக்கிரமன் வேரறுத்து ஆறுதல் பூண்டான்.

அரபிக் கடலோரமுள்ள மாளவம், கூர்ஜரம் முதலிய தேசங்கள் விக்கிரமன் வசமாயின. வசமான பின்னர் நம் தேசத்தின் கப்பல் வியாபாரம் பெருகத் தலைப்பட்டது. எகிப்து, கிரீஸ், ரோமாபுரி முதலிய மேனாடுகளுக்கு நமது தேசச் சரக்குகள் ஏராளமாகப் போகத் தொடங்கின.

வியாபாரம் பெருகவே தொழில்கள் வளர்ந்தன. தொழில்கள் பெருகச் செல்வம் திரண்டது. செல்வம் திரளவே, மக்கள் சுகமே வாழலாயினர். வேதாளக் கதை, முப்பத்திரண்டு பதுமைக் கதை என்பன எல்லாம் பேசும் விக்கிரமார்க்கன் இவனே என்பது சரித்திர ஆசிரியர் துணிபு.

விக்கிரமார்க்கனது சபையில் நவரத்தினங்கள் போன்ற பண்டிதர் ஒன்பதின்மர் இருந்தனர். அன்னாரில் தலைசிறந்தவன் காளிதாஸ மகாகவி. அவ் வரகவி இயற்றிய சாகுந்தலம் எனும் நூலுக்கு இணையாக ஒரு நூலும் இல்லை. பண்டித மணிகள் நிறைந்திருந்தனர் என்றால், பலவாறான கலைகளும் தாண்டவம் ஆடின என்பது வெளிப்படை. பாரத

பூமியில் குப்தரின் ஆட்சிக்காலமே மகோன்னதமான காலம் என்பது வெகுஜன வாக்கு.

குப்தகுல வேந்தர் பலரும் நெடுங்காலம் ஆட்சி புரிந்தனர். அவர்கள் இணையிலா வீரபுருஷர்; அருங்கலை விநோதர்; அரசர்க்கு அரசர். விக்கிரமார்க்கன் கி. பி. 375 முதல் கி. பி. 413 வரை அரசாண்டான்; இவன் காலத்தில் பாஹியான் என்னும் சீன அறிஞர் ஓர் ஆறு வருடம் (கி. பி. 405-411) பாரத பூமியில் தங்கியிருந்து, நேரில் கண்ட அற்புதம் அனைத்தையும் ஒரு நூலாக எழுதியுள்ளார். அந்நூலில் காணும் வண்ணம் குப்தகுல வேந்தரின் பரிபாலன நேர்மை இது :—

"குப்தரின் காலத்தில் ராஜதானி பாடலிபுரம் அன்று, அயோத்தி நகரேயாம். எனினும், பாடலிபுரத்தின் வாழ்வு குன்றவில்லை. பாடலிபுர நகரில் இரண்டு பெரிய கலாசாலைகள். அச்சாலைகளிலே மாணாக்கர் தொகை ஆயிரக்கணக்கு. ஆசிரியரின் தொகையோ நூற்றுக்கணக்கு. இவர்கள் அனைவரும் சர்வகலா வல்லவர். ஆதலின் அயல் தேசங்களிலிருந்து அறிவு வளர்ச்சிக்கும் ஆன்ம வளர்ச்சிக்குமாக வந்துபோகும் இளைஞர் அனந்தம்.

"ராஜ்யத்தின் நகரங்கள் அனைத்தும் மிகவும் பெரியவை; மிக மிக அழகானவை. மாடங்களும், கூடங்களும் கண்ணைக் கவரும். எங்கே பார்த்தாலும் சத்திரங்கள், சாவடிகள், தர்மசாலைகள். ராஜபாட்டையிலே இரு மருங்கும் பழமரங்கள். மக்கள் இளைப்பாற ஆங்காங்கே நீர்நிலைகள், சோலைகள்.

"தலைநகரிலே மிகவும் பெரிய வைத்தியசாலை. நோயாளிகளுக்கு அது ஒரு சுவர்க்கம் போன்றது. எவ்வகையான கொடுநோய்க்கும் தேர்ந்த மருத்துவர் உண்டு. அவர்களை அசுவினி தேவர் என்னலாம். மூலிகைகொண்டு எவ்வகைப் பிணியையும் மருத்

துவர் போக்கிவிடுவர். கொடுநோய் குணமாகும் வரையில் உடையும் உண்டியும் இலவசம். செல்வச் சீமான்களே அச்சாலையை நடத்துவோர். அந் நாளில், உலகிலே வேறு எத் தேசத்திலும் அத்தகைய மருத்துவசாலை இருக்கவில்லை.

"சிந்து மாநதியிலிருந்து வடமதுரை வரையில் ஐந்நூறு மைல்தூரம். எங்கும் பௌத்த மடாலயங்கள். அம் மடங்களிலே நூற்றுக் கணக்கிலும் ஆயிரக்கணக்கிலும் துறவியர் உண்டு. வட மதுரையில் மட்டும் மடாலயங்கள் இருபது. அவற்றில் மூவாயிரம் துறவிகள். தேசத்தின் வளப்பமும் வனப்பும் நெஞ்சை அள்ளும்."

"மக்களின் நடையும் உடையும் மிக நேர்த்தி. அரசியலின் சீர்மையோ இன்னும் விசேஷம். சீதோஷ்ண நிலையோ வாசத்துக்கு மிகவும் வாசி. கொலை, கொள்ளை முதலிய குற்றங்கள் கிடையா. கொடுக்கல் வாங்கலுக்கு வாய்மொழியே பிரதானம்; சீட்டும் நாட்டும் தேவை இல்லை நீதி மன்றங்களிலே ஜனங்கள் வழக்காடுதல் மிகவும் அருமை. மரண தண்டனை என்பது துர்லபம்.

"உயிர்க்கொலை என்பது ஏது? மதுபானம் கட்டோடு கிடையாது. பூண்டு, வெங்காயம் இவற்றை மறந்தும் மக்கள் புசியார். பன்றி, கோழி முதலிய பிராணிகளை வளர்ப்பதே இல்லை. தர்மந் தவறி நடப்போர் சண்டாளர் எனப்படுவர். அரசன் ஆரியவேத மார்க்கத்தான்; மகா விஷ்ணுவை வணங்குவோன்; ஆயினும் சமய சமரஸம் மிகுந்தவன்; பௌத்த மடாலயங்களுக்கும் மான்யங்கள் அளிப்பான். மக்களும் பௌத்த துறவியருக்கு வேண்டுவன உதவி இன்பம் ஊட்டுவர்.

"பாரததேசமெங்கும் சாந்தமும் ஒழுக்கமுமே நிறைவு. வருஷத்துக்கு ஒருதரம் புத்தர் திருநாள்

நடக்கும். புத்தர் சிலையை அனைவரும் அலங்கார மான தேரில் வைத்து இழுத்துச் செல்வது வழக்கம். தேரின் கோபுரம் 32 அடி உயரம். அக்கோபுரம் ஐந்து அடுக்குக் கொண்டது. புத்த விக்கிரகத் துடன் எல்லாத் தேவர்களின் விக்கிரகங்களும் காணப்படும். ஊர்வலம் கண்கொள்ளாக் காட்சியே. முன்னே பலவகை வாத்தியங்கள், பக்கத்திலே தூப தீபாராதனை செய்யும் குருமார், பின்னே பிரமாண்டமான ஜனக்கூட்டம்; இரவிலே எங்கும் திவ்விய தீபாலங்காரம்!”

பாடலிபுர நகரில் மூவாண்டு தங்கியிருந்தார் பாஹியான். இதர இடங்களில் பாக்கி மூவாண்டு கழித்தார்; வடமொழியில் பயிற்சி பெற்று, புத்த மத நுணுக்கத்தையும் கற்றுக் கொண்டார். அக் காலத்தில் கண்ணால் கண்டதையே அவர் வரைந்து வைத்தார். விக்கிரமனது அரசியலின் உயர்வை அவ்விவரங்களை நன்கு உணர்த்தும். விக்கிரமன் பெருமையை நிலைநாட்ட விக்கிரம சகாப்தம் ஏற் பட்டது. விக்கிரமனும் அசுவமேத யாகம் புரிந்தான்; நாற்பதாண்டு நல்லரசாட்சி நடத்தினன். நானிலம் அவனை மெச்சியது.

7. புருஷபுரப் பெருமான்

வாழையடி வாழையாக வல்லரசுகள் விளங்கிய பூமி நமது பாரத பூமி. இது இணையிலா ஏகாதிபத்தி யங்கள் இருந்த இடமுமாம். ஏறக்குறைய மூவா யிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னம் மௌரிய குலத்தார் வல்லரசாக விளங்கினர்; இரண்டாயிரம் வருஷங் களுக்கு முன்னரோ குப்த குலத்தார் பேரரச ராகத் துலங்கினர். இக்குலத்தாருக்கு முன்னம்,

G. Subramaniam III-F.C

வடபாகத்திலே ஓர் ஏகாதிபத்தியம் கொண்டோர் குஷான் வமிசத்தினர்.

முன்னவர் இருவருக்கும் இராஜதானி பாடலிபுரம். குஷான் வமிசத்தினர் ராஜதானி புருஷபுரம். இதனை இப்போது பெஷாவர் என்பர். அன்றும் சரி, இன்றும் சரி, நமது தேசத்தின் வடமேற்கே ஒரு கோட்டைவாயில்போல் குலவுவது அப்புருஷபுர நகரமே. இன்றும், அப்பிஷாவர் நகரில் இந்தியப் பெருஞ்சேனை காவலாக நிற்கிறது.

அன்று வடஇந்தியா, காஷ்மீரம், பஞ்சாப் இந்த இடங்களில் குஷான் வமிசத்தினரின் ஆட்சி தான். மத்திய ஆசியாவிலே, காஷ்கர், யார்கண்டு, கோடான் முதலிய தேசங்களிலும் அவ்வமிசத்தாரின் ஆதிக்கமே. மேலும் பாரசீகம், பெலுசிஸ்தானம், ஆப்கானிஸ்தானம் இந்த நாடுகளிலும் அவர்களின் செங்கோல்தான்.

குஷான் வம்சத்தினரிலே முன்வைத்து எண்ணத்தக்க மன்னர் மன்னவன் கனிஷ்கன். அவனும் அவன் வம்சத்தாரும் பாரத புத்திரர் அல்லர்; மற்று துருக்கிஸ்தானமென்னும் தேசவாசிகள். கௌதம புத்தருக்குப் பின்பு, மத்திய ஆசியா வெங்கும் புத்த மதம் பரவியிருந்தது. ஆங்குள்ள ஜனங்களும் அம்மதத்தில் ஈடுபட்டனர்; பாரத பூமியின் பெருமையை உணர்ந்தனர்; இங்குவந்து தங்கிவாழ இச்சையும் கொண்டனர்; பின்னரே மண்ணாசைக்கு ஆளாயினர். இவ்விடம் அன்னியராக வாழின் காலந்தள்ள முடியாதென அன்னாருக்குத் தோன்றியது. உடனே பாரத புத்திரரைப்போல் நடையும் உடையும் நோக்கும் போக்கும் மேற்கொண்டனர்.

கனிஷ்கன் காலத்திலே சீனதேசம் பெருமிதம் வாய்ந்திருந்தது. அதனை வெற்றிக்கொள்ளக் கருதினன் கனிஷ்கன். உடனே எழுபதாயிரம் வீரர்

போர்க்கோலம் பூண்டனர். இமயமலையைக் கடந்தாலன்றி அச்சீன தேசத்துக்குள் புகமுடியாது. சுலபமான வழியொன்று கண்டான் கனிஷ்கன்.

பதினுயிரம் அடி உயரமுள்ள சிகரமொன்றைத் தாண்டின், அதன் பள்ளத்தாக்கு வழியில் புகலாம். கஷ்ட நஷ்டங்களை கருதாமல் தாண்டினர் அத்தனை வீரரும். சமவெளியில் புகுந்ததும், சற்றே இளைப்பாறக்கூட அவர்களுக்கு அவகாசம் கிட்டவில்லை. வந்துவிட்டனர் சீனர் போருக்கு. தொலைதூரம் மலையைக் கடந்துவந்த களைப்பினுல், கனிஷ்கனது வீரர் இயற்கை வீரங்காட்ட இயலவில்லை. ஆதலின் அவர்களுக்குத் தோல்வியே கிட்டியது. காலங் கருதிப் பின்வாங்கினுன் அக் காவலன்.

கனிஷ்கன் சேனையொன்று, சிந்து தேசத்தின் மேல் சீறிச்சென்றது; பஞ்சாபின்மீதும் பாய்ந்தது. இரண்டும் அவன் வசமாயின. காஷ்மீரம், காந்தாரம் இவற்றை அக்கொற்றவன் கைப்பற்றினுன்; அதன் பின்பு மத்திய ஆசியாவின் பல பாகங்களையும் வசஞ் செய்தான். இங்ஙனம் அவன் பல திக்குகளிலும் சென்று வெற்றிமாலை சூடித் திரும்பினுன்.

அப்பால் கனிஷ்கனுக்கோ சீனரைப் பழிவாங்கும் ஆத்திரம் பிறந்தது. அவன் சேனைகள் சீனப் போருக்கு ஆயத்தமாயின. திபெத் தேசத்திற்கு மேற்கே சீன துருக்கிஸ்தானத்தில் புகுந்தது அச்சேனை. மகா பலசாலிகளான சீனர் நீண்டகாலம் கடும்போர் புரிந்தனர். முடிவில் வெற்றி கொண்டான் கனிஷ்கன். காஷ்கர், யார்க்கண்டு, கோடான் இவை அவனுக்கு அடிபணிந்தன.

அச்சமரில் சீன சிற்றரசனெருவன் பெருந் துன்பம் விளைவித்தான். கனிஷ்கனது சேனை அவ்வரசனைச் சிறை செய்தது. விடுதலை வேண்டினுன் அச்சீன வேந்தன் ; ஏராளமான பணம் தருவதாக

வும் வாக்களித்தான். அத்தொகையை உடனே கொடுக்க வகையில்லை ; ஆதலின் பெருமக்களில் சிலரைப் பணயமாகக் கொடுத்தான். அவர்கள் அனைவரும் பிறவியிலேயே சீமான்கள்; சுகவாசமே கண்டோர். அன்னாரை நம் கனிஷ்கன் நடத்திய நேர்மையே நேர்மை!

கோடை, மாரி, குளிர் ஆகிய மூக்காலங்களுக்கும் ஏற்றவாறு இன்பமயமான வாசஸ்தலம் அவர்களுக்கு அமைத்தான் கனிஷ்கன். அருங்கோடையிலே அன்னவர் வதிந்த அரண்மனை சரலோகம். அது கபீசம் எனும் உயரிய குன்றின்மேல் அமைந்தது. அங்கே கோடை என்பதே தெரியாது.

இதர இரண்டு பருவங்களிலும் காந்தாரத்தில் மாளிகை அமைத்தான் அம்மன்னர் மன்னவன். சொந்த நாட்டையும் குடும்பத்தையும் கைவிட்டு, வேற்று நாட்டில் வசிக்கும் குறையொன்று தான்; இதர அம்சங்களிலே அவர்களுக்கு எத்தகைய குறையும் இல்லை. ஏற்றம் வாய்ந்த விருந்தினரைப் போலவே அவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர்.

ஆதியிலே கனிஷ்கன் சிவ பக்தனாக விளங்கினான் ; யாக, யக்ஞம் பல புரிந்தான். அப்பால் அசுவகோஷர் என்பார் அவனுக்கு ஆச்சாரியனாக வாய்த்தார். புத்தமத போதம் ஏறியது. பின்னரே பௌத்த மத துரந்தரன் ஆனான் அப்பார்த்திபன்.

ஆயினும் சமயத் துவேஷம் சிறிதும் அவன் காட்டவில்லை. பாரசீக மதத்தார், ஆரிய வேத மார்க்கத்தார், ஜயின சமயத்தார் ஆகிய அனைவரையும் அவன் அணைத்து ஆதரித்தான்; அம்மதங்களின் வளர்ச்சிக்கும் அவன் பக்க பலம் தந்தான்; அன்பின் வடிவாகத் துலங்கினான்; புருஷபுரப் பெருமான் எனும் பெயரும் பெற்றான்.

பௌத்த சமயத்தைத் தழுவியதும், புருஷபுர நகரிலே விசித்திரமான மண்டபமொன்று சமைத்தான் அக் கனிஷ்கன். அம்மண்டபத்தின் உயரம் நானூறு அடி; ஒன்றின்மீது ஒன்ருக 18 அடுக்கு மாளிகைகள். மண்டபம் முழுதும் மரத்தால் ஆனது. மண்டபத்தின் நடுவே, அத்துணை உயரத்திற்கும் ஒரே இரும்பு ஸ்தம்பம். அத்தூண் வானத்தை எட்டிப் பிடிப்பதுபோல் இருக்கும்.

மாளிகையின் சுவர்களிலே சிறப்பான ஓவியங்கள் கண்ணைக் கவரும். மண்டபத்தின் வேலைப்பாடோ வெகு நேர்த்தி. அது அந்நாளிலே உலக அதிசயங்களில் ஒன்று. மும்முறை அம்மண்டபம் தீக்கு இரையாயிற்று. எனினும் கனிஷ்கனுக்குப் பின்வந்தோர் அதனைப் புதுப்பித்து வந்தனர்.

ஆரும் நூற்ருண்டில், இங்கு வந்த சீன யாத்திரிகர் ஸாங்யன் என்பார் அம்மண்டபத்தின் வனப்பைக் கண்டு, மூக்கில் விரல் வைத்து வியந்து நின்ருர். அதனருகே நின்ற பேரழகு வாய்ந்த பெரிய மடாலயமோ நாமகளின் நல் உறைவிடம்; ஆயிரக்கணக்கான மாணவரின் பயிற்சிக் கழகம்; பல கலைகளின் குருபீடம்; பரம போத நிலையம்.

பத்தாம் நூற்ருண்டுவரையில், மண்டபமும் மடாலயமும் அக்குஷான் வமிசத்தினரின் பெருமைக்கு அடையாளமாக விளங்கின. பதினோராம் நூற்ருண்டிலே முகம்மது கஜனி இங்கே பன்முறை படைகொண்டு வந்தானல்லவா? மண்டபம், மடாலயம் இரண்டும் அச்சமயம் இடியுண்டு, இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து போயின.

இனி, அக்கனிஷ்கன் பௌத்தமத நூல்களை ஆராயத் தொடங்கினன். அந் நூல்களின் போதங்களோ மாறுபடலாயின. அது கண்டு அவன் சலிப்படையவில்லை; உண்மை உணரும் ஆவலே

கொண்டு பெருஞ்சபை ஒன்று கூட்டினன். நாறு பாகங்களிலிருந்தும் ஐந்நூறு மேதாவிகள் வந்து புருஷபுரத்தில் கூடினர். வசுமித்திரர் என்பார் அம் மகாசபைக்கு அக்கிராசனம் வகித்தார்.

பௌத்தமத போதங்களைக் குறித்து விவாதம் நடந்தது. அதன் பயனாக எழுந்தது மகா விபாஷா என்னும் பெரிய நூல். உடனே செப்புத் தகட்டில் அப்பிரபந்தத்தை எழுதி வைத்தார்கள். அதன் பிரதியொன்று இன்றும் சீன பாஷையில் உளது. முன்னம் பௌத்த மதத்தினைப் பாரெங்கும் பரப்பினன் அசோகன். அப்பால் அம்மத போதத்துக்குப் புத்துயிர் அளித்தான் கனிஷ்கன்.

புத்த மதத்தைத் தழுவு முன்னம், அசோகன் கலிங்கத்தின்மீது படைகொண்டு சென்றான். கலிங்கர் வீராவேசத்துடன் போர் புரிந்தனர். முடிவில் அசோகன் வாகை சூடினன் ஆயினும், போரில் நேர்ந்த உயிர்ச் சேதத்தினுக்கு ஒரு கணக்கில்லை. பெரிதும் வருந்தினன் அப் பேரரசன். அப்பால் புத்த மதத்தில் ஈடுபட்டான்; போரே கூடாதென்றான்; அன்பும் அஹிம்ஸையுமே எங்கும் நிலவச் செய்தான்; உயிர்க்கொலையை அறவே ஒழித்தான்.

கனிஷ்கனது போக்கோ அதற்கு நேர்மாறாகும். அவ்வேந்தன் சுமார் முப்பதாண்டுவரையில் அரசு செலுத்தினன். மண்ணாசை அவனைப் பிடித்தாட்டியது. ஆயுள் அளவும் அவ்வாசை அவனை விட்டகலவில்லை. அவன் சேனை சதா போர் முனையிலேயே இருந்ததென்னலாம். பலவந்தமாகவே அவன் படை திரட்டினன்; பற்பல திக்குகளிலும் போர் வீரரை அனுப்பிச் சமர் முறுக்கினன்.

போர்க் குலத்தாரோ ஆண்டுதோறும் வீடு வாயில்களையும் மனைவி மக்களையும் துறந்து, தூர தேசங்களில் வாழ நேர்ந்தது. அதனல் அன்னவர்

பிணங்கி நின்றனர். ஜனங்களும், "ஈதென்ன? ஒரு பக்கத்திலே அஹிம்ஸா போதம்! ஒருபக்கம் வெட்டுப்பழி குத்துப்பழி?" என்று கொதித்தனர்.

வெகுஜன வாக்கு திரண்டுவிட்டது. யதேச் சாதிகாரம் தலைதூக்க முடியவில்லை. மந்திரிகளும் தந்திரிகளும் மன்னவனுக்குச் சொல்லிப் பார்த் தனர். கனிஷ்கன் செவியில் ஒன்றும் ஏறவில்லை. "ஜன சம்மதத்தை மீறி நடப்பவன் இறைவனாக இருப்பதோ?" எனும் கிளர்ச்சி ஓங்கி உயர்ந்தது. ஆதலின் அரசனைத் தொலைத்துவிட வேண்டுமென அனைவரும் துணிவு கொண்டனர்.

ஒரு சமயம் கனிஷ்கன் கொடுநோய் கொண்டு கிடந்தான். மருத்துவர் வந்து மூலிகை கொடுத்து முயன்றனர். பிரஜைகளோ தக்க மருந்து தருவ தாகச் சொல்லி, அவனைப் பஞ்சணையுடன் கட்டிப் போட்டுக் கொன்றுவிட்டனர். ஜனசம்மத மின் றேல், ராஜவாழ்வும் படைபலமும் பறக்குமன்றோ?

கனிஷ்கனுக்குப் பின்பு அவன் வம்சத்தார் ஒருவர்பின் ஒருவராகச் சிறிது காலம் ஆண்டு வந்தனர். குஷான் வம்சத்தினரின் காலத்திலே நம் தேச வியாபாரம் அமோகம். கடல் மார்க்கம், தரைமார்க்கம் இரண்டினுமாக நம்தேசச் சரக்கு கள் மேனுடெங்கும் சென்று சிறப்புற்றன.

அக்காலத்திலே ஐரோப்பாவில் ரோம ராஜ்யம் தலைசிறந்து நின்றது. உரோமர் செல்வ வளத்தில் திளைத்து, ஆடம்பரத்திலும் ஆசை கொண்டனர். பாரத பூமியிலிருந்து பலவிதமான பட்டாடைகள், ஜரிகைச் சேலைகள், ரவை சல்லாத் துணிகள் முதலியன அங்குப் போயின. எடைக்கு எடை பொன் கொடுத்து அச்சரக்குகளை வாங்கிக் களித்த னர் உரோமர். ஆண்டுதோறும் இலட்சக்கணக் கான பவுனை ஆடம்பரப் பொருள்களில் செல

விடுவதா என்று ரோமாபுரியின் அர்த்த சாஸ்திர நிபுணன் பிளினி என்பான் பிரலாபித்தான்.

கனிஷ்கனது வெற்றிப் பிரதாபங்கள் ரோமா புரிக்கு எட்டவே, ஆங்கிருந்து ராஜதூதுவர் வந்து, புருஷபுரத்தைக் கண்டு களித்துச் சென்றனர். கனிஷ்கனும் தனது தூதுவரை உரோமாபுரிக்கு அனுப்பிப் பேரானந்தம் அடைந்தான். இந்தியத் தூதுவரோ உரோமருக்கு அதிசயம் விளைக்கும் வேங்கை, சிறுத்தை, யானை, மயில் முதலிய மிருகங் களைக் கொண்டு சென்றனர்.

உரோமாபுரியின் தங்கமெல்லாம் இங்கே வந்து குவிந்தது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். ரோம வியா பாரிகளும் இங்கே வந்து தங்கி, வர்த்தகம் நடத்தி னர். இங்ஙனம் மேனாட்டினுக்கும் பாரதபூமிக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டும், மேனாட்டு நாகரி கத்தை இப்பூமி ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

பேரரசுக்குரிய அடையாளங்களில் ஒன்று நாணயங்களை அச்சிட்டுச் செலாவணி யாக்குதல். கனிஷ்கனும் அவ்வாறே தங்க நாணயங்கள் அச் சடித்து வழங்கினான். ஆதியிலே அவனது நாணயங் களில் கிரேக்க பாஷை பொறிக்கப் பெற்றது; கிரேக்க தெய்வங்களின் உருவங்களும் காணப் பெற்றன. அதன் பின்பு எழுந்த நாணயங்களில் பாரசீக பாஷையைக் காணலாம். கடைசியில் அச் சான நாணயங்களில் புத்தர் உருவம் தோன்றும்.

கனிஷ்கனும் அசோகனைப் போல் புத்தமதப் பிரசாரகரை உலகெங்கும் அனுப்பினான். சீன தேசத்தில் அவன் காலத்தில்தான் புத்த மதம் பிரபலமாயிற்று என்பர். அவன் பெரிதும் விரும்பி வசித்த இடம் காஷ்மீரம். அங்கே அவன் பற்பல சிலைகள் நாட்டினான்; மடங்கள் அமைத்தான். அவன் பெயரால் ஒரு நகரமும் தோன்றியது.

அதன் பெயர் கனிஷ்கபுரம். பின்னளில் அந்நகரம் குன்றியது. எனினும் இன்றும் கிராமமாகத் துலங்கி வருகின்றது. திபெத், சீனு, மங்கோலியா இத்தேசங் களிலே இன்னும் கனிஷ்கனைக் குறித்து ஏராள மான கதைகள் வழங்கி வருகின்றன.

உலக மகா சரித்திரத்தில் ஓர் உண்மை புலப் படும். எங்கும் வல்லரசுகளோ ஏகாதிபத்தியங்களோ இரு நூறு ஆண்டுகளுக்குமேல் நிலைப்பதில்லை; ஒரு நூறு வருஷகாலம் உச்ச ஸ்தானம் வகிக்கும்; அப்பால் வரவர நசிக்கும்; முடிவிலே மங்கி மடியும். இஃதே இயற்கை. மௌரிய வல்லரசு, (புஷ்ப மித்தி ரன் கண்ட) சுங்க வல்லரசு, குஷான் வல்லரசு எல் லாம் இருநூறு ஆண்டே எடுப்பாக இருந்தன. குஷான் வல்லரசுக்குப் பின்புதான், குப்தகுலப் பேரரசு முளைத்தது. இதுவும் அத்துணை காலமே வாழ்ந்தது. தனி மனிதனுக்கு வாழ்வும் தாழ்வும் நேர்வதேபோல், வல்லரசுகளுக்கும் வாழ்வும் வீழ் வும் நேர்தல் நிச்சயம் போலும்!

8. தானேசுவர தீரன்

குருக்ஷேத்திரம், குருக்ஷேத்திரம் என்போம். பாரத யுத்தம் நடந்த தலம் அதுவே. பின்னளில் அதன் பெயர் தானேசுவரம். அத்தானேசுவரம் பிரசித்தி பெற்ற இராஜதானியுமாம். ஏழாம் நூற்றூண்டில், அங்கே விளங்கிய வேந்தன் பிரபாகர வர்த்தனன்; அவன் சிறப்புப் பெயர் பிரதாப சீலன். அவனே போர் பல கண்டவன்; வேற்றியே மிகுதியும் கொண்டவன்; உலகைக் கலக்கிய ஹூணர் என் போரை முறியடித்தவன்; மகா ராஜாதி ராஜன் என்னும் பட்டம் பெற்றவன்.

அந்நாளில் வடக்கே மிகச்சிறந்த நாடு கன்னோசி. இதன் காவலன் பெயர் கிருகவர்மன். பிரதாபசீலன் புத்திரி ராஜேசுவரி என்பாளை இவன் மணந்திருந்தான். மாமன், மருமகன் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் உற்ற துணையாக இருந்தனர். பிரதாப சீலனுக்கு வயது முற்றியது; வியாதியும் வந்து சூழ்ந்துகொண்டது. அது சமயத்தில், மீண்டும் ஹூணர் படைகொண்டு வந்தனர். உடனே பிரதாபனது மூத்த மைந்தன், ராஜ்ய வர்த்தனன் என்பான் புறப்பட்டான் போருக்கு. அக்குமாரனுக்கு அப்போது வயது பத்தொன்பதே. தாய் நாட்டைக் காத்தலும், ஆற்றலை உணர்த்தலுமே அவன் கருத்து.

"அண்ணன் மட்டுமா ஆண்மை காட்டுவது? தவிர, தமையன் தனியே செல்லுவதோ! உலகைக் கலக்கும் ஹூணரை ஒரு கை பார்க்கவேண்டும்!" என்று தம்பி ஹர்ஷனும் புறப்பட்டான். பதினாயிரம் பரிவீரர் துணைபோயினர். அப்போது ஹர்ஷனுக்கு வயது பதினான்கு. இமயமலையின் அடிவாரத்தில் ஹர்ஷனும் துணைவரும் தங்கினர். இதற்கிடையில், பிரதாபசீலன் காலகதியடையும் தருணம் கிட்டியது. தூதர் விரைந்து வந்து உரைக்கவே, தானேசுவரம் திரும்பினான் ஹர்ஷன்.

முன்னே சென்ற ராஜ்யன் ஹூணரைச் சந்தித்து அவர்களைச் சின்னபின்னஞ் செய்தான். வாகையும் சூடித் திரும்பினான். வெற்றி விசேஷத்தைத் தந்தையிடம் தெரிவிக்கும் ஆவல் மிஞ்சியது. ஆதலின், அவன் கடுகி வந்தான் தந்தையைக் காண. பிரதாபசீலனோ அதற்குள் பரலோகம் சென்றுவிட்டான். இராணி யசோமதி தன் புருஷனது பிரிவை எண்ணி முன்னதாகவே கண்மூடி விட்ட

னள். அக்காலத்திய வழக்கப்படி உத்தம பத்தினியரின் இலட்சணம் அதுவே.

தாயும் தந்தையும் இறந்து பட்டமையின், மைந்தனது வெற்றிக் களிப்பு வீறுயது. எனினும் "பகைவரைப் புறங் கண்டோம்; தேசத்தினைக் காத்தோம்," எனும் நினைப்பு ஆறுதல் அளித்தது. பின்னர், மூத்தவன் என்ற முறையில் முடி சூட்டினர் ராஜ்யனுக்கு. நகர்த்தாரிலும் பெருமக்களிலும் சிலரோ ஹர்ஷனுக்கு முடிகவிக்க எண்ணினர். இது இப்படியிருக்க,

பிரதாபசீலன் பரகதி அடைந்ததும், கன்னோசியின்மீது மாளவ மன்னவன் சேனையுடன் சென்றான்; கிருகவர்மனைக் கொன்றான்; ராஜேசுவரியையும் கால் விலங்கிட்டுச் சிறையில் போட்டான். தந்தியும் இருப்புப்பாதையும் இல்லாத காலம் அது. ஆயினும் பரதேசத் தபால் பறந்தது. தன் தங்கைக்கு நேர்ந்த கதியை ராஜ்யன் கேள்வியுற்றான். கண நேரமும் அவன் தாமதிக்கவில்லை. பெரும் படையுடன் சென்றான் பழிவாங்க; மாளவனை வெற்றி கொண்டான்; உடனே பெரு வஞ்சனை விளைய, ராஜ்யன் படுகொலை யுண்டான்.

கொலைச்செய்தி தானேசுவரத்திற்கு உடனே எட்டிற்று. ராஜ்யனுக்கோ மைந்தர் இல்லை. ஹர்ஷனை வேந்தனாக்க விரும்பினர் பலரும். "மக்கள் அனைவரும் ஒரு மனங்கொண்டு முடி கவிப்பின், ஏற்றுக் கொள்வேன். மகாஜன சம்மதம் இல்லா அரசுரிமை என்ன பயனுடைத்து? இனி, அரசுரிமையை எண்ணி நிற்க இது சமயம் அன்று; தமையனைக் கொன்ற பழி, தங்கையைச் சிறையிட்ட பழி, ஆகிய இரண்டையும் தீர்க்கவேண்டும். பின்னர் எதுவும் பேசிக்கொள்வோம்," என்றான் ஹர்ஷன். தானேசுவர வீரர் உடனே திரண்டனர். முதன்

முதல் ராஜேசுவரியை மீட்க ஹர்ஷன் முற்பட்டான். அப்போது அவனுக்கு வயது பதினாறே.

இதற்குள் தெய்வம் துணை புரிந்தது. ராஜேசுவரி சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்றாள். பெற்றதும், "கணவன் கொலையானான்; நாடோ கைதவறியது; தமையனும் வஞ்சனை வழியில் உயிரிழந்தான்; தாயும் தந்தையரும் பரகதி போயினர். இந்நிலையில் உயிர் வாழ்ந்தென்ன? உலகைத் துறத்தலே மேல்," என்று கருதி, விந்திய மலைச்சாரல் சென்றாள் அக்குமாரி.

அஃதறிந்த ஹர்ஷன், எங்கும் திரிந்து தேடினான் தங்கையை. தூதுவரும் தேடித் துருவினர் நாற்றிசையும். பலன் ஏதும் கிட்டவில்லை. தேம்பி நின்றான் அத்தோன்றல். அதுசமயம் தவசியொருவர் தென்பட்டு, "யாரோ பெண்ணொருத்தி, கூப்பிடு தூரத்தில் உன்மத்தம் கொண்டு நிற்கின்றாள்," என்றார். அது கேட்ட ஹர்ஷன், காற்றினும் கடுகி வழி நடந்தான்.

இராஜேசுவரி பெருந் தீமூட்டி அதில் குதிக்கப் போகும் சமயம், கண்டான் ஹர்ஷன். "தங்காய்! தங்காய்! வேண்டாம்" என்று அலறினான்; தீயில் விழுபவளை வாரி எடுத்தான்; கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருக்கிக் கலங்கினான்; பின்னர் "என் சோதரி! எனது நிலையைப் பார்! எல்லாரையும் இழந்தேன்! உடன்பிறந்த துணையும் இல்லை. நீயுமா என்னைக் கைவிடப் போகின்றாய்? தேசம் என்னாவது? மக்களின் கதி யாதாகும்? சின்னாள் நாம் இருவரும் உயிருடன் இருப்போம். உலகினுக்கு உழைப்போம். அரசியலை அறவியலாக்குவோம். அதன் பின்னர், ஆன்ம நலம் நாடி, ஆண்டவனை அடைவோம்," என்று வேண்டிக் கொண்டான். இளங் குமரியும் அதற்கு இணங்கினாள்.

பின்னர் இருவரும் படையுடன் கிளம்பிப் பகையும் பழியும் முடித்துத் தானேசுவரம் திரும்பினர். கன்னோசியை யாவர் ஆளுவதென ஆலோசனை பிறந்தது. அதன் காவலனாக முடிசூடிக் கொள்ள ஹர்ஷன் விரும்பவில்லை; ஆனால் தங்கையின் பெயரால் அதனை ஆண்டுவர ஒப்பினான். தனேசுவரமோ ஒருமனதாக அக் குமாரனையே கொற்றவனாகக் கொள்ளக் கருதியது. முதுமக்கள் அனைவரும் அவனுக்கு முடிசூட்டினர்.

அரியணையில் அமர்ந்ததும், பேரரசு காணும் ஆவல் உதித்தது. உடனே திக்கு விஜயம் செய்யப் புறப்பட்டான். அவ்வளவில் ஐயாயிரம் யானை வீரர், ஐம்பதாயிரம் காலாளர், பதினாயிரம் பரிவீரர் கொண்ட சேனா ஸமுத்திரம் கிளம்பிற்று.

ஹர்ஷன் தனது படையுடன் ஸரஸ்வதி நதிக்கரை வந்து தங்கினான். அந்த ஊரின் தலைவன் தங்கக் காசு ஒன்று அடித்து, ஊராருடன் வந்து அதனைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தான் ஹர்ஷனுக்கு. அப் பொன்காசைப் பூரிப்புடன் கைநீட்டி வாங்கினான் அக்காவலன். காசோ கைதவறிக் காசினியில் விழுந்தது. "கையில் கிடைத்த காசு தவறுகிறதே; திக்கு விஜய ஆரம்பத்தில் இது அபசகுனம் அல்லவோ?" என்று சிலர் சிந்தித்தனர். ஹர்ஷன், "இது சுபசகுனமே! எங்ஙனமெனில், இதோ பாருங்கள், காசு விழுந்த இடத்தில் முத்திரை பதிந்துளது. பூமியனைத்தும் என் முத்திரைக்குள் அகப்படும் என்பதற்கு வேறு அத்தாட்சி வேண்டுமோ?" என்றான். மந்திரிகள் அது கேட்டு, "அரசன் ஆண்டில் இளைஞனாயினும், அறிவில் முதிர்ந்தவன்; தைரியமே நிரம்பியவன்!" என்று கூறிக் களித்தனர்.

அக்காலத்தில் காமரூப (அஸ்ஸாம்) நாட்டை ஆண்டு வந்தவன் குமாரதேவன். ஹர்ஷனது திக்கு விஜயத்தை அவன் கேள்வியுற்றான். உடனே தூதுவனொருவன் மூலம் காணிக்கையும் பட்டுக் குடையும் அனுப்பினான்; ஆண்டுதோறும் கப்பங் கட்டி வாழவும் ஒருப்பட்டான். இதுவும் சுப சகுன மென்றே நினைத்தான் தானேசுவர தீரன். பின்பு வடஇந்தியாவின் மேற்கிலும் கிழக்கிலும் உள்ள பிரதேசங்களில் புகுந்தான் ஹர்ஷன்; ஆறு வருஷ காலம் அருஞ் சமர் ஆற்றினான். எங்கும் வெற்றிமாலையே தட்டின்றிக் கிட்டியது.

திக்கு விஜய காலத்தில், சிற்றரசரை வேரறுக்கவோ, ஆங்காங்கே உள்ள மக்களைத் துன்புறுத்தவோ அவன் விரும்பவில்லை. காணிக்கை கொடுக்கவோ கப்பங் கட்டவோ சம்மதித்தோர் மீது அவன் சீற்றம் கொள்ளாமல் நேசமே பூண்டான்; அடிவணங்க மனமில்லை என்று அகங்கரித்தோர் மீதே போருக் கெழுந்தான்; போரிலும் தர்ம விதியினின்று தவறவில்லை; மக்களுக்கு இடையூறான கரும மெதுவும் புரியவில்லை; நாடுகளைக் கட்டிக் கொள்ளவும் நாட்டம் கொள்ளவில்லை; பேரரசன் என்பதைப் பிறர் ஒப்புக்கொண்டால் போதும் என்றே இருந்தனன்; போர்முனையில் உயிர்க் கொலையை எத்துணை குறைக்க இயலுமோ அத்துணை தூரம் குறைக்கவும் கருதி நின்றான்.

ஆறு வருஷத்தில் வட பாகத்தே திக்குவிஜயம் முடிவுகொண்டது. அவன் கி. பி. 612-ஆம் ஆண்டில் வேந்தர் வேந்தன் என்று பட்டம் சூடினான். அப்போது அவன் சேனையில் அறுபதாயிரம் யானை வீரர், நூறாயிரம் குதிரை வீரர், கணக்கற்ற காலாளர் முதலியோர் இருந்தனர். அவன் பெயரால் சகாப்தமும் ஏற்பட்டது. பாரத பூமியின் வடபாகம்

முழுவதும் அநேகமாக வசமாகியதும், தென்பாகத்திலும் திக்கு விஜயஞ் செய்ய அவன் நினைத்தான். அவன் சேனைகள் கிளம்பின. அக்காலத்தே தெற்கில் பெருவேந்தனாகத் திகழ்ந்தவன் புலிகேசி. இவன் சாளுக்கிய குலத்தினன்.

வட நாட்டு வல்லரசன் ஹர்ஷன் என்றால், தட்சிணத்தில் வல்லரசன் புலிகேசி. இருவர் சேனையும் நருமதை நதிக்கரையில் சந்தித்தன. கடும்போர் மூண்டு நீண்ட நாள் நடந்தது. ஒருவருக்கும் வெற்றியோ தோல்வியோ கிட்டவில்லை. இருவரும் உடனே ஓர் உடன்படிக்கை கொண்டனர். பாரத பூமியின் வடபாகத்திலே ஹர்ஷன் பேரரசு செலுத்த வேண்டியது. தென் பாகத்திலே புலிகேசி வல்லரசு கொள்ள வேண்டியது. இருவரின் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் நருமதை நதியே எல்லையாகும். இதுவே உடன்படிக்கையின் சாரம். அதன் பின்னர், இருவரும் போரை நிறுத்தித் தத்தம் நாட்டின் நலத்தில் கவனம் செலுத்தினர்.

சுமார் நாற்பது வருஷம் ஹர்ஷன் பேரரசு செலுத்தினான். பரந்த அரசை நிர்வகிக்க ஆங்காங்கே மாகாணத் தலைவர் நியமன மாயினார்; ஸ்தல அதிகாரிகளும் ஏற்பட்டனர். அவர்கள் இட்டதே சட்டமென ஹர்ஷன் இருந்து விடவில்லை. மாரி காலந்தவிர மற்றைக் காலங்களில் அவன் சுற்றுப் பிரயாணம் செல்லுவான்; ஆட்சியின் தன்மையை நேரில் அறிவான்; மக்களின் நிலையையும் குறைபாடுகளையும் தானே கவனிப்பான். மக்கள் அனைவரும் நிம்மதியாக வாழவேண்டும் என்பதே அவன் கவலை.

சுற்றுப்பிரயாண காலங்களிலே அதிகாரிகளின் அரண்மனையில் அவன் தங்குவதில்லை. இலைதழையினால் அமைந்த கொடிவீட்டிலேயே தங்குவது

வழக்கம். அப்போதுதான், மக்கள் தாராளமாக வந்து, குறை கூறிக்கொள்ள இயலும் என்பதே அவன் நம்பிக்கை. அவனது ஆட்சியின் நேர்மையை அடுத்த அதிகாரத்தில் கூறுவோம்.

9. ஏழாம் நூற்றாண்டில் எடுப்பு

ஏழாம் நூற்றாண்டில் எங்கும் புகழ் பரப்பியவன் ஸ்ரீ ஹர்ஷன். அவன் காலத்தில் பட்டபாணன் என்பான் ஒரு மகாகவி; ஹர்ஷ மகாராஜனது சரித்திரம் எழுதியவன். அக்கவிஞன் கூறியிருப்பது கிடக்கட்டும். அன்னியரொருவர் அதிசயித்து ஆனந்தம் கொண்டிருப்பதையே கூறுவோம்.

அந்த அன்னியர் பெயர் ஹியூன்த்ஸங். அவர் சீன தேசத்தார்; வடமொழியிலும் பிராகிருதத்திலும் வல்லவர்; பௌத்த மத நுணுக்கங்களை நன்குணர அவர் இங்கே வந்தார்; ஆறு வருஷ காலம் பாரத பூமியெங்கும் சுற்றிப் பார்த்தார்; பாரபட்சம் இல்லாமல் கண்ணால் கண்டதையே வரைந்து வைத்தார். அவர் சொல்லியிருக்கும் வண்ணம், ஏழாம் நூற்றாண்டிலே பாரத பூமியின் எடுப்பான நிலைமை இது:—

ஸ்ரீ ஹர்ஷன் ஏகாதிபத்தியம் கொண்டான் வட இந்தியாவிலே! ஆட்சி பரவியதும், அதற்கு ஏற்ப அவன் சேனையும் பெருகியது. யானைப்படை அறுபதாயிரம்; குதிரைப்படை நூறாயிரம்; காலாட்படைக்குக் கணக்கேது? முப்பதாண்டு சாந்தி நிலவ ஆண்டு வந்தான் அவ்வேந்தன். அவனது அரசியல் அறவியலே. நாட்டின் நலத்தில் நாட்டம் செல்கையில், ஊணையும் அவன் கவனியான்; உறக்கத்தையும் எண்ணான்; பகலிலே ஒன்று அரசியலை ஆராய்வான்; அல்லது ஆன்ம விசாரணை செய்

வான். களைப்பென்பது அவனிடம் தலை காட்டாது. ஒரு விநாடி நேரங்கூட வீணே போக்கான் அவ் வேந்தர் வேந்தன்.

ஹர்ஷ ராஜ்யத்திலே உயிர்க்கொலை கிடை யாது. யாரேனும் ஓர் உயிரைக் கொல்லின் உடனே கடுந்தண்டனை கிட்டும். மாமிச போஜன மென்பது மருந்தினுக்கு மில்லை. தேசமெங்கும் ராஜபாட்டைகளிலே யாத்திரீகர் தங்குவதற்கு உரிய சத்திரஞ் சாவடிகள் அனந்தம்.

தேசத்திலே ஜாதியும் வகுப்பும் பலவாம். அன் னூரில் பிராமணர் மகா பரிசுத்த புருஷர்; பெரு மதிப்புக்கும் பாத்திரமானோர். எனவே பாரத பூமிக்குப் பிராமண பூமி எனவும் வெளியிடங் களிலே சிறப்புப் பெயருண்டு. பிராமணருக்கு அடுத்தபடி க்ஷத்திரியருக்கே சிறப்பு. இருவரும் அப்பு அழுக்கு அற்றோர்; படாடோபமற்ற எளிய இனிய வாழ்க்கையே கொண்டோர்.

ஆறிலொரு பங்கே அரசிறை. அதிக வரி என் பதில்லை. ராஜ குடும்ப வருவாய், நான்கு வகையில் செலவாகும். ராஜ காரியத்துக்கும் தெய்வ பூஜைக் கும் ஒரு பங்கு; பொதுஜன ஊழியத்தில் பெருமை பெற்றோர்க்குச் சன்மானம் செய்ய ஒரு பங்கு; மகா மேதாவிகளுக்குப் பரிசு வழங்க ஒரு பங்கு; சமய சமரஸத்துடன் பற்பலருக்கும் பரிந்தளிக்க ஒரு பங்கு.

வர்த்தகர் தொலைவில் சென்று வாணிபம் புரிந்து வருவர். சுங்க வரியும் கம்மியே. அனைவரும் பரம்பரைத் தொழிலைப் பாங்குடன் கவனிப்பர். மக்கள் அனைவரும் மதிவன்மை வாய்ந்தோர்; கல்வி கேள்விகளில் கருத்துள்ளோர்; அன்பும் இரக்கமும் வாய்ந்தோர். யாவருக்கும் கர்மாவில் நம்பிக்கை அதிகம்; கண்ணியமும் யோக்கியதையும் மிகுதி.

இன்ப வாழ்வில் எல்லாருக்கும் வெகு விருப்ப முண்டு. எனினும் சமயத்துறையில் சிறப் பெய்தும் சிந்தை அதிகம்.

கல்வி விஷயம் கன விசேஷம். மடாலயங் களிலே பிராமண ஆசிரியரும் புத்த போதகருங் கல்வியைப் பரப்புவதில் போட்டி போடுவர். புத்த போதகர் அடிக்கடி சபை கூட்டி, மக்களின் அறி வுத் துறையைப் பெருக்குவர். எவரும் எக்கலையும் கற்று மேம்பாடு அடையலாம்.

ஜன சமூகத்தினிடம் கல்வியைப் பரப்பும் வசதி அனந்தம். பாடதிட்டமோ படிப்படியாக உயரும். எல்லா ஜனங்களுக்கும் ஓரளவு உயர்தரக் கல்வி உண்டு. கல்வியறிவில்லாதாரைக் காண்பது அரிது குருகுலவாசம் முடிந்ததும், தேச சஞ்சாரம் செய்து மேலும் அறிவு பெறுதல் அனைவர்க்கும் கடமை.

சமய சமரஸத்துக்கு ஓர் உதாரணம். ஏழாம் நூற்றாண்டிலே காமரூப நாட்டின் காவலன் பாஸ்கர வர்மன். இவ் வேந்தன் ஸ்ரீ ஹர்ஷனது சிறந்த சிற்றரசன்; பரம வேதியன்; ஹியூன்ஸங்கின் பெருமையை இவன் கேள்வியுற்றான்; உடனே அப் பௌத்தமத பண்டிதரிடம் அளவளாவ ஆவல் பூண்டான்; உடனே அனுப்பினான் ஓலை. அதற் கிணங்க அவ்வரசனிடம் சேர்ந்தார் சீனத் தூதர். அரசனும் அமைச்சரும் பெருமக்களும் கூடி, அப் பண்டித சிரோமணியை ஆடம்பரமாக வரவேற் றனர். ஒருமாத காலம் காமரூபத்திலே அச்சீனர் தங்கியிருந்து பரிசும் பிருதும் பெற்றார்.

பன்முறை ஸ்ரீ ஹர்ஷன் விரும்பியும் அவன் சபைக்கு ஹியூன்ஸங் செல்லவில்லை. பாஸ்கரவர்ம னது விருந்தாளியாக அச்சீனர் வீற்றிருப்பதை ஹர்ஷன் அறிந்தான்; உடனே விடுத்தான் ஓலை அவ்வேந்தனுக்கு. "தலையைத் தரினும் தருவேன்.

மகா பண்டிதரை அனுப்பித் தாரேன்,'' என்று பாஸ்கர வர்மன் பதில் கொடுத்தான். "நல்லது! உன் தலையைத் தந்தனுப்புக'' என்றான் ஹர்ஷன். வேந்தர்வேந்தனது ஆணையை மீறி அப்பாஸ்கரன் நடப்பதெப்படி? மகாபண்டிதரும் மன்னவனும் சென்று, மகா ராஜாதி ராஜனைக் கண்டு வணங்கினர். ஸ்ரீ ஹர்ஷன் பேரானந்தம் எய்தினான்.

ஹர்ஷனது அரசில் கொடுங்குற்றம் செய்வோர் அருமை. சிறைவாசமே சாதாரணமான தண்டனை. கொடுங் குற்றம் புரியின், கைகால் முதலிய அவயவங்களை இழக்கவேண்டுமென்பது சட்டம்; தேசப் பிரஷ்டமும் உண்டு. நீர், நெருப்பு, விஷம் இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு சத்திய நெறியை மெய்ப்பித்தல் சகஜம். அதிகாரிகளுக்கு மாதச் சம்பளம் இல்லை; ஆனால் மான்யங்கள் உண்டு. அரசாங்க நடவடிக்கைகள் தவறாமல் குறித்து வைக்கப்படும்.

ஹர்ஷனது ஆட்சியில வரி மிகவும் குறைவு. அவன் செலவும் கம்மி. அவன் பொக்கிஷத்தில் செல்வம் நிறம்பியிருக்கும். அதனை அவன் சேமித்து வைப்பதில்லை; அனைவருக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்து விடுவான். அதன் விவரம் இதுவாம்:—

கங்கையும் யமுனையும் கூடும் இடம் மிகவும் சிறந்த தலமாம். அத்தலத்திலிருந்து தானதர்மம் செய்யின், பன்மடங்கு புண்ணியமுண்டு. ஐந்து ஆண்டுக்கு ஒரு முறை ஹர்ஷன் அந்த இடம் செல்வான். முந்தின ஐந்தாண்டுகளில் சேர்ந்த தனதானியமெல்லாம் அங்கே கொண்டுவந்து குவிக்கப்படும். குவிக்கும் இடமோ மிகப்பெரிய சதுர பூமி. பொன், வெள்ளி முதலிய நாணயங்கள் மட்டுமின்றி வேலைப்பாடமைந்த ஆடை அணிகளும் குவிக்கப்படும். ஆயிரம் ஆயிரம் பேர் உட்கார்ந்து சாப்பிடும்படியான நூறு மண்டபங்கள் சமைக்கப்படும்.

பற்பல ஜாதி மத வகுப்பினரும் அங்கு அழைக்கப் பெறுவர். கல்விமான்களும் சர்வ சமய போதகரும் ஆயிரக்கணக்கில் அங்கு வந்து சேர்வர். பதினெண் சிற்றரசரும் தத்தமது பரிவாரங்களுடன் விஜயம் செய்வர். இலட்சோபலட்சம் ஜனங்கள் கூடுவர் என்னலாம். முதல் மூன்று தினங்களிலே திரிமூர்த்தி பூஜை நடக்கும். நாலாவது தினத்திலே, தான தர்மம் வழங்கத் தொடங்குவான் ஹர்ஷன். தினம் தினம் பத்தாயிரம் புத்த துறவியருக்கும் பிறருக்கும் அறுசுவை கூடிய உண்டி கிடைக்கும்; அத்துடன் நூறு பொன்காசும் முத்தும் பவழமும் காஷாயமும் வழங்கப்படும்.

அடுத்தபடியாக ஆரிய வேதியர் தானதர்மம் பெறுவர் இருபது நாள்வரையில். ஜயின மதத்தாருக்கும் அங்ஙனமே இருபது தினங்கள் தர்மம் நடக்கும். அப்பால் ஒரு முப்பது நாள் ஏழை எளியவர் தாய் தந்தை யில்லாதார் முதலியோர் தானம் பெறுவர். இவ்விதம் வழங்குவதில் ஹர்ஷனது பொக்கிஷம் வறண்டுபோம். பின்னர் அம் மன்னர் மன்னன் தனக்குரிய ஆடை அணிகளையும் வழங்கத் தொடங்குவான். அதில ஓர் ஆடை கூட மிஞ்சாது. உடனே தங்கை இராஜேசுவரியிடம் இரந்து ஓர் ஆடை பெறுவான். அரசன் அதனைத் தரித்து நின்று, அனைத்தையும் வழங்கி விட்டதாக ஆனந்தம் அடைவான். அவனது ஆட்சிக் காலத்தில் அவ்விதம் ஆறுமுறை அவன் தானதர்மம் செய்துள்ளான்.

மன்னவன் அங்ஙனம் தான தர்மம் வழங்க, நாட்டுப் பெருமக்கள் பலரும் துலாபார தானம் செய்வர். துலாபார தானம் எனின், ஒரு பெருமகன் ஏறிச் சவாரி செய்யும் யானை அல்லது குதிரையுடன் அவனை எடைபோட்டு, அந்த எடைக்குச் சமான

மான பொன்னை வழங்குவதாம். அரசன் எப்படி அப்படியே மக்கள் அல்லவா? ஐந்து ஆண்டுக்கு ஒருமுறை தானதர்மம் செய்வதால் ஒரு சிலரிடமே செல்வம் குவிந்து கிடக்க வகை இராது. சாப்பாட்டுக்கு வகை இல்லையே என்று பலர் வாடி வதங்கவும் சந்தர்ப்பம் நேராது. "பிறக்கும் பொழுது ஏதும் கொண்டுவரவில்லை. இறக்கும் போதும் உடன் கொண்டு செல்லப் போவதில்லை. இடைநடுவிலே கிடைத்த செல்வம் இது. இதுவும் எல்லாம் வல்ல ஆண்டவன் தந்தது. இதனை எல்லாருக்கும் ஈந்து இன்பம் அடைவோம்," என்னும் சமதர்மக் கொள்கையை எவரும் மேற்கொண்டிருந்தனர்.

தானேசுவரமே ஸ்ரீ ஹர்ஷனது தலைநகரம். தங்கை இராஜேசுவரியின் ராஜதானி கன்னோசி. அக் கன்னோசியிலேயே ஹர்ஷன் நீண்ட நாள் தாமதிப்பான். அவன் சபையில் பண்டிதர்களும், தத்துவ ஞானியரும், தர்க்க நிபுணரும், தயாபரரும், காவிய கர்த்தரும் நிரம்பி யிருப்பர். செவியுணவு பெறுவதில் அவனுக்குச் சிரத்தை மிகுதி. ஆதலின் அம்மேதாவியருடன் சதா அவன் சல்லாபம் செய்வான்; அல்லது அன்னவர் பிரசங்கத்தைக் கேட்டு மகிழ்வான். விக்கிரமார்க்கனது சபையேபோல் ஹர்ஷனது சபையும் நாமகளின் நல்லிடமாகத் துலங்கியது. அரசர்க்குரிய தகுதி யனைத்தும் அவன் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தது ஒரு புறம் இருக்க, கல்வி கேள்வியிலும் அவன் மகா பண்டிதன்; பல பாடல்களைக் கவனஞ் செய்தான்; சில நூல்களும் இயற்றினான். ரத்னவளி நாடகம் அவன் எழுதியது

ஹர்ஷன் காலத்திலே புத்த, ஜயின, ஆரிய வேத மார்க்கங்கள் மிகவும் பிரபலம் அவனிடம் சமய சமரஸம் குடிகொண் டிருந்தது. ஆதியில் அவன் ஆரிய வேத மார்க்கத்தைத் தழுவி நின்றான்

அப்பால் புத்த மதத்தில் புகுந்தான். அவன் கட்டிய ஆரிய ஆலயங்களும் புத்த விகாரங்களும் அனந்தம். புத்த மதத்தை முன்போல் பிரபலமாக்கவே அவன் பாடுபட்டான். ஆயினும் சமயச் சழக்கோ, மாச்சரியமோ அவன் கொண்டதில்லை. ஹர்ஷனது தாயாதி ஒருவன் புஷ்யபூதி. இவன் ஆரிய வேத மார்க்கத்தான். ஹர்ஷனது தந்தையோ சூரியனையே முழு முதல் கடவுளாகக் கொண்டவன்; தமையனும் தங்கையும் புத்த மத துரந்தரர்; ஹர்ஷனோ சிவபெருமான், சூரியபகவான், புத்தர் பிரான் மூவரையும் வந்தனைசெய்து வந்தவன்.

காமரூப நாட்டிலிருந்து ஹியூன்ஸங் வந்ததும், பண்டித மகாசபையொன்று கூட்ட ஆசைகொண்டான் ஹர்ஷன். உடனே தேசமெங்கும் தூதுவர் சென்று, ஆங்காங்குள்ள பற்பல மதபோதகரையும் பரிந்தழைத்தனர். மதநூல் மேதாவிகள் ஆயிரக்கணக்கினில் வந்து குவிந்தார்கள். மிகப் பெரிய மண்டபமொன்று சமைக்கப்பட்டது. அதன் நடுவே பொன் மயமான புத்த விக்கிரகமொன்று அமைத்தனர். விக்கிரகம் இருந்த இடத்திலே நூறு அடி உயரமுள்ள கோபுரமொன்று எழுந்தது. சிற்றரசரும் சேனைத்தலைவரும் பெருமக்களும் புடைசூழ, ஸ்ரீ ஹர்ஷன் அம் மண்டபத்தில் வந்து அமர்ந்தான். பற்பல மத போதகரும் பாங்காக வீற்றிருந்தனர். ஹியூன்ஸங் சபாநாயகம் தாங்கி நின்றான். அனைவரும் வாசாமகோசரமாக வாதம் நிகழ்த்தினர்.

தினம் ஊர்வலம் நடக்கும். அழகிய தேரில் விக்கிரகத்தை வைத்து இழுத்துச்செல்வர். ஹர்ஷன் தூய வெண்மையுடை தரித்து, மேல்விதானத்தைத் தாங்கிச் செல்லுவான். அவன் மைந்தனான இளவரசன் சாமரை இரட்டுவான். சிற்றரசர் பலரும்

பின்னே வருவர் பெருமிதமாக. பலவகை வாத்தி யங்களும் முழங்காநிற்கும். ஊர்வலத்தின் முன்னே காசும் பணமும் முத்தும் பவழமும் தூவிச் செல்வர். ராஜவீதி யெங்கும் பவனி வந்த பின்னர், விக்கிர கத்தை மண்டபத்தில் இறக்கி வைத்து, தூப தீப ஆராதனை செய்வர். ஊர்வலக் காட்சியும் பூஜைக் கிரமமும் நேத்திரானந்தம் விளைக்கும்.

இவ்விதம் சுமார் முப்பது அல்லது நாற்ப தாண்டு ஹர்ஷன் தேசக்காவல் புரிந்து வந்தான். இந்தியாவின் ஆதி சரிதத்தை ஒருவாறு எழுதி யுள்ள ஆங்கிலேயர் பலராவர்: அவர்களில் ஒருவர் ஹாவல். அவர் எழுதி வைத்துள்ள நூலின் பெயர் 'இந்தியாவிலே ஆரியரின் ஆட்சி' என்பதாம்.

அவர் சொல்வது :—"உலக சரிதத்தை உற்று நோக்கின், எத்தேசத்தாரின் நாகரிகமும் முழுநிலை யடைந்தது என்று சொல்வதற்கில்லை. என்றாலும், ஏழாம் நூற்றாண்டிலே இந்திய நாகரிகம் ஈடும் எடுப்பு மின்றி இருந்தது. முன்னாளிலும் சரி, இந்நாளிலும் சரி, உலகிலே எத்தேசமும் இந்திய நாகரிகத்தைப்போல் அவ்வளவு உச்ச ஸ்தானம் அடையவில்லை. எவ்வகையிலும் இந்திய நாகரிகத் துக்கே அக்கிர ஸ்தானம் உரியது."

10. வேதிய வீரத் தூதன்

ஆதிகால தேசங்கள் ஐம்பத்தாறில் ஒன்று சிந்து. அங்கே சிந்து மாநதி பாய்கிறது. ஆதலின் தேசத்தினுக் கும் அப்பெயர் வந்தது. அது இந்தியாவின் வட மேற்கே யுள்ளது. பரசுராமன் தவம் புரிந்த தலம் அதுவே. துரியோதனன் தங்கையின் மருமகன் ஜயத்திரதன் ஆண்ட நிலமும் அதுதான்.

கலியுகத்துக்கு முன்னிருந்தே கீர்த்தி வாய்ந்த தேசம் சிந்து. அன்றும் இன்றும் அங்கே போர் வீரர் அதிகம்; ஞான வீரரும் அனந்தம். கோதுமை விளைவு மிகுதி. அங்குள்ள சுக்கூர்த் தேக்கம் ஜகப் பிரசித்தம். கராச்சி துறைமுகமும் அப்படியே.

அங்கே ஏழாவது நூற்றாண்டில் அரசு கொண்டோர் அந்தணர். அன்னார் புல்லை ஏந்துவோர் என்பதில்லை; அவசியம் நேரின், வில் ஏந்துவர்; வாள் தரிப்பர்; வீரம் விளைப்பர்; வீறு கொள்வர்; வாகை சூடுவர்; தவிர செங்கோலும் தாங்குவர். இதற்கு அத்தேச பூபதியான சகசர்மனும் அவன் குலத்தாருமே தக்க சாட்சி.

சகசர்மன் சிம்மாசனம் ஏறிய வருஷம் கி. பி. அறுநூற்று ஐம்பதாம் ஆண்டு. அவன் அரசு கட்டில் ஏறியதும், கிட்டியது துணைவலி; கிளர்ந்தது தோள்வலி; கூடியது திக்கு விஜயம். சிந்துவின் வடக்கெல்லையோ காஷ்மீரத்தைத் தொட்டது. தெற்கெல்லை அரபிக் கடலாயிற்று. அரசு பெருகவே, ஆட்சி ஓங்கியது; சீர் நிரம்பியது; செல்வம் திரண்டது. இங்ஙனம் இருபத்தைந்து வருஷம் இனிய அரசு நடத்திவந்தான் அந்நிருபன்.

அரேபியா என்பது ஒரு தேசம். அத் தேச மக்களை அரபியர் என்பர். இந்தியாவுக்கு மேற்கே சிந்துவை யடுத்த தேசம் அக்காலத்திலே அரபியர்களுக்குச் சொந்தம். சிந்துவையும் பிடிக்க அவர்களுக்கு ஆசைதான். ஆனால் சகசர்மன் வெற்றிப் பிரதாபம் குறுக்கே நின்றது. எனவே, அந்த ஆசை கைகூட மார்க்கமில்லை. சமயம் பார்த்து நின்றனர் அரபியர். கி. பி. 679-ம் ஆண்டு அச் சகசர்மன் கண்மூடினன். உடனே அவன் மைந்தன் தகரன் தரணிபதி யாயினன்.

தகரனது காலத்திலே சிந்து தேசத்தின் தலை நகரம் ஆலோரம். இப்போது அந்நகரம் மறைந்து விட்டது. அப் பெருநகரம் நிலைநின்ற அறிகுறிகள் மட்டும் ஆங்குள. அதற்கு ஈடான இன்னொரு நகரம் தேவலம். இதுவும் மறைந்து விட்டது. காரணம் எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் ஏற்பட்ட பூகம்பமே. அதனால் சிந்து நதியும் இடம் மாற நேர்ந்தது. அப் பூகம்பம் கிடக்கட்டும், ராஜகம்பம் நிகழ்ந்ததை இங்கே கூறுவோம்.

காலங்கருதி நின்ற அரபியர்க்கு ஒரு சந்தர்ப் பம் வாய்த்தது. அதன் விவரம் ஈதாம்:—

தகரன் காலத்திற்குச் சிறிது முன்புதான் தோன்றியது இஸ்லாமிய மார்க்கம். அம்மார்க்கம் தோன்றிய இடம் அரேபியா. அரபியர் வர்த்த கத்தில் சிறந்தோர். அன்னவர் இலங்கைத் தீவுக்கு வியாபாரம் கருதிச் சென்று, அங்கே தங்கள் சமயத் தையும் மக்களிடையே பரப்பினர்.

இலங்கை இஸ்லாமியர் அரேபியா செல்வது வழக்கம். காரணம் மத யாத்திரை. மக்கம், மதினம் என்னும் இஸ்லாமிய புண்ணிய க்ஷேத்திரங்கள் இரண்டும் அந்த அரேபியாவில் உள. ஒரு சமயம் அரேபிய அரசருக்கு இலங்கையிலிருந்து காணிக் கை போயிற்று. அப்போது கடல்காற்று கனமிகுதி; கடலின் கொந்தளிப்பு மிக ஜாஸ்தி; காணிக்கை கொண்டுசென்ற கப்பலோ தள்ளாடித் தள்ளாடி ஒருவாறு தேவல நகரின் துறைமுகம் சேர்ந்தது.

அத்துறைமுக நகரினைச் சுற்றிலும் சதுப்பு நிலங்கள். அவை கடல் கொள்ளைக்காரரின் வாச ஸ்தலம். காணிக்கைக் கப்பலை அவர்கள் கொள்ளை கொண்டு, கப்பலில் வந்த மக்களையும் சிறை செய் தனர். துறைமுக அதிகாரிகளுக்கு அது செய்தி தெரியாது. தெரிந்தும் என்ன? கள்ளன் பெரிய

வனோ; காப்பான் பெரியவனோ? அச்சம்பவத்தை வியாஜமாகக் கொண்டனர் அரபியர்.

சிந்துவுக்கு அயலகம் பெலுச்சிஸ்தானம். முன்னம் இது அரேபியாவுக்கு உட்பட்டிருந்தது. இதன் தலைவன் பெயர் ஹஜாஜ். அரேபியாவின் அரசனுக்கு எழுதினான் அத்தலைவன் ஓர் ஓலை. உடனே சிந்து தேசத்தின்மீது தண்டுகொண்டு செல்ல வேண்டுமென்று தண்டோரா எழுந்தது. படையெடுப்பு என்றதும், வந்து குவிந்தனர் இஸ்லாமிய வாலிபர். முகம்மது காசிம் என்பான் படைத் தலைமை பூண்டான். நிலப்படையும் நீர்ப்படையும் புறப்பட்டன. திடீரென்று தேவல நகரைச் சூழ்ந்து கொண்டான் அக் காசிம்.

அந்நாளில் சிந்துவிலே புத்த மதத்தார் மிக அதிகம். தேவல நகரின் அதிபன் புதன் என்பவன். இவனும் புத்த மதத்தான். மக்களிலும் பெரும்பாலார் பௌத்தர். பகைப்படையைக் கண்டதும், புதன் ஓட்டமே பிடித்தான். அதனால் காசிமின் வசமாயிற்று அந் நகரம். உடனே நகர ஆடவர் வாளுக்கு இரையாயினர்; பெண்டிரோ அடிமைகளாகி, அரேபியா தேசம் போயினர்; நகரோ கொள்ளைக்கு ஆளாயிற்று.

பின்பு அக்காசிம் நோக்கிச் சென்ற இடம் பிராமணபதம். இதன் தலைவனும் புத்த மதத்தான். இங்குள்ள மக்களோமாற்றானுக்கு இடங்கொடுக்கக் கூடாதென முனைந்தனர். அவ்வதிபன் சம்மதிக்க வில்லை. அவன் நேரே காசிமிடம் சென்று, அடி பணிந்து உயிர்ப்பிச்சையே வேண்டினான். மக்கள் யாது செய்வர்? பகைவன் கையில் சிக்குண்டது அந்நகரம். கொள்ளையும் கொலையும் நேராவிடினும் ஆலயம் இடியுண்டது. அந்த இடத்தில் உடனே ஒரு மசூதி தோன்றியது.

அப்பால் சிபிஸ்தானத்தை நோக்கிச் சென்றான் காசிம். அந்நகரத் தலைவன் பெயர் வத்ஸராஜன். இவன் நகர வேந்தனது தம்பி மைந்தன். மாற்றானுடன் இவன் மல்லுக்கு நின்றான். நகர மாந்தரில் பலரும் பௌத்த சமயிகள். அன்னார் தம் தலைவனை அணுகி, "அரசே! நாங்கள் பௌத்தர். எங்களது கொள்கையோ அஹிம்சை. போரென்றால் உயிர்க் கொலைதானே. இதற்கு நாங்கள் ஒருப்படோம். அரபியருடன் ஏன் சண்டை? சமாதானம் செய்து கொள்வோம்," என்றனர்.

வீர வத்ஸ ராஜன் அக்கோழைச் செயலுக்கு ஒப்பவில்லை; வருவது வருக என்றே போர் புரிந்தான். இரு பக்கத்திலும் மிகுந்த உயிர்ச் சேதம் உண்டாயிற்று. பார்த்தனர் பௌத்தர்; வைரிக்கு விடுத்தனர் ஓலை; கூறினர் உளவு. உயிர் நிலையான இடங்கள் காசிமின் கையில் சிககுண்டன. துரோகம் நேர்ந்தும் வத்ஸராஜன் சிறிதும் கலங்கவில்லை; துணைவலி பெறவும், வைரியை வேறிடத்தில் எதிர்க்கவும் தந்திரமாகப் பின்வாங்கினன்.

உடனே பௌத்த சமயிகள் அக்கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்து, காசிமை வரவேற்றார்கள் கைகூப்பி நின்று. அதனால் புத்த சமயத்தாரின் வீடுகள் மட்டும் தப்பின. மற்றையோரின் மனைகள் மண்ணோடு மண்ணாயின. பின்பு கிட்டிய கொள்ளைப் பொருள்கள் ஐந்து கூறாக்கப்பட்டன. ஒரு பாகம் அரேபியா அரசனுக்குப் போயிற்று; மற்றவை காசிமுக்கும் அவன் வீரருக்கும் சிக்கின.

பின்வாங்கிச் சென்ற வத்ஸராஜன் வாளா இருக்கவில்லை; படையுடன் வந்து பூதியா நகரில் காசிமை எதிர்த்தான். அங்கே பெருஞ்சமர் மூண்டது. அதில் பலர் மடிந்தனர். பாரத புத்திரரின் வீரச் செயல் அங்கே புலப்பட்டது. முகம்மது காசிம்

மனங் கலங்கி மதியும் தளர்ந்தான்; முடிவு யாதா குமோ என்றும் நடுங்கினன். தகரனது புறப்பகை பொன்றுஞ் சமயம், உட்பகை உதித்துவிட்டது.

இது தேசத்தின் சாபத்தீடு போலும்! பூதியா நகரில் வாழ்ந்த பௌத்தர் வத்ஸராஜனைக் கைவிட்டுக் காசிமின் பக்கம் சேர்ந்துகொண்டனர். அப்போதும் வத்ஸராஜன் மனந் தளராமல், முன்னையிலும் மும்மடங்கு மொய்ம்புடன் போர் மறுக்கினன். அரபியரில் பலர் அந்தகனுலகு போயினர். வத்ஸராஜனுக்கு உடம்பெங்கும் காயம். ஆவிபோகும் வரையில் அவன் வாளாயுதம் பலரைப் பலிகொண்டது; வெட்டுண்டு வீழ்கையிலும், அவன் உடைவாள் இருவரை ஒரே வீச்சில் வீழ்த்தியது. முடிவில் முகம்மது காசிம் வாகை சூடி, நகரினுள்ளே புகுந்தான். முன்னைய நகரங்களின் கதியே பூதியாவுக்கும் நேர்ந்த தெனல்வேண்டும்.

சிந்துமாநதி அங்கே தென்வடலாக ஓடுகின்றது. அதன் மேற்கேயுள்ள நகரம் யாவும் அரபியரின் வசமாயின. கிழக்கே வரவேண்டுமாயின், நதியைக் கடத்தல் வேண்டும். அந்நதியோ மிகவும் விசாலம்; ஒரு மைல் அகலமிருக்கும். நதியைக் கடக்க முகம்மதுகாசிம் சிந்தனை செய்து நின்றான். வேதிய வீரத்தகரனே நதியின் கீழ்ப்புறம் படைகளை அணிவகுத்து, வலதுபக்கம் தன் மைந்தன் ஜயசீலனை அமர்த்தினன். சமர் தொடுக்கவும் சமயம் பார்த்தான். தகரனிடம் பாரவில்லொன்று உண்டு. அதனை யசைக்க ஒருவராலும் ஆகாது. அதனை நாணேற்றி அக்கரையில் இருந்த ஒரு பகைவீரன்மீது பாணம் தொடுத்தான் தகரன். உடனே அவ்வீரன் சிரம் அறுப்புண்டு தரையில் விழுந்து புரண்டது. கவந்தமோ உடனே எழுந்து கூத்தாடியது. அதுகண்ட காசிம், "ஈதென்ன விந்தை! நதியோ ஒரு மைல்

அகலம். இத்துணை தூரம் குறி பார்த்து எய்யும் வீரன் யாவன் ?" என்று மனங் குலைந்தான். தகரனது தீரத்தையும் பலர் அக்காசிமுக்கு எடுத்துச் சொல்லினர். அது கேட்டதும் திகைப்பு மிகுந்து, தெய்வமே கதி என்று நின்றான் அக்காசிம்.

அங்கிலையில், மோகவசியன் என்னும் துரோகி யொருவன் தோன்றினான். அவன் தகரனது அதிகாரிகளில் ஒருவன். அவன் காசிமை யடைந்து, ஆற்றினைக் கடக்கப் படகுகள் தேடிக்கொடுத்தான்; இலகுவில் ஆற்றைக் தாண்டக்கூடிய இடத்தையும் சுட்டிக் காட்டினான். மோகவசியனது துரோகம் ஒற்றர் மூலம் தகரனுக்குத் தெரியவந்தது. ஆதி முதல் துரோகம் நிகழ்வது கண்டு தகரன் பெரிதும் வருந்தினன்; ஆயினும் அஞ்சினா னில்லை.

அரபியரோ ஆற்றைக் கடக்கத் தலைப்பட்டனர். அங்கே காவல் புரிந்து நின்றவன் ஜயசீலன். அரபியரின்மீது அவன் ஓயா அம்புமழை தொடுத்தான் ; தனக்குரிய வீரமெல்லாங் காட்டி அவர்களை வழிமறித்தான். பக்க பலமாக நின்றோர் பகைவன் பக்கம் போய்விட்டனர். என்றாலும் ஜயசீலன் தளராது சமர் செய்து நின்றான்; புறங்காட்டி ஓட ஒருப்படாமல் சுவர்க்கம் புகவே முனைந்தான்.

இளவரசனது ஆபத்தை உணர்ந்தான் மாவுத்தன் ராஜகுமாரனது முடிவைக் காண அவனுக்கு மனமில்லை; உடனே தனது குஞ்சரத்தை வினவுவான்போல், "தப்பிப்போகச் சித்தம் உண்டோ?" என்றனன். அது கேட்டதும், ஜயசீலன் "அது எங்ஙனம் ?" என்றான். அரசிளஞ் சிங்கத்தை இழக்க அவனுக்குச் சகிக்கவில்லை. உடனே அங்குசங் கொண்டு யானையைக் குத்தினான் பாகன். அந்த மிருகமோ வீறிட்டு ஓடத் தலைப்பட்டது. அது

சமயம், தந்திரமாக யானையைத் திருப்பித் தகரனி டம் மைந்தனைச் சேர்த்தான் மாவுத்தன்.

பின்பு இரு பக்கத்துப் படைகளும் சந்தித்தன. தகரன் சேனையோ தீரமுடன் நின்றது. ஆயிரம் யானை வீரர், ஐயாயிரம் பரி வீரர், இருபதாயிரம் வில் வீரர், எண்ணிறந்த காலாளர் இவர்கள் தகர வேந்தனுடன் நின்று, "ஒன்று வெற்றிமாலை சூடு தல், இன்றேல் வீரசுவர்க்கம் புகுதல்" எனும் முடிவு கொண்டனர். அணிவரிசையின் முன்னிலையிலே நின்று தகரன் சமர் முறுக்கினான். கொடும்போரில் உயிர்ச் சேதமோ சொல்லி முடியாது. குஞ்சரத் தின் மீதமர்ந்து மிக ஆவேசமாகப் போர்புரியும் தகர வேந்தனைக் கண்டு தளர்ந்து போனான் அம் முகம்மது காசிம்.

தகரன் வீசும் சரம் ஒவ்வொன்றும் அரபியரில் அநேகரை உயிர் குடித்தது. "மோகவசியனைப் போன்ற பல துரோகிகளின் பக்கபலம் பெற்றும் பலிக்க வில்லையே! ஆழந் தெரியாமல் காலிட்டுக் கொண்டோமே! கிடைத்த வெற்றியும் கைதவறும் போலுளதே! வந்த வழி நோக்கிப் போய்விடுதலே மேலாம்," என்று பலவாறாக முகம்மது காசிம் கருதலானான். அதுசமயம் புதிய துரோகி தோன்றி அக்கினிமுக பாணமொன்று விடுத்தான்.

அந்த அம்பு வந்து, தகரனது யானையின் மீது தீ மூட்டிவிட்டது. தன்மீதிருந்த அம்பாரி பற்றிக் கொள்ளவே, கு ஞ் ச ர ம் கலங்கிவிட்டது. தீயின் வெம்மையை அது தாங்க முடியவில்லை. அருகே யிருந்த நீர்நிலையில் அது விழலாயிற்று. தகரன் தரையில் விழுந்தும் தளராமல் உடைவாளை உருவிக்கொண்டு உருத்து எழுந்தான்; தன்னைக் கொல்ல வந்த அரபியரை எல்லாம் வாளுக்கு இரை யாக்கினான்; முகம்மது காசிமை நோக்கிப் பாயலா

ஞன். விதியோ வேறுவிதம் எண்ணியது. இங்கிலே யிலும் துரோகமே நிகழலாயிற்று.

அத் துரோகத்தின் விளைவையும், தகரனது தேவி சலியாப் போர் புரிந்ததையும், தகரன் மகளிர் பழிக்குப்பழிவாங்கியதையும், மாதர் பலர் தீக்குளித் ததையும் அடுத்த அதிகாரத்தில் படிக்கலாம்.

11. தேவியரின் வீரப்பு

சிந்து பூபதி வேதிய வீரந்தகரன் வீரனுகவே வாழ்ந்தான்; வீரனுகவே போர்க்களத்தில் வீழ்ந்தான். அத் தார் வேந்தன் வீர சுவர்க்கம் நோக்கியதும், எண் ணிறந்த பொருள்களை அரபிய வீரர் கொள்ளை கொண்டனர். பரி, கரி, ஆடை, அணி, ஆடு, மாடு இவற்றிற்கு ஒரு கணக்கில்லை. இம்மட்டோ?

தகர வேந்தனது சிரம், தளகர்த்தரின் சிரம் இவையும் கொள்ளைப் பொருள்க ளாயின. அக் காலைய வழக்கம் வெகு விபரீதம். பகைவரில் ஆட வரையும் பெண்டிரையும் சிறை செய்தல் தவிர, அடிமையாகவும் பிடித்துச் செல்வதுண்டு. அவ் விதமே தகரன் மனைவி, குமாரிகள், சிற்றரசரின் தேவியர் ஆகிய இவர்கள் சிறையானார்கள். அரபிய அரசனது அந்தப்புரத்துக்கும் அவர்கள் சென்று அங்கே வாழ நேர்ந்தது.

அரபியர் படைகொண்டு வந்த சமயம், தகரன் சேனையில் ஐந்நூறு அரபியர் சேவித்து நின்றனர். போர் மூண்டதும், அன்னவரின் மத உணர்ச்சியும் மூண்டது. அனைவரும் வேந்தன் சமுகம் சேர்ந்து, "அரசே! தங்களிடம் நாங்கள் அடைந்த அன்பும் ஆதரவும் அபரிமிதம். அவற்றை என்றும் மறவோம். ஆனால் மதக்கோட்பாடு குறுக்கே வந்து நிற்கிறது. எனவே எங்கள் மதத்தினருக்கு எதிராகப் போர்

புரியோம். அன்னை போன்ற தங்களுக்கு மாறாக வும் சமர் செய்யோம். தர்ம சங்கட நிலை எங்களது; மன்னிக்க வேண்டும். விடை தாருங்கள். வேற்று நாடு செல்கிறோம்,'' என்று பேசினர்.

தகரவேந்தன் அதுகேட்டு,“வீரர்காள்! உங்களது கருத்தை உணர்ந்தேன்; சமயக்கோட்பாட்டையும் அறிந்தேன். சந்தோஷம்! உங்கள் இஷ்டம். எதிரியின் பக்கம் சேர்ந்து கொள்ளினும், உங்கள் நேர்மையை நினைப்பேன். வேண்டுமிடம் செல்க. சுகமே வாழ்க!'' என்று விடை கொடுத்தான். ஐந் நூற்றுவரும் உடனே வேற்று நாடு போயினர். சண்டையிலே எந்தப் பக்கமும் அவர்கள் சேர வில்லை. அரிய வீரரின் மன நிலை இது. மோக வசியன் போன்றோரோ உண்ட வீட்டிற்கும் இனத் தாருக்கும் இரண்டகம் நினைத்தனர்!

அருஞ்சமரில் வீரத்தகரன் ஆருயிர் நீத்ததும், ஜயசிலன் கங்கணம் பூண்டான் போரை நடத்த. தேசம் அன்னியர் வசம் ஆகாமல் காப்பதே அவன் கருத்து. போர்நூலின் உபாயத்தை மதித்து, இரவிபுரம் சேர்ந்தான் அம்மைந்தன். அந்நகரின் கோட்டை கொத்தளங்கள் பழுதுண்டு கிடந்தன. ஆதலின் அங்கிருந்து பகையை எதிர்க்க இயல வில்லை. அதற்கு வெகு தொலைவிலுள்ள பிராமண பதம் என்னும் பெருநகரம் பலவகை அரண் பலம் வாய்ந்தது. ஆதலின் பிராமணபதம் சேர்ந்து எதிரி யின் வரவை எதிர்நோக்கி நிற்கலானான்.

வீரத் தகரன் தேவியரில் ஒருத்தி தேவிபாயி. அவள் மானமே பூஷணமாகக் கொண்டவள். இரவி புரத்தை விட்டுச் செல்ல அவள் விரும்பவில்லை; “கணவன் உயிரைக்கவர்ந்த பகைவனைப் பழிவாங்க வேண்டும். இன்றேல் ஒரே இரணகளத்தில் உயிர் துறக்கவேண்டும்'' என்று துணிவு கொண்டாள்.

அரசியின் உறுதி கண்டு, ஐயாயிரம் வீரர் துணை நின்றனர். காசிம் தனது படையுடன் வந்து அந் நகரைச் சூழ்ந்துகொண்டான். நெடுநாள் இரவு பகல் ஓயாமல் கனத்த சண்டை நிகழ்ந்தது. தேவியரின் உயிர்த்துணைவர் உருத்து நின்றனர். உயிர்ச்சேதம் அதிகம். தேவியின் சேனை வரவரக் குறைந்துகொண்டே வந்தது. எதிரியின் சேனையோ பெருத்து வந்தது. தேவியின் வீரர் பலரும் மாய்ந்து போயினர். எஞ்சி நின்றோர் ஒரு சிலரேயாம். இந் நிலையிலும் எஞ்சிய துணைவருக்கு முன்னே நின்று, இயன்றவரையில் போரை நடத்தினள் அத்திரமாது. முடிவிலே வேறு வகையில்லை; பகைவன் கையில் சிக்கவும் மனமில்லை; மாதரின் மானத்தைக் காக்கும் கவலை மிஞ்சியது; ஆதலின், நகரில் இருந்த மாதர் அனைவரையும் அழைத்தாள்; மாளிகையொன்றில் அடைத்தாள்; தானும் புகுந்தாள்; வீரனொருவனை விளித்து அம்மாளிகைக்குத் தீயிடச் சொன்னாள்.

"உயிரினும் சிறந்த கற்பைக் கைவிடுவதோ? நகரம் பாழடைவதைக் கண்கொண்டு காண்பதோ? தீக் கடவுளைச் சரண் புகுதலே மேலாம்," என்று துணிந்தனர் அத்தனை மாதரும். அரசியின் ஆணை பிறி நிற்கவே, தீ வைத்தான் வீரன் விதியின்றி. அனைவரும் வெந்து சாம்பலாயினர். பின்னரே, முகம்மது காசிம் அந்நகரினுள் புகுந்து வழக்கம் போல் கொள்ளைகொண்டு ஆடவரை வாளுக்கு இரை யாக்கினான்; தப்பி நின்ற பெண்டிரை அடிமை கொண்டு பிராமணபதம் நோக்கலானான்.

காசிமின் வருகை கண்ட ஜயசீலன் அந் நகரைத் தக்க காவலில் வைத்து வேற்றிடம் சென்றான். ஆயிரக் கணக்கான வீரர் ஆண் சிங்கமே போல் நின்று, அன்னியனை எதிர்த்தனர். ஆறு மாதகாலம் சண்டை நடந்தது. ஜயசீலன் தன்

துணைவருடன் கூடிப் பின்பக்கமிருந்து காசிமைத் தாக்கிவந்தான். முன்பக்கம் பிராமணபத வீரரின் வீச்சு! பின் பக்கமோ ஜயசீலனது தாக்கு! முகம்மது காசிம் வேசாறிப் போனான்.

அச்சமயம், மோகவரியன் என்னும் துரோகி துணைகொடுக்க வந்து, காசிமுக்கு உளவுகள் கூறி, உயிர் நிலையான இடம் காட்டினான். உடனே ஜயசீலன் முறியுண்டான். பிராமணபத நகரும் பணிந்தது. புகுந்தான் காசிம் நகரினுள்ளே; கொண்டான் கொள்ளை; கொளுத்தினான் கோட்டை; குலைத்தான் வீரரை; சிறையிட்டான் மாதரை. அம்மாதரில் இருவர் நகரன் மகளிர்; கன்னி கழியாக் காரிகையர்; அழகின் வடிவம். இருவரும் அரபிய அரசனுக்குக் காணிக்கையாக அனுப்பப்பட்டனர்.

பிராமணபதமே சிந்து தேசத்தின் முக்கிய நகரம். அது வசமானதும், சிந்து தேசமே வசமாய் விட்டதென்னலாம். அந்நகரில் காசிம் சிலநாள் தங்கி அரசியலை ஒழுங்குபடுத்தினான். அந்நாளில் அரசிலே பதவி வகித்த பலரும் அந்தணரே. அவர்களை வருவித்து வினவினான் காசிம். அவர்களோ, "வீர! எங்கள் இனத்தாரில் பலர் பார்த்திபனது பரகதி கண்டு, தாமும் பரகதியே போயினர். எஞ்சியிருப்போர் நாங்களே. நாங்களும் இனது புதிய அரசின் போக்கை நோக்கி, வாழ்வதா வீழ்வதா என்று முடிவு கட்ட உத்தேசம்" என்றனர்.

காசிம் அது கேட்டு, "அந்தணர்காள்! உங்கள் இனத்தாரின் இராஜபக்தியும் தேச பக்தியும் மெச்சத் தக்கன. உங்களில் பலர் உயிர் விட்டது கேட்டு வருந்துகின்றேன். எஞ்சியுள்ள உங்கள் உதவி தேவை. முன்போலவே அரசியல் நடக்கும்; இம்மியும் மாற்ற இராது. மனக் கலக்கம் வேண்

டாம். விசுவாசத்துடன் தேச ஊழியம் புரியுங்கள்,'' என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

அவன் சொல்லிய வண்ணமே அரசு நடந்து வந்தது. பழைய ஒழுங்கை அவன் மாற்றவில்லை; மத விஷயத்திலும் தலையிடவில்லை. போர் புரிகையில் அவன் கொடுமை இழைத்தனன்; ஆயினும் பின்னரோ அமைதியே பூண்டான்; ஆனால், போர் வீர வகுப்பினரை மட்டும் அடக்கியே வைத்தான். அன்னார் பின்னர் வைரமே கொண்டு கிளம்புவர் என்னும் அச்சம் போலும்!

அதன் பின்பே, காஸிம் என்பான் மூலஸ்தான நகரை நோக்கினன். இடைநடுவே ஆலர் என்று ஒரு நகரம் உண்டு. இங்கே தாஹர் மைந்தன் ஒருவன் இருந்தனன். இருவருக்கும் போர் மூண்டு, சின்னாள் நீடித்தும் நடந்தது. பௌத்த சமயிகளோ உயிரே பெரிதென எண்ணி, மோகவஸியனைப் பின்பற்றி, அன்னியனிடம் சரண் புகுந்தனர். தாஹர் மைந்தனோ கலங்காமல் நின்று போர் புரிந்தான். அவனும் துணைவரும் இறந்துபட்ட பின்னரே அந்நகரம் காஸிமின் வசமாயிற்று.

பின்பு அரபித் துருப்புகள் மூலஸ்தானத்தை நோக்கிப் போயின. அங்கே தாஹர் தம்பி மைந்தர் இருவர் இருந்தனர். ஒருவன் ருஜ்ஸ்ராய், மற்றவன் வத்ஸராஜன். இருவரும் ஆவேசமாகச் சமர் செய்தனர். இரண்டு மாதகாலம் சண்டை நடந்தது. அங்கும் மோகவஸியன் தோன்றினன். அதனால் அரபியர் கைமேலாகி விட்டனர். ஆயினும் போர் வீர வகுப்பினர் ஒருவர் தவறாமல் வெட்டுண்டு வீழும் வரையில், நகரினுள்ளே காஸிம் புகமுடியவில்லை.

சிந்து தேசம் அனைத்தும் அவ்விதம் அன்னியர் வசமாகி விட்டது. வெற்றிமேல் வெற்றிபெற்ற காஸிம் அயலகமான கன்னோஜி நாட்டின் மீதும்

கண் வைத்தான்; "ஆருயிரை மதித்து, அடிபணிந்திடுக. சிந்து தேசத்தின் கதி பார்!" என்றும் கன்னோசிக் காவலனுக்கு ஓலை போக்கினான். அக்காவலனோ, "வீர! வாயால் பேசி என்ன பயன்! வாள்முனையில் நாம் பேசிக்கொள்வோம். இதுவே வீரருக்கு அழகு!" என்று பதில் விடுத்தான். வீரக் காசிமுக்கு ஆவேசம் பிறந்தது. கன்னோசியையும் கைவசஞ் செய்யலாம் என்று ஆயத்தம் பலவும் செய்தான். இதற்கு இடையில் காசிமுக்கு நேர்ந்தது முடிவு. அதன் விவரம் வருமாறு:—

தகரனது மகளிர் இருவர் அரபிய அரசனது அந்தப்புரத்துக்கு அனுப்பப்பட்டனர் அல்லவா? இருவருக்கும் பழி வாங்கும் எண்ணம் மிகுந்தது. ஆரிய அரச மங்கையரின் அழகின் நலம் பருக வந்தான் அரபிய அரசன். அது சமயம் மங்கையர் இருவரும் முகமலர்ச்சியின்றி வாடிக் கிடந்தனர். தந்தையை இழந்த துயரம் ஒரு புறம்; பகைவனிடம் சிறைப்பட்டது ஒரு புறம்; பிறனுக்குப் பெண்டாக சேர்வது ஒரு புறம்; பழிவாங்கும் கவலை ஒருபுறம்.

அது கண்ட அரசன், "ஆறாத் துயரமேன்?" என்று வினவினான். "அரசே! அரசனை அடைவதில் ஆனந்தமே. ஆனால் ஒன்று. ஆண்டவனுக்கு உரிய மலரை மனிதர் முகர்வதோ? அரசனுக்கு உரிய பொருளில் அதிகாரி மனம் வைப்பதோ? அப்பழியைத் தீர்த்த பின்னரே இன்பம் துய்க்க இசையும் எங்கள் மனம்!" என்று சொல்லினர் இரு மகளிரும். அவ்வளவுதான் தாமதம்; பெருஞ்சினம் பூத்தது பார்த்திபனுக்கு. "காசிமைப் பேழையில் வைத்துப் பூட்டிக் கொணர்க" என்று அவன் கட்டளையிட்டான்.

அது சுக்ரீவ ஆக்ஞைதான்! உடனே தூதுவன் விரைந்தான் காசிமிடம். கன்னோசி நோக்கிக்

காசிம் புறப்படும் சமயம், வந்தது அத் தாக்கீது. அது கண்டு காசிம் தயங்கவில்லை. கன்னேசியைப் பிடிக்கவில்லையே என்றுதான் கவன்ருன். ஓலையில் கண்ட வண்ணமே பேழையில் புகுந்தான் அப் பெருவீரன். சிந்து தேசத்திலிருந்து பாக்தாத் நகரம் செல்ல நாட்கள் பல பிடித்தன. பாக்தாத் நகரில் பேழையைத் திறந்துபார்க்கையில், அப்பெருவீரன் பிணமாய்க் கிடந்தான். பார்த்தனர் இரு மகளிரும்; பழி ஆறினர்; உடனே பெருமூச்சு விட்டனர்; பறந்துவிட்டது உயிர்; இருவரும் பிணமாய் நிலத்தில் விழுந்தனர். பிரமித்தான் பார்த்திபன்.

சிந்து தேசத்தை அரபியர் முழுதும் ஜயித்த வருஷம் கி. பி. 712. அப்பால் மூன்று நூற்றாண்டு வரையில் அங்கே அவர்களின் ஆட்சிதான். அப்பால் கஜினி முகம்மது என்பான் 1025-ஆம் ஆண்டு அதனைக் கைக்கொண்டான். ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில்தான் இங்கே முதன் முதலாக இஸ்லாமியர் தோன்றினர்· தோன்றிய இடம் சிந்துதேசம். அதுமுதல், சிந்துவிலே இஸ்லாம் தலைதூக்கத் தலைப்பட்டு நாளடைவில் பெருகியது.

அங்ஙனம் ராஜகம்பம் நேர்ந்தது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். எட்டாம் நூற்றாண்டில் பூகம்பமும் தோன்றியது. பல புராதன நகரங்கள் மறைந்தன. சிந்துமாநதியின் போக்கும் திரிந்தது. மக்களிலே சிலரின் துரோகசிந்தை கண்டு, பூதேவியின் வயிறு வெடித்தது போலும்! அல்லது பின்னல் இப் பூமிக்கு நேரப்போகும் நிலை கண்டு பெருமூச்சு விட்டனள் போலும்!

12. கார்க்கோடக முக்தாபீடன்

இந்தியாவின் தேசங்களோ பலவாம். அவற்றில் ஒன்று காஷ்மீரம். குங்குமப்பூ அங்கே மிகுதி. திராட்சைப் பழமும் ஏராளம். வேலைப்பாடான சால்வைகளும் விசேஷம். காஷ்மீர சால்வை காசினி யெங்கும் பிரசித்தம். காஷ்மீரம் என்றால், வடமொழியில் குங்குமப்பூ என்றே பொருள்.

காஷ்மீரதேசம் இந்தியாவின் வடமேல் கோடியில் உள்ளது; இருபெரிய குன்றுகளின் இடையே ஒரு பள்ளத்தாக்கில் அமைந்தது; இயற்கை வனப்பு மிகுந்தது; ஈசுவர சிருஷ்டியின் விநோதம் வாய்ந்தது. அது உலகிலேமிகவும் மேலான கோடைவாசஸ்தலம். அங்கே ஒரு சிறு மலை பேடமலை. அதுவே கங்காநதியின் உற்பத்தி ஸ்தானம். விதஸ்தை எனும் நதி அத்தேசத்தை வளம்படுத்தும்.

அத்தேசம் பல பண்டிதர்களின் பிறப்பிடம்; பண்டித ஜவஹர்லாலின் மூதாதையர் வாழ்ந்த இடம். அங்குள்ள அந்தணர் பலரும் பண்டிதர். மக்களோ மிக்க வனப்பு வாய்ந்தோர்; மகா பலிஷ்டரு மாவர். குனட்டிய வமிசத்தார் பல்லாண்டு பல்லாண்டாக அங்கே ஆண்டு வந்தனர். எட்டாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலே கார்க்கோடகவமிசத்தார் தோன்றி, அங்கே அரசாளத் தொடங்கினர்.

கார்க்கோடகரில் மிகவும் சிறந்தவன் முக்தாபீடன். அவனது மறு பெயர் இலளிதாதித்தன். கி. பி. எழுநூறும் ஆண்டிலே அவன் அரியணை ஏறினன். பரந்த அரசின்றேல், பார்தனில் புகழேது? சந்திரகுப்தன், சமுத்திரகுப்தன் இவர்களின் எடுப்பை மனக்கண் கொண்டு நோக்கினன் முக்தாபீடன். உடனே அவன் சேனசமுத்திரம் பொங்கி

எழுந்தது. நாற்றிசையிலும் திக்விஜயம் செய்ய அவன் புறப்பட்டான். ராஜதரங்கிணி என்பது காஷ்மீர வேந்தரின் சரித்திர நூல். அதன் ஆசிரியன் பில்ஹணன் எனும் கவிஞன். அவ்வரசன் திக்விஜயத்தை அந்நூல் விரித்துக் கூறும்.

முக்தாபீடன் முதன்முதல் கன்யகுப்ஜத்தின் மீது கண்வைத்தான். அக் கன்யகுப்ஜத்தின் மறு பெயர் கன்னோசி. அதன் காவலன் யசோவர்மன். இவன் மகா பலவான்; பெரு வீரன்; திரண்ட சேனை படைத்தவன். இருவரும் சீறிப் புகுந்தனர் ரணரங்கத்தில். நிகழ்ந்தது மிகக் கொடிய யுத்தம்; நடந்தது நீண்டநாள்; உருண்டன தலைகள்; ஓடியது இரத்தம்; எழுந்தன கவந்தம்; வந்தன கழுகினங்கள்; சிதறின நிணங்கள்.

அந்நிலை பார்த்தான் யசோவர்மன். பயமே கொண்டு ஓடினன் முதுகுகாட்டி. தோற்றோடிய வேந்தனை முக்தாபீடன் துரத்தவில்லை; நாட்டையும் பறிக்கவில்லை; பொறுத்து நின்றான். ஒரு தினம் யசோவர்மனது சமஸ்தான வித்வான்கள் இருவர், முக்தாபீட மன்னவனை அணுகிக் காணிக்கை செலுத்தி ஏத்தித் தொழுதனர். யசோவர்மனும் வந்து பணிந்து கப்பங்கட்டி வாழ ஒருப்பட்டான்.

முக்தாபீடனது சேனைத் தலைவன் பெயர் மித்திரசர்மன். வீர வெற்றிமாலைக்கு இவனே மூல புருஷன். முதல்போரிலேயே வாகை கொண்டது கண்டு களித்தான் அக்காவலன்; உடனே சேனாபதிக்கு ராஜா எனும் பட்டம் ஈந்தான்; பஞ்ச வாத்தியங்களுடன் பவனி வரும் உரிமையும் அளித்தான்; வேறு ஐந்து தளகர்த்தருக்கும் விருதுகள் பல வழங்கினன்; சம்மானமும் செய்தான்.

பின்பு கௌட தேசத்தின் வேந்தன்மீது காஷ்மீரச் சேனை சென்றது. கௌட தேசம் வங்காளம்

எனப்படும். கௌட வேந்தனும் எடுப்பான வீரன். பகைப்படையின் பெருக்கங் கண்டு கௌடன் பேதுறுமல், வருவது வருக என்று போரில் புகுந்தான். கௌடவீரரும் கலங்காமல் போர் புரிந்தனர். காஷ்மீர வீரரை அவன் வெற்றிகொள்ள முடியவில்லை. கௌட வேந்தன் உடனே சமாதானம் வேண்டினன். சரி என்றான் முக்தாபீடன். வங்க வேந்தனது யானைப் படை அனைத்தும் முக்தா பீடனுக்குக் காணிக்கையாகக் கிட்டியது.

அப்பால் காஷ்மீர வீரர் கலிங்க நாட்டின்மீது பாய்ந்தனர். கலிங்க வேந்தனும் கப்பங் கட்டி வாழ இசைந்தான். பிறகு கர்னுடகம், காஞ்சி, கொங்கணம், சௌராஷ்டிரம், துவாரகை, அவந்தி, மாளவம் முதலிய பல நாடுகளை நோக்கினன் அந்நரபதி. அந் நாடுகள் ஒன்று தவருமல் அடி பணிந்தன. விஜயலட்சுமி அம் மன்னவன் பக்க மிருந்தனள். அவன் புகழ்க்கொடி எங்கும் பரந்தது.

சிந்து தேசத்தின்மீது அவன் படைகள் சென்றதுதான் தாமதம். சிந்துபூபதியான தகரவேந்தன் சண்டைக்கு எழவில்லை. முக்தாபீடனது வெற்றியைக் கேள்வியுற்றதும், எதிர்கொள்ள வந்து, இறைப் பணம் கொணர்ந்து, இனிய உரை பகர்ந்து, உடன்பாடு வேண்டினன். முக்தாபீடனுக்கு மனம் பூரித்தது; உடனே அவன் தகர வேந்தனைத் தழுவி யணைத்துக்கொண்டான்.

மூன்று திசைகளில் திக்குவிஜயம் தீர்ந்தது. வடக்கு நோக்கினன் அந்த வீர வேந்தன். காஷ்மீரத்தினுக்கு வடக்கேயுள்ள தேசங்கள், திபேத், துருக்கிஸ்தானம் இரண்டுமாம். திபேத் வாசிகளான தார்த்தரார், காம்போஜர் இருவரும் முறிபட்டுப் பொன்னும் மணியுங் கொடுத்து நட்புப் பூண்டனர். அப்பால் துருக்கிஸ்தானத்தில் பாய்ந்

தான் முக்தாபீடன். அதன் மறு பெயர் துரான். அதன் அரசனோ மும்மினி என்பவன்.

மும்முனி பெருவலி படைத்தவன். ஆதலின் கடுமையான போர் நிகழ்ந்தது. முடிவில் தோற்றுப் போனான் துரானிய வேந்தன்; எனினும் திரும்பி வந்தான் துணைப்படை கொண்டு. மீண்டும் தோல்வியே கிட்டியது. இங்ஙனம் பன்முறை வந்துவந்து தோற்றுத் தோற்று ஓடினான் மும்மினி. முடிவில் முக்தாபீடன் அவனைத் தொடர்ந்து துரத்தினான். அவனோ சீன தேசத்திலுள்ள கோபி பாலைவனத்தில் புகுந்து கொண்டனன். அதுவரையில் முக்தாபீடவேந்தன் சென்று, முடிவான வெற்றிகொண்ட பின்பே திரும்பினன். காமரூபம், கடாரம் ஆகிய நாடுகளும் காஷ்மீர வேந்தனுக்கு அடிபணிந்தன. உத்தரகுருக்கள் என்போர் புராதனமான பாரத குலத்தினர். அன்னவரும் அடிவணங்கினர்.

முக்தாபீடன் காலத்தில் சிந்து தேசாதிபதி தகரன். இவன்மீது அரபிய தளகர்த்தன் தண்டு கொண்டுவந்தான். அத்தளகர்த்தன் பெயர் முகம்மது காசிம். அவனுக்குத் தகரன் விடுத்த கடிதவிவரம் இது :—“காஷ்மீரக் காவலன் முக்தாபீடன். அவன் முற்றத்திலே இந்துஸ்தான் அரசர் அனைவரும் இறை செலுத்தி நிற்பர். எங்கும் அவன் ஆணையே செல்லாநிற்கும். மகதன், துரான் ஆகிய இரண்டு தேசங்களையும் அவன் அடிப்படுத்தியவன். அனைவரும் அவனுக்கு மண்டியிட்டுச் சலாம் செய்வர். அவனைப் போர்முனையில் எதிர்த்து நிற்பார் யாவர்? அந்தோ! அவ்வேந்தன் இல்லையே இப்போது! இருப்பின் அவனை உன்முன் அனுப்பியிருப்பேன்.” காஷ்மீரக் கொற்றவனது திக்குவிஜயத்துக்கு வேறு சான்றும் வேண்டுமோ!

முக்தாபீடன் சேனையிலே குதிரைப் படையே அதிகம். விரைந்து சென்று வைரியை வாட்டப் பரி வீரர் பெரிதும் பயன்படுவர். மேலும் அந்நாளில் பரிப்படையே பிரபலம். யானை வீரரும் அவன் சேனையில் இருந்தனர். கௌட வேந்தனது கரிப் படை காணிக்கையாக வந்தபின், குஞ்சரப்படையும் பெருகி நின்றது. படைபலமும் பிறவும் அம்மன்ன வனுக்குத் துணை புரிந்தன.

நான்கு பக்கத்திலும் திக்கு விஜயம். பல பாகங்களிலிருந்தும் திறைப் பணம். நிலவளமும் நிறைவு, அரசியலும் அதி நேர்மை. தேசம் செழித் தது; செல்வம் குவிந்தது. போக போக்கியங்களில் அவன் மூழ்கவில்லை; ஜனங்களின் நலத்திலேயே மனம் வைத்தான்; தேசநலங் கருதி அவன் செய்த திருத்தங்கள் பலப் பல.

உதாரணமாக, இராஜபாட்டை எங்கும் சத்தி ரங்கள் சமைத்தான்; சாவடிகள் நிருமித்தான்; நீர் நிலைகள் அமைத்தான்; சோலைகள் வைத்தான்; நந்தவனங்கள் வளர்த்தான்; ஏழை எளியவர்க்கு எங்கும் உணவு கிடைக்க வகை செய்தான்; வாடை தாங்கும் ஆடை கிடைக்க விதி செய்தான்.

அவன் மகா பக்தன்; சிவ பூஜையில் சிறந்த வன்; ஆங்குள்ள சிவன் கோயிலைப் புதுக்கினன்; அதற்கு இலட்சக் கணக்கிலே தங்கக் காசு கொடுத் தான். மார்த்தாண்ட ஆலயமொன்று கட்டினன்; அதன் நாற்புறமும் பெரிய மதில்சுவர் எழுப்பினன். ஆலய சிற்ப வேலை அதி நேர்த்தி. இப்போது மார்த்தாண்டன் கோயில் பழுதுபட்டுக் காணும். ஆயினும், அதன் பண்டை நிலையையும், அன்றைய அழகையும் காணலாம் கூர்ந்து நோக்கின்.

அன்றும் காஷ்மீரத்தின் தலைநகரம் ஸ்ரீநகரம். அந்நகருக்கு அருகே பரிகாசபுரம் என்னும் புதிய

நகரம் அவன் நிருமித்தான். பெயருக்கு ஏற்ப, இதர நகரங்களைப் பரிகசிக்கும் அழகு வாய்ந்தது அந்நகரம். சிவபக்தனாயினும், அவன் துவேஷம் அற்றவன்; அந்நகரிலே பெருமாள் கோயிலொன்றும் கட்டினான். அதன் பெருமிதமே பெருமிதம்! ஆண்டவன் திருநாமம் பரிகாச கேசவன்.

அப்பெருமானது கருடவாகனம் ஐம்பத்து நாலு முழநீளம்; ஒரே கல்லில் ஆனது. ஆலயங்களிலே பற்பல சிலைகள் அவன் அடித்து வைத்தான். அவை அனைத்தும் அரதனத்தினால் அல்லது வெள்ளியினால் ஆனவை. பரிகாச கேசவப் பெருமாளின் சிலை, கெட்டி வெள்ளியில் அமைக்கப் பெற்றது. ஆண்டவனுக்குரிய ஆபரணங்களோ அபரிமிதம் அவை நவரத்தினங்கள் வைத்து இழைக்கப் பெற்றவை. செல்வமெல்லாம் ஆண்டவன் தந்தது என்று எண்ணி, அவன் தந்ததை அவனுக்கே அலங்கரித்துப் பார்த்து ஆனந்தம் அடைந்தான் அப்பார்த்திபன். "உன்னை அலங்கரித்து உன் அழகைப்பாராது என்னை அலங்கரித்து என் அழகைக் காண்பதோ?" என்றார் ஒரு பெரியார்.

ஆலயத்துக்கு அவன் எழுதி வைத்த சொத்துக்களோ அளவற்றவை. அரசன் மட்டுமன்று; அரசியரும் ஆலயத் திருப்பணி செய்து ஆனந்த பரவசமாயினர். துரான் தேச அமைச்சன் பெயர் சங்குணன். இவன் இரண்டு வயிரக் கற்கள் காணிக்கையாக அனுப்பி மகிழ்ந்தான். அவ் விரண்டினுக்கும் ஈடாகப் புத்த விக்கிரகம் ஒன்றைத் துரான் தேசத்துக்கு அனுப்பி வைத்தான் மூக்தாபீடன். அந்நாளிலே துருக்கிஸ்தானத்தில் புத்த மதமே பிரபலம் ஆதலின், அமைச்சன் சங்குணன் தன் நாட்டில் புத்தவிகாரம் நிருமித்துப் பூரித்தான்.

தாய்நாடு என்றும், சார்பு நாடு என்றும் முக்தா பீடனுக்கு வேற்றுமை கிடையாது. மகதன், துரான் இரண்டிலும் நீர் நிலைகள் மிகவும் குறைவு; குடி நீருக்கும் கஷ்டந்தான். ஆதலின் அந்நாடுகளிலும் ஏரி குளங்களும் கிணறுகளும் வெட்டி வைத்தான் அவ்வேந்தன். சுருங்கச்சொல்லின், அவ்வேந்தன் ராஜ்யம் தர்மராஜ்யமாகவே விளங்கியது. அஃதறிந்த சீனவேந்தன் தனது தூதரை யனுப்பி முக்தாபீடனுடன் நட்புக் கொண்டனன்.

முக்தாபீடன் ஓர் ஆச்சரியமான புருஷன். அவனது திக்குவிஜய விவரமும், ஆட்சியின் நேர்மையும், ஆலய அமைப்புமே சான்றுகள். அவன் முடிவும் ஆச்சரியந்தான். எங்ஙனம், எங்கே அக்காவலன் காலகதி யானன் என்று புலப்படவில்லை. காஷ்மீரதேசத்திலே அவன் கண்மூடவில்லை. வடக்கே மீண்டும் அவன் தண்டுகொண்டு சென்று, முரட்டு ஜாதியாருடன் மல்லுக்கு நின்றான். கடைநாளிலே அங்கிருந்து தூதுவர் வந்து, "மன்னவன் வாரான், மைந்தனுக்கு முடி கவியுங்கள்!" என்று மொழிந்தனர். முப்பத்தாறு வருஷம் முக்தாபீடன் மணிமுடி தரித்து மாண்புற வாழ்ந்தனன்.

எட்டாம் நூற்றாண்டிலே ஆரியரின் உயர்வும், பாரத பூமியின் சிறப்பும் தீபம் போல் பிரகாசியா நின்றன. பஞ்சாபை ஆரியரின் அருந்தலம் என்னலாம். காஷ்மீரமோ ஆரியரும் பிறரும் பரிவுடன் வாழ்ந்த தலமாம்.
